

ДЪРК ФЛЕТЧЪР МОМИЧЕТО ОТ ПУБЛИЧНИЯ ДОМ

Част 1 от „Спър“

Превод от английски: Маринела Кръстева, 1994

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

След Андрю Джонсън, за президент на Съединените американски щати е избран Юлиъс С. Грант. Държавният секретар Уилям Х. Сеуърд все още е обект на присмех заради това, че преди една година е купил от Русия срещу седем милиона долара „заслужаващата“ си Аляска. Този факт е известен като „лудостта“ на Сеуърд. Гражданската война е приключила преди четири години, но антагонизмът между Севера и Юга все още не е премахнат. Тайната американска служба е създадена през 1865 г. с декрет на Конгреса и Уилям П. Уд е избран за неин пръв шеф. През 1861 г. е завършило прекарването на телеграфа от едното до другото крайбрежие, а трансконтиненталната железопътна линия е изградена до Промонтъри, Юта. Сега великата нова нация наистина е свързана от изток до запад.

Август 1869, близо до Абилийн, Канзас

Залагането с монети, не по-малки от пет цента, бе просто игра на карти — безобиден начин да се убие времето през дългия път с влак от Сейнт Луис на запад до източната част на Обединената тихоокеанска железопътна линия „Пенипoker“. Никой не можеше да изгуби много. Играеха вече четири часа. Бе станало пладне. Двама от играчите дръпнаха столовете си и напуснаха малката маса. Вагонът вече бе силно задимен, когато на празното място срещу Спър Маккой се тупнаха „нови пари“. Той погледна нагоре, като присвиваше очи от дима на собствената си пура. Онова, което видя, го накара моментално да изгаси дългата си пура и да скочи на крака.

— Мис, извинете ме. Не разбрах, че вие сте тук. Искам да кажа, не знаех, че сте жена, искам да кажа... Моите извинения!

Тя беше великолепна: пшениченорусата ѝ коса падаше свободно върху раменете, а бретонът бе равно подстриган над топлите зелени очи. Беше с фут по-ниска от Спър, а това, което можеше да се види от тялото ѝ, бе интригуващо. Късото ѝ кафяво сако се разтваряше отпред и разкриваше бяла блуза, плътно закопчана до брадичката, но съблазнително изпъната от закръгления ѝ бюст. Вещата се кафява пола, в тон с останалото облекло, опираше в пода.

Жената му се усмихна. Лицето ѝ беше предизвикателно и красиво, с луничав нос и изящни устни, леко начервени.

— Приемам извиненията ви, сър — каза тя и повдигна изкусно извитите си вежди. — Искрено се надявам, че можете да прегъвате краката си. Би било ужасно да играете покер и да стоите през цялото време прав.

Спър се засмя с плътния си баритон и седна обратно на стола. Беше облечен в „работните“ си дрехи: кафяв костюм, бяла риза с права колосана яка, карирана жилетка, кафява вратовръзка и ботуши, скрити от кафявите панталони.

Той погледна към другия мъж на масата — нисък, закръглен търговски агент от Сейнт Луис.

— Мисля, че имаме нов играч. Надявам се, няма да възразите.

Търговският агент изпуфтя, стана, прибра в джоба купчината с монети от по пет и десет цента, струпана пред него, и избърса запотеното си чело.

— Не възразявам, но правилата на нашата компания не допускат да се играе покер с жена — погледна я за миг. — Никакви изключения, мадам — заяви той и се отдалечи, като остави след себе си тежката миризма на нечисто тяло.

— Не „мадам“, а „мис“. Но аз не се обиждам — жената се обърна отново към Спър. — Е, последно: ще играем ли на карти или не?

Той се захили, устните му се разтвориха и откриха белите зъби.

— Управителите на железницата ни предупредиха, че във влака има играчи-измамници. Носите ли си собствено тесте?

Тя се засмя и Спър хареса гласа ѝ.

— Боя се, че не. Пътувам за Абилийн и тъй като сте най-привлекателният мъж във влака, реших да се запозная с вас — и тя му

подаде ръка. — Казвам се Аби Нюленд, от Чикаго.

Той пое нежно пръстите ѝ. Долови за миг аромата на парфюма ѝ — леко ухание на диви цветя.

— Мис Нюленд, щастлив съм да се запозная с вас. Името ми е Спър Маккой и съм от Сейнт Луис — той неохотно пусна ръката ѝ. Бе впечатлен от начина, по който тя отговори на погледа му — точно толкова открит и изпитателен, колкото и неговият. Това бе твърде необичайно поведение за жена тук, а и в целия Изток. — Покер? Добре, можем да поиграем, ако искате. Но сме само на час от Абилийн. Може би е по-добре да си поговорим.

Влакът извири продължително и черен дим затули прозореца.

Тя кимна в знак на съгласие. Преместиха се на местата до прозореца и докато разговаряха, наблюдаваха равните поля на Канзас, през които минаваха. Спър си почиваше, доволен от себе си. Закачките с красиви жени винаги му действаха освежително. Бе забравил работата си и факта, че е агент от Американските тайни служби, който отиваше в Абилийн с опасна мисия.

Момичето беше младо, красиво и забавно. Замисли се за няколкото приятни начина, по които можеше да прекара последните часове от пътуването. Генерал Холък от Вашингтон не би му отказал една кратка почивка. Спър често си мислеше, че генералът забравя нарежданията си само секунда, след като ги е издал. Погледна отново към очарователното момиче, но сдържа усмивката си.

Докато влакът пристигна в Абилийн, той вече знаеше, че тя отива в града с намерението да открие ресторант, в който да се предлага качествена храна. Идеята беше абсолютно нова за Абилийн. Вместо бързите закуски при обичайното петминутно спиране, за да хапнат набързо, пътниците щяха да се наслаждават на вкусни ястия, сервирани изискано.

Изглеждаше заинтригувана от името му.

— Никога не съм познавала някой, който да се казва Спър. Не са ли те кръстили така, защото често яздиш и носиш шпори? Истински каубой ли си?

— Яздя, но не съм истински каубой. Работата им е прекалено тежка, опасна и мръсна. Освен това мразя кравите. Казах ли ти, че също пътувам за Абилийн?

Лицето ѝ светна. Тя се протегна и докосна ръката му с интимен жест, който го изненада.

— Толкова се радвам, че... — тя сведе поглед, сякаш се двоумеше дали да продължи, или не, след което отново забърбори: — Ще ме помислиш ли за нахална, ако ти кажа, че ще бъда истински щастлива да отида на вечеря довечера, стига да има кой да ме покани? Пътуването бе така уморително, че двете неща, за които бленувам в момента, са гореща баня и прекрасна вечеря.

— Ни най-малко не смятам това за нахално и ще ми бъде приятно да те придружа. Само да ти припомня — това не е Чикаго. Абилийн е все още нов, малък град на животновъди с груби обноски. Преди година и половина той дори не е съществувал. Джоузеф Гитинг Маккой е пристигнал тук и е създал града около железопътната гара. Той е построил и „Дроувърс Котидж хотел“. Ресторантът му е едно от най-добрите места тук. Не, Джо няма никаква връзка с мен, но аз ще отседна в „Дроувърс Котидж“.

Тя се усмихна и той бе възхитен от начина, по който светнаха зелените ѝ очи.

— О, какво странно съвпадение! Аз също смятам да отседна там. Може и да се срещнем.

— Вероятно — Спър протегна ръка и докосна нейната. За миг го прониза топло усещане. — Мис Нюленд, ще ми позволиш ли да ти помогна за багажа и да те настаня в хотела?

— Мистър Маккой, какъв мил, приятелски жест! Така се радвам, че няма да се чувствам като чужденец в непозната страна.

След половин час влакът пристигна в Абилийн. Беше горещ, влажен августовски следобед. Пренесоха куфарите си до хотела, а щом се регистрираха, откриха, че стаите им са съседни. Той застана от вътрешната страна на вратата, доволен, че тежкият въздух на Канзас тук не е чак толкова горещ. Тя седеше върху леглото и енергично пружинираше.

— Точно каквото трябва, не е прекалено меко.

Аби стана, протегна се като млада пума и съблече късото кафяво сако, което носеше по време на пътуването. Въздъхна дълбоко и Спър се наслади на ефекта, който вдишването имаше върху семплата бяла блуза. После се приближи към него, като поклащаше леко бедрата си.

— Не съм ти благодарила за помощта при настаняването, а и за всичко останало.

Беше толкова по-ниска от Спър, че трябваше да се повдигне, за да докосне лицето му с жадните си устни. Целуна го съсредоточено. Стегнатото ѝ тяло се притисна силно към неговото. В мига, в който престана да го целува, тя го прегърна силно. Парфюмът ѝ го опияни.

— Шокирах ли те, Маккой? — попита тя кокетно.

Той погледна красивото сексапилно момиче, което държеше в прегръдките си, и се усмихна.

— Не, Аби, въобще не. Всъщност аз също имах нещо такова наум — докосна едната ѝ гърда и започна да я гали нежно.

Аби се засмя.

— О, боже, толкова си бавен!

— Не прекалено бавен, надявам се — каза той и я целуна, мушкайки езика си дълбоко в разтворената ѝ уста.

Ръката му обгърна гърдата ѝ и я притисна още по-силно. Аби въздъхна. Когато целувката свърши, тя разкопча горните копчета на блузата си, като същевременно го наблюдаваше. След това набързо разкопча останалите и я свали. Докато се събличаше, търсеше одобрителния му поглед.

Застана пред него гола до кръста.

— Ти си прекрасна! — не се сдържа Спър. Тя наистина бе прекрасна. Върху съвършените ѝ гърди изпъкваха розовите зърна с размерите на напръстник, обграден от ореоли в тъмночервено. — Чудесна, великолепна! — възкликна отново Спър и дишането му се учести.

— Целуни ги! Цял ден чакам да ме погледнеш, да ме докоснеш, да ме целунеш.

Той се усмихна нежно, взе я на ръце и я занесе до леглото. Аби изписка, щом се намери върху пружината, след което седна и приглади завивката.

— Толкова си висок и красив, Маккой. Не мога да устоявам на червенокоси мъже. Приятно ми е мустаците ти да ме гъделичкат, когато се целуваме — тя се изтегна прелъстително върху възглавниците, съзерцавайки го през гъстите си прекрасни мигли.

Спър седна до нея. Тялото му тръпнеше, бушуваше, желаше я. Нещо обаче го възпираше. Всичко бе някак прекалено лесно. Защо ли

го правеше? Беше твърде млада и красива, за да се отдава на всеки срещнат мъж. Каква ли клопка беше това?

Езикът ѝ си играеше с ухото му, гъделичкаше го, спускаше се навътре и буквално го влудяваше. Тя се приближи още по-плътено, като притисна нежните си гърди в неговите. Той мълчаливо наблюдаваше как разкопчава жилетката, после ризата му. Пръстите ѝ галеха къдравата му коса. После обхвана с ръце главата му и я притегли към привлекателните си гърди.

Спър въздъхна и се предаде. Наведе се и опита с наслада най-близкото розово връхче, гладко като коприна и пулсиращо от мигновеното ѝ желание. Докосването му накара цялото ѝ тяло да затрепти.

Бавно, внимателно, той миропомазваше всяко от люлеещите се полукълба, целуваше и хапеше зърната, предизвиквайки въздишки на удовлетворение от нейна страна. Ръцете ѝ уловиха неговите и ги прокараха към кръста ѝ. Той смъкна надолу дългата пола заедно с четирите фусты. Секунда по-късно тя се наведе и започна да смъква луксозното си бельо. Метна го настрани и коленичи съвсем гола до Спър. Върху лицето ѝ не бе изписана и следа от колебание.

— Мистър Маккой, мисля, че е време да свалим и част от твоите дрехи.

Само след минути те лежаха голи един до друг на леглото. Аби се кикотеше и притискаше отгоре му, взирайки се в кремъчно зелените му очи.

— Защо го правиш? — попита той.

— Желая те — отговори тя и го целуна. Езикът ѝ изпълни устата му. Това накара кръвта му да закипи. Аби се отдръпна и се ухили, доволна от въздействието, което имаше върху него. — Просто искам да се любим, а обикновено получавам онова, което искам. Зная как да накарам мъжете да ми го дадат.

Спър се подсмихна.

— Обзалагам се, че и сега ще го получиш.

Той я придърпа по-нагоре, така че да може да обгърне с ръце всяка една от гърдите ѝ.

Все още не бе напълно сигурен, че постъпва правилно, но не можеше да си обясни защо го прави.

Беше в Абилийн по работа: да разследва случай, с който местните власти не искаха или не можеха да се справят. Престъпленията в щата се увеличаваха и Американската секретна служба беше повикана да разследва някои от случаите. Той идваше от базата за тайни агенти в Сейнт Луис. Пристигането му тук нямаше нищо общо с тази елегантна жена.

Спър се повдигна, захапа едно от люлеещите се кълба и въздъхна от удоволствие.

Тя прилепи влажните си слабини към него и той почувства дразненето с набъбналия си член. Усети пареща възбуда на върха.

Аби се повдигна така, че да вижда лицето му ясно, и го загледа. Зелените ѝ очи сега бяха по-тъмни.

— Ядосан си ми, сладурче. Притеснен си? Недей да се тревожиш — аз съм само това, което виждаш. Влюбих се в теб от мига, в който те видях, и започнах да умувам как да привлека вниманието ти. Накрая се отказах и реших просто да те прелъстя — тя се засмя и отново тикна гърдата си в устата му. — Да! Да! Чудесно е да ме захапваш, кара ме да полудея. Искам те... Повярвай ми, аз наистина съм тук, за да проуча какви са шансовете за откриване на ресторант. Но в момента всичко, което искам, е да правя необузdana, фантастична любов с теб. И ако не побързаш да ми засвидетелстваш поне малко заинтересованост, ще експлодирам.

Лицето ѝ изразяваше раздразнение, едва сдържан гняв. На Спър му стана забавно. Явно видът ѝ отговаряше на това, което тя всъщност бе — просто жена, интересуваша се от секс точно толкова, колкото и повечето мъже. Жена, каквато рядко бе срещал при многобройните си пътувания.

Едната ѝ гърда се отмести, другата изпълни устата му, докато Аби мъркаше нежно върху него. Спър вече не можеше да се сдържа и много скоро се озова там, където нямаше грешно или правилно, нямаше усещане за опасност или необходимост от предпазливост, а действаше само сляпата сила на страстта, увеличаващото се, непреодолимо желание да я има, да усети чудесното ѝ тяло по всякакъв начин.

Тя остана върху него, смъкна се леко надолу и се намести. Щом издутият му член проникна в нея, тя нададе победоносен писък. Естественият ѝ вик на удоволствие раздвои съзнанието му, но беше

прекалено късно да го анализира. Тя се притискаше в него с постоянен ритъм, който предизвикваше напрегнати усещания на удоволствие и болка в слабините му. След това тялото ѝ премина към ново действие — стегнатите ѝ женствени бедра се тласкаха напред в разтърсваща последователност, придружена с усиливане на вътрешния натиск, така че той успяваше да регулира страстта ѝ.

Ръцете му обхванаха полюшващите ѝ се гърди. Очите ѝ бяха затворени, а върху изваяните черти на лицето ѝ грееше усмивка. Дишането ѝ се ускори — едно възторжено, разгорещено пъшкане. Сладки капчици избиха по челото ѝ.

— Фантастично! Толкова е хубаво! Не мога да говоря...

Очите ѝ се разтвориха широко, тя изстена, тласъците на бедрата ѝ зачестиха и преминаха в равномерни силни удари. После тя изписка и извърна глава, за да слее устните си с неговите, след което най-неочаквано прекъсна целувката.

— О, боже! О, боже! — стенеше тя. — Сигурна съм, че ще умра. Никога преди не е било толкова съвършено, толкова силно и прекрасно. Чудесно е, дяволски хубаво...

Тя потръпна и, докато тялото ѝ се извиваше в неистова полуда, лицето ѝ сменяше израженията на задоволство и болка. Цялата бе разтърсена от вълните на върховния екстаз. Когато отмина и последният свиващ тласък, тя се опъна блажено до Спър. Все още дишаше ускорено, сякаш не ѝ достигаше въздух.

Остана така около пет минути, докато усети как Спър отново вкара твърдия си член в нея. Движеше се ритмично и ѝ доставяше най-дивото сексуално усещане, което някога бе изпитвала.

— О, миличко, съвсем те забравих! Но сега е твой ред. Сега ще се насоча изцяло към теб и ще ти помогна да го направиш така, че никога да не забравиш този миг.

Внимателно, без да се отделят един от друг, те се обърнаха. Тя вдигна краката си върху раменете му и се усмихна.

— Ей, красавецо! Вече знаеш колко хубаво може да бъде. А имам идея как може да стане още, още по-добре.

И той го направи... Хотелът сякаш се разпръсна на милион букови и чамови трески. Мина доста време, преди да разберат, че се намират в леглото ѝ.

Останаха прегърнати десетина минути. Най-накрая тя се размърда. Спър погледна с едното си око — тя го съзерцаваше.

— Хубаво, Спър Маккой, ужасно хубаво. Чувствам се страхотно. Ей, бях те поканила на вечеря. Мислиш ли, че все още сме гладни?

— Да — каза той.

Половин час по-късно двамата седяха на една маса до стената в ресторанта на „Дроувърс Котидж хотел“. Масата бе постлана с бяла ленена покривка, върху която бяха подредени прибори от чисто сребро и кристални чаши с оловна нишка. Една вечеря тук струваше колкото цяла седмица хранене в кафенето на ъгъла.

Докато Аби четеше менюто, Спър я наблюдаваше. Тя избра порция печено месо и той си поръча същото. Виното не беше от най-добрите, които бе пил досега, но все пак бе прилично допълнение към яденето.

Аби беше облечена в официална светлосиня копринена рокля с дълги ръкави без деколте и сако, което подчертаваше прекрасната ѝ фигура. Спър се почувства щастлив. Вече не можеше да си представи, че ще я поделити с някой друг.

— Но ти не ми каза защо всъщност си в Абилийн? — попита тя.

Той дори не се беше замислял за някаква лъжлива история, с която да скрие, че всъщност трябваше да разследва отвлечането на цели стада с крави и изчезването на водачите им. Заекна, но бързо се овладя.

— Заради брат ми... — смънка той, докато се чудеше как да продължи. — Брат ми Кен дойде тук преди две години и повече не го видяхме. Никой не знае какво точно се е случило. Беше сериозен и трудолюбив човек. Работеше в тукашната банка. Семейството ни е разтревожено и на мен се падна да дойда тук и да се опитам да го открия. Кен не е човек, който ще забегне, без да каже поне на майка си.

— Сигурно е имал сериозна причина. Повечето хора, които бягат, имат причина.

Той кимна и двамата насочиха вниманието си към месото. Беше приготвено, както Спър го обичаше: крехко, с чубричен сос и гарнитура от праз лук и пресен хрян, от който очите му се насълзяваха. Имаше и салата от зеленчуци, много сварени картофи и сок. Аби не

пожела десерт, но Спър си поръча голямо парче ябълков пай и порция твърдо сирене.

— Мистър Маккой, прекарахме един фантастичен следобед. Наистина! — Аби се наведе към него и прошепна: — Но сега имам още една молба — искам да се изкъпя, но няма кой да ми изтрие гърба...

Той се засмя и поклати глава:

— Това е предложение, на което никога досега не съм отказвал, но имам среща във вестник „Часовой“. Там бих могъл да разбера нещо за Кен. Това е най-доброто място, от което мога да започна издирването.

Тя се намуси разочаровано:

— Бих могла да избухна.

— Пред толкова хора?

— Да, и нищо няма да спечеля, нали?

— Точно така. А аз вероятно ще те изпратя — ще те взема на ръце и ще те занеса до стаята ти.

Тя се разсмя.

— Ще бъде забавно! Пред толкова много зрители... — Аби вдигна прекрасно оформените си вежди. — Пък и се къпя всяка вечер. Може би бих могла да подновя предложението си за утре?

Спър се усмихна и я хвана за ръката.

— Ще приема с удоволствие подобно приятно предложение. А и тъкмо ще възстановя силите си дотогава... — той погали ръката ѝ и стана. — А сега имам време, колкото да те изпратя до стаята, преди да отида да говоря с журналиста.

ГЛАВА ВТОРА

Водачът спря стадото час преди залез слънце. Хилядите рогати добичета бяха надушили водата и нищо не можеше да спре втурването им към малкия поток. Първите вече бяха нагазили — някои пиеха, други чакаха, няколко вече се бяха подули, а две умряха. Пиеха така жадно, че пресушиха потока на плиткото и се преместиха нагоре по течението. Скоро всяко едно от животните беше погълнало своите двайсет галона вода и всички се придвижваха към малката долина, където уморените каубои щяха да ги съберат за „нощна почивка“.

Мъжете знаеха, че им остават само двайсет и пет мили до пазара за добитък в Абилийн — целта на тяхното пътуване. Денят, в който щяха да им платят и щяха да имат толкова уиски, колкото успеят да изпият, както и толкова жени, колкото могат да свалят, наближаваше.

— Искам трима души да пазят през нощта — каза Райли, водачът на стадото.

Беше висок, слаб, с одърпани дрехи, мръсен и брадясал след двата трудни месеца, през които траеше пътуването от Тексас. Оставаха само три дни.

Пат Райли беше дочул някакви слухове за изчезването на цели стада, както и на групите, които ги водеха. Не им повярва, но колкото повече се приближаваше до железницата, толкова по-внимателен ставаше. Определи трима нощни пазачи, за да е сигурен, че всичко ще е наред. Животните, които притежаваше, в Тексас можеха да се продадат по четири долара. На пазара обаче щяха да му донесат по трийсет и пет долара всяко.

Трийсет и пет хиляди долара! Това беше цяло състояние. Един каубой, ако имаше късмет, печелеше двеста и петдесет долара годишно. Райли и трима негови партньори бяха отгледали говедата в пустеещите земи на Западен Тексас. Отне им една година. Сега щяха да получат близо по девет хиляди всеки. Би трябвало да са достатъчни да купи земя някъде в Тексас и да си има свое ранчо.

Готвачът стоеше до огъня, а печеният боб беше вече готов, когато групата дойде за вечеря. Фасулът беше гарнитура към останалата от два дни яхния.

Райли наобиколи налягалите говеда, спря се в най-отдалечения край и се заслуша във виенето на койотите от планините на запад. Загледа се в ясното небе и се заслуша в нощните птици. Всичко изглеждаше спокойно — нямаше причина да се страхува. Той мълчаливо се прокле заради притесненията си и се върна до огъня. Поддържа го да гори до осем часа и после го остави да угасне. Постла одеялото си, легна и сложи глава върху седлото, а ръката си — върху пистолета четирийсет и четвърти калибър... Скоро заспа.

Яздейки бавно черния си кон, Джеб Гейли обикаляше спящите животни и гледаше как огънят постепенно гасне. Надяваше се да не бодърства и тази нощ, но Пат явно се притесняваше. А Джеб се тревожеше, когато той бе неспокоен. Той беше четвъртият партньор от групата. Би дежурил с радост още три нощи, за да осигури осемте си хиляди долара. Боже, какво ли щеше да прави с тези пари!

Изведнъж се обърна. Дали не му се счу нещо? Беше стигнал края на долината в подножието на ниския хълм, на границата ѝ с непроходим гъсталак. Погледна в посоката, откъдето бе чул шума — беше койот. Ако бе през деня, щеше да стреля.

Джеб отново се обърна напред. Сянката му падаше зад него, докато той яздеше бавно зад разклоненото памуково дърво. Не забеляза, че по твърдата почва, право към него, безшумно се приближаваше някакъв дребен човек с широка мексиканска шапка. Той направи още пет крачки, вдигна дясната си ръка и замахна. Шестинчовият остър нож блесна за миг и се заби рязко в гърба на Джеб Гейли. Той почувства остра болка. Понечи да извика, но тъмнината на нощта премина в пареща горещина и той усети как пада. Така и не разбра защо не докосва земята, но, малко преди да изгуби съзнание, осъзна, че всъщност умира и се преселва завинаги в отвъдния свят.

Педро Круз извади ножа от убития, изтри го в ризата му и го пхна обратно в калъфа. После метна тялото върху коня и сбута животното към храсталака.

Оставаха още двама пазачи, които обикаляха стадото. Към полунощ той се справи и с втория. Тъкмо се беше насочил към третия пазач, когато чу изстрел от четирийсет и четири калиброво оръжие. Изстрелът идваше откъм лагера. Педро извади пистолета си и изстреля два куршума в тялото на последния пазач. После забърза към лагера. Придвижваше се безшумно, като гарван на зазоряване. Беше на петдесет ярда разстояние, когато някакъв глас се провикна:

— Отлично, Педро! Влизай вътре.

Той се ухили и се втурна в лагера, сега облян в светлина. Явно някой беше хвърлил дърва върху жаравата. Педро знаеше, че това е Бенджамин Худ. Когато наближи, забеляза, че до огъня лежи по гръб дрипав мъж. Лицето му беше обляно в кръв. Педро се изсмя доволно.

— Хайде, проклет мексикански убиец! — изрева Бен Худ. — Трябва да заровим труповете дълбоко и да заличим напълно следите. По дяволите, остават ни само три дни до Абилийн, а там вероятно има представители на закона. Раздвижи мексиканския си задник!

Педро се усмихна. Бен Худ беше главатар на бандата, но те имаха почти еднакво участие и самият той вече притежаваше повече злато и банкноти, отколкото имаше в целия „Естадос Унидос“. В този момент другите двама довякоха труповете от хълма и почнаха да копаят гроб. Педро знаеше, че когато Бен каже „надълбоко“, това означава шест стъпки и че винаги измерваше трапа. Той копаяше и се потеше, но вътрешно бе доволен. Щеше да се върне богат в Монтарей, Мексико, и да живее като потомствен „дон“. Щяха да го уважават и да се ожени за най-красивото момиче в града.

Бенджамин Худ се върна в лагера и измъкна документите от джоба на ризата на последния убит. В кожения портфейл се намираше договорът, подписан от четирима, удостоверяващ, че те са отгледали стадото и са съгласни да го отведат в Канзас, за да го продадат, като след това ще си разделят парите по равно.

Бен приседна до огъня, докато изучаваше документите. Стадото бе охранявано от четирима. Вероятността да срещнат някой, който познава убития Пат Райли, беше малка. След три дни те щяха да са в Абилийн, за да продадат животните и да изчезнат от града.

Бен кимна одобрително, когато Педро влезе, и посочи трупа на Райли:

— По дяволите, разкарай копелето оттук. Той се съпротивляваше и затова трябваше да умре.

За което Бен му бе благодарен. Сигурно Райли е бил умно приятелче. Но никой не е толкова хитър и ловък, колкото Бен. Кой друг щеше да спечели дванайсет хиляди долара само за два месеца? Дванайсет хиляди проклети долара!

Още три стада и край! Щеше да отиде в Сан Франциско и да си живее живота, както се полага на един богаташ.

Той стана, прибра кожения портфейл с документите в джоба на ризата си и отиде да провери трапа. Трябваше да е шест стъпки дълбок, това беше закон. Ако не откриеха трупове, никой нямаше да разбере какво се бе случило. Огледа копачите и проснатите на една страна тела — нищо от дрехите и ботушите им не заслужаваше да се вземе. Трапът се копаяше бавно.

— Хайде, мързеливци, побързайте. До зазоряване трябва да сме заличили следите. Знаете това — все още не сме богаташи и ще трябва да се потрудим, за да станем.

И за да подчертае казаното, той скочи в ямата, широка шест, но дълбока само три стъпки, и започна да копае. След половин час излезе оттам. Вече беше почти достатъчно дълбока.

Щом приключиха, хвърлиха телата вътре и ги заринаха с пръст и камъни. Доведоха конете да утъпчат купчината, а след това я изравниха. На сутринта щяха да прекарат през мястото добичетата, за да са сигурни, че не се откроява сред останалата част от района.

Бен Худ седеше край огъня, отпивайки направо от бутилката с ром. Беше познал вкуса му като моряк преди две години. Той се замисли.

Лосън. Това име го преследваше. Беше второто им откраднато стадо след онова в Абилийн преди два месеца. Всичко вървеше идеално до момента, в който се появи едно седемнайсетгодишно момче. Търсеше Чарли Лосън, истинския собственик на стадото. Купувачът му посочи Бен точно когато той прибираше парите от продажбата.

Момчето го приближи, като накуцваше. Дълго се взира в Бен и най-после каза:

— Ти не си Чарли Лосън.

Бен поклати глава.

— Прав си, синко. Казвам се Чък Лосън — звучеше почти еднакво. — А кой е другият човек?

— О! — обърка се момчето. — Не докарахте ли току-що едно стадо? Не сте ли водач на това стадо от рогати добичета?

Бен се изсмя.

— Синко, сбъркал си нещо. Ние пристигнахме преди два-три дни, не мога точно да си спомня, много уиски се изпи... Съжалявам, но не мога да ти помогна, дете. По-добре потърси приятеля си другаде.

— Приятел? Той ми беше шеф извън Тексас. Дължеше ми четирийсет долара за пътуването. Преди три дни си навехнах глезена и той ме изпрати да го оправя. Каза, че ще си получа всичките пари, когато стадото пристигне.

— Може би стадото се е забавило. Преди два-три дни видяхме една група по средата на Канзас. Вероятно е бил този Лосън.

— По дяволите! Може би ще трябва да ги търся.

— Може би, синко, може би.

Накуцвайки, момчето се отдалечи, като се подпираше на патерицата. Бен събра групата и още същия следобед напуснаха града. Яздиха петнадесетина минути надолу по пътя, докато стигнаха до една железопътна гара, където имаше много проститутки и уиски. Бен остави момчетата да гуляят три дни, но не им каза за момчето.

Трябваше да си остане тайна между тях двамата. Беше просто случайност. Сега всеки път, когато отидеше в Абилийн, той обличаше различни дрехи и променяше косата си. Един път дори си сложи очила. Но така и не видя пак момчето с навехнатия глезен.

Планът му беше изпълнен: да открадне цялото преминаващо стадо, да премахне съпровождащата го група и да няма свидетели. Никой нямаше да усети липсата на хората поне месец, може би и два. А докато започнат някакви разследвания, Бен Худ вече ще се е оттеглил в някой просторен апартамент в Сан Франциско, ще си живее живота, ще инвестира парите си и ще изпробва ненаситните калифорнийски жени. Ако това проклето хлапе не си беше счупило крака и не беше се отделило от останалите, щяха да имат безгрешно алиби...

Той стана, сложи още дърва в огъня и направи проверка на лагера. До зори всичко трябваше да е идеално: без дупки от ножове по възглавниците, без петна от кръв по дрехите им. Конете никога не са

били проблем. Те просто щяха да ги впрегнат и да ги продадат заедно с каруците в Абилийн. Тези каруци бяха като залежала стока на пазара в животновъдния град.

По-запазените се продаваха през лятото само за петнайсет долара, а новите ги купуваше за по сто долара Студебейкърската компания за коли и впрягове.

Бен отново обиколи всичко, намери един загубил се оседлан кон и го върна при ездача му. Погледна към Голямата мечка — разположението ѝ показваше, че е почти три през нощта. Той се успокои, че всичко е наред, и полегна край огъня, като остави трима да пазят. На следващия ден щяха да изминат със стадото само шест-седем мили, така че да влязат в Абилийн точно в края на деня, когато купувачите и броячите са вече изморени.

Бен се ухили, като си помисли за този момент. В това стадо имаше хиляда глави. Цената можеше да стигне до четирийсет долара на парче. Съжали, че идеята не е негова — тогава щеше да дели с бандата си цели четирийсет хиляди долара! И все пак щеше да спечели много повече, отколкото би спечелил, ако работеше с години като каубой. А и имаше близо дванайсет хиляди в банка. Притежаваше повече, отколкото един среден каубой можеше да спечели за четирийсет и осем години! Още три стада и край. Само още три стада!

ГЛАВА ТРЕТА

Спър прекара около час в малката редакция на вестника. „Часовой“ не се покриваше особено с истинската представа за вестник: четири страници, които излизаха един път седмично, но въпреки това имаше колонка за новини. Той изчете всяка една история от изминалите два месеца. От редактора, който беше и печатар, разбра, че не е излизал материал за отвлечане на пътуващи стада. Дребничкият, слаб човечец обърна назад шапката си със зелена козирка и излъска стъклата на очилата си с метални рамки.

— Разбира се, чувал съм такива истории. Но щом решим да съберем факти, за да ги опишем, оказва се, че просто такива няма. Един младеж се появи тук и разказа нещо, на което най-много може да се вярва. Навехнал си глезена в местност на три дни път оттук и го изпратили в града да го намести. Когато стадото пристигнало, каубоите, които го съпровождали, били съвсем други. Поне така твърдеше момчето.

— Все още ли е в града? Как се казва?

— Името ли? По дяволите, та това стана преди месец. Заяви и че не си е получило четирийсетте долара за работата. Името? Беше нещо, което не бях чувал дотогава... Как се казваше? А-а-а, то ми остави бележка, в случай че някога чуя нещо... Но къде, по дяволите, я сложих? Да, да, залепих я на стената.

Мъжът се завъртя на стола си и затърси на стената, която беше облепена с малки бележки. Най-после намери тази, която търсеше.

— Ето я: Езра Бойс. Каза, че спи в конюшната и я чисти, за да се препитава. Не съм сигурен дали момчето ще е все още там.

— По-вероятно не — рече Маккой. — Ще ви бъда безкрайно благодарен, ако не разгласявате случая. Опитвам се да събера няколко истории за булеварден роман. Не искам някой друг писател да се докопа до идеята ми, преди да съм дал ръкописа на издателя.

— Да, разбирам — редакторът се опули. — Вие наистина ли сте писател? Винаги съм мечтал да напиша роман.

— Да напишеш роман е лесно, трудното е публикуването. Защо всъщност не опитате? Ще го пускате на отделни глави всяка седмица. Ще е добре за вестника ви.

Журналистът продължаваше да кима в знак на съгласие, когато Спър се отдалечи към конюшните. Името се беше запечатало в съзнанието му: Езра Бойс.

— Езра? — извика той на момчето, което чистеше последния бокс в конюшните.

То моментално се обърна и го погледна. Очакванията на Спър се оправдаха:

— Да, сър.

— Чух, че според теб твоят шеф и цялата група били убити някъде по пътя, така ли?

— Точно така, сър, но никой не ми вярва.

— Какво ще кажеш за една вечеря, по време на която ще ми разкажеш историята си? Приличаш на момче, което има нужда от една хубава вечеря.

Половин час по-късно Спър беше научил всичко, което момчето знаеше. Езра беше убеден, че бикът водач е бил същият.

— След два месеца с групата би трябвало да разпозна бика водач. Беше умно животно. Чарли Лосън — той беше водач на нашата група и собственик на половината стадо — трябваше да върне обратно животното, за да предвожда следващото стадо.

Спър кимаше разбиращо. Не му беше нужно да си води бележки. Запомни всичко, което Езра му разказа, включително и описанието на мъжа, който вероятно бе нападнал групата. Беше се случвало и преди, но никога толкова близко до края на пътуването. Три жени в Тексас се бяха оплакали, че мъжете им сигурно са били убити — не се бяха върнали изобщо, но до този момент момчето беше най-сигурният свидетел.

Спър му даде две златни монети от по двайсет долара и му заръча да си вземе стая в хотела на каубоите и да се храни добре. После се отправи към салона — другия най-добър източник на информация в каубойския град и място за хазарт, разврат и пиене. Над вратата висеше табелка с надпис „Сребърната шпора“. Името хареса на Маккой. Той влезе през летящите врати и се озова в шумната атмосфера на порядъчно пияни мъже. Две стада току-що бяха

пристигнали в града, придружавани от двайсет каубои с техните носещи се във въздуха желания. Момичетата тук можеха да разберат кой е по-добрият от градския маршал и предприемача... Спър се облегна на дървения бар и си поръча бира. Барманът му я подаде топла. През август беше невъзможно да получиш студено питие.

Спър наблюдаваше четири от момичетата, които разговаряха с каубоите. Някои от мъжете вече се бяха изкъпали, но повечето бяха мръсни и брадясали. Голяма табела на стълбите предупреждаваше: „Без баня. Без легло. Без изключения, което важи и за теб.“

Едно от момичетата изглеждаше като току-що излязло от пубертета. Беше слабо, дребно, с предизвикателно закръглено лице, все още някак детинско, и с усмивка, която те кара да забравиш всичко друго. Щом Спър му направи знак, то изостави масата на тримата неизмити каубои и застана до него.

— Е, ти си нов в града, нали?

Гласът му беше нежен и сладък, толкова неподходящ за грубиянския бар, че Спър трябваше да си припомни къде всъщност се намира.

— Да ти взема ли едно питие? — попита той. — Сарсапарила?

— Да, но ти ще го платиш. Имаш ли нещо против?

Той за малко щеше да се изтърве, че това са държавни пари, така че не може да има нищо против, но се овладя навреме и само кимна. Момичето повика бармана, взе напитката си и двамата седнаха на една крайна маса.

— Такива контета като теб рядко се срещат тук — каза момичето. — Как се казваш?

Той отговори, а после попита за нейното име.

— Китън.

— Китън? Това ли е цялото ти име?

— Това е единственото име, което използвам. Ти си нов и затова не знаеш.

Момичето отпи от сарсапарилата си. Роклята му беше дълбоко изрязана, за да показва пищност, каквато всъщност нямаше. Меката му кестенява коса беше къдрава и хваната високо. Сините му очи се взираха в Спър и само за миг ъглите им се навлажниха, след което влагата изчезна, заменена от предизвикателно намигване.

— Какво, по дяволите, ме зяпаш?

— Просто си хубава. Винаги съм обичал да гледам красиви момичета. А, между другото, нуждая се и от помощта ти.

— Виж, това е нещо ново.

— Проститутка ли си?

То кимна.

Спър трепна. Сети се за един от начините да се взимат момичета за публичните домове и казината на Запад. Един агент в Чикаго или Сейнт Луис търсел жени, на които не им върви, давал им по двайсет долара в брой, нова рокля, плюс пътните разноски до някой малък град. След това вече до проституирането оставало малко. Момичетата трябвало да си върнат надутите после „разноски“ и понеже повечето от тях не били в състояние да изплатят сумите, за които се били подписали, ставали робини за толкова дълго, колкото външността им позволи.

— Искаш ли да спечелиш пари и да се откупиш?

— Щом като питаш...

— Има шанс, но искам да разбера няколко неща. Можем ли да поговорим отвън?

Момичето се засмя.

— Не съм излизала от тези врати вече два месеца, с изключение на два пъти, и то за специално събиране с още две момичета. Ако мина през входната врата, ще ти струва цели петдесет долара.

— Твоят шеф е същински бизнесмен.

— Шефка.

— Мога да си я представя. Добре, предлагам ти сделка — ти ще ми помогнеш да открия онова, което ми трябва, без да споделяш с никой, а аз ще ти се отплатя, като те измъкна оттук. Става ли?

— Но защо?

— Защото се нуждая от ушите ти.

— За кого става въпрос: комарджия, престъпник или пътнически детектив?

— Нито едно от трите.

То сви изящните си рамене:

— Но какво, за бога? Няма какво да губя. Кажи какво точно искаш?

Спър набързо ѝ обясни, че трябва да се ослушва за всичко, което се отнася за откраднати пътуващи стада и избити каубои.

Китън изпуфтя:

— Все за това говорят всички... Добре, ще го направя за теб.

— Ще се качваш ли горе?

— Да, но искам да те предупредя, че Лили иска за мен специална цена. Тя постоянно ме наблюдава и пази. Винаги носи в себе си зареден пистолет.

— Трябва да се запозная с тази Лили.

— Няма да ви е трудно, сър. Намирам се точно зад вас.

Гласът идваше отзад — ясен и с подчертан английски акцент. Спър се обърна и видя собственичката на бара: беше с червеникава коса, ясни сини очи и с най-меките бузи, които някога беше виждал. Беше два инча по-висока от Аби.

— Собственичката на бара, предполагам? — каза Спър, като се наведе и я поздрави с жест, сякаш сваляше от главата си несъществуващата шапка.

— Боже мой! Какви маниери насред Канзас! Никога не бих повярвала! Досаждате ли на моята Китън?

— Надявам се, че не.

Спър наблюдаваше Китън, докато тя се оттегляше. Бедрата ѝ бяха по момчешки стройни.

— Млада е, нали?

— Да. Освен това е хубава и пазена, а и доста скъпа, дори и за вас — тя замълча и Спър усети, че го изучава. Вероятно се опитваше да установи доходите му и печалбата, която ще има от него. Нали трябваше да спечели... — Може ли да ви поръчам питие, мистър...?

Той наклони рязко глава, както беше свикнал да прави като сенаторски служител във Вашингтон.

— Моите извинения, графиньо, маниерите ми са твърде груби. Казвам се Спър Маккой.

Тя протегна ръка и той я пое нежно.

— Очарована съм, мистър Маккой. Аз съм лейди Лили Стенуд. Страхувам се, че обръщението „графиньо“ е малко пресилено.

— Лейди Стенуд, за мен е чест да се запозная с вас и ще ми бъде приятно да изпием по едно питие заедно.

Тримата каубои на съседната маса се превиваха от смях. Лейди Стенуд не им обърна внимание и поведе Спър към крайната маса, но неочаквано промени намерението си, обърна се към него и предложи:

— Мисля, че в апартамента ми ще е по-удобно. Оттук, ако обичате.

Минаха през облицован с кадифе портал и се изкачиха по стръмни стълби. Горе се намираше четиристайният ѝ апартамент. Две от стаите имаха отвори, през които се виждаше целият салон долу. Обзавеждането беше традиционното за Англия. Лили отиде до шкафа и наля две чаши с уиски, които постави върху ниската масичка от тиково дърво, разположена до претрупаната кушетка.

— Седни, моля те — покани го тя.

Той я изчака да се настани на канапето и седна до нея.

— Китън изглежда толкова млада... — започна Спър.

— Да, тя е доста млада. Но имаме по-важни неща за обсъждане. Например теб. Ти си нов в града. Какво всъщност търсиш тук?

Спър отпи от уискито. Не беше опитвал нещо толкова добро, откакто напусна Вашингтон. Усмихна се, преди да отговори.

— Директно, така ли? Ако държиш да знаеш, аз съм писател, а точно защо съм в града, е тайна. Пиша булевардни романи и го правя доста добре. Това е всичко, което мога да ти кажа за момента.

— Мило момче, би трябвало да знаеш нещо повече за себе си от казаното.

— Минавам трийсетте, висок съм шест стъпки и половина и съм може би най-лошият каубой на света — тя се усмихна и отпи една глътка. — А сега какво ще кажеш за себе си, Лили Стенуд? Как е попаднала една английска лейди в този затънтен животновъден град в Канзас?

— Щастлива случайност и един сърдечен удар. Съпругът ми имаше ранчо за бикове тук, но почина, когато аз пристигнах. Беше с болно сърце. Продадох земята и добитъка и открих това заведение — тя се ухили. — Когато Джордж беше жив, ме наричаше малка развратница. Реших, че е крайно време да го докажа.

Тя седна на ръба на канапето. Краката ѝ бяха близо до неговите. Роклята ѝ беше дълга до земята. Предположи, че е на трийсет и пет години. Не бе красива, но беше привлекателна. Тя се усмихна:

— Забелязала съм, че писателите винаги са и добри любовници. Щом говореше с Китън, значи ли, че търсиш... как да кажа... приятно прекарване на времето?

— Един джентълмен трудно би отговорил на подобен въпрос, лейди Стенуд. От една страна, ако кажа „не“...

— О, за бога, мръсно, забрави за любезностите. Искаш ли да правиш любов или не?

Бързото преминаване на жаргон от нейна страна го стресна, но и двамата избухнаха в луд смях. Той още не бе успял да си поеме дъх, когато тя вече беше сложила ръката си върху крака му и се насочваше към слабините.

— Известна съм с това, че действам направо. Как да те наричам, любими? Докосвал ли си някога красив английски задник?

Спър се обърна. Тя грабна ръката му и я промуши през роклята, вече разкопчана до бюста. Беше чисто гола и ръката му обгърна топлите ѝ гърди, потръпващи при докосването.

— О-о-о, чудесно, това вече е друго нещо. Почти го направихме. Нека легнем поне веднъж!

Тя се разкопча до кръста и започна сръчно да сваля панталоните му. Действаше изкусно и членът му се възбуди.

— Колко е хубав! Надявам се, че не си го правил скоро.

— Този следобед.

— Жалко. Но Лили ще измисли нещо. Винаги съм смятала, че оралната любов е по-добра за мъжа.

Тя се наведе над втвърдения му член. Устата ѝ го обгърна, леко захапвайки го със зъби. Спър изстена от удоволствие. Малко след това тя се отдръпна, свали роклята си и откри едрите си гърди с розови зърна. Изтегна се на пода, пъшкайки.

— Ела тук, мили, върху килима е по-добре.

Спър се засмя и коленичи. Тя вече беше отгоре, като едновременно го притискаше да легне и сваляше панталоните му. Беше налапала члена му, както никоя друга жена досега, предизвиквайки все по-голяма възбуда у него. Той я обърна и легна върху ѝ. Лили притвори очи, получавайки всичко онова, което можеше да вземе от него.

Той дишаше възбудено. Бяха плътно притиснати един до друг и тя се наслаждаваше на близостта им.

Десет минути по-късно двамата се облякоха и тя му поднесе почти оригинален английски чай с мляко и лимон. Спър не обичаше чай, но го изпи. Лили погледна часовника на стената:

— По дяволите, трябва да побързам. Проклета среща! Ти остани тук. Ще се върна след час. Ще останеш, чу ли? Трябва да те ободря.

— Ще слеза да си поговоря с каубоите, а и да се насладя на местния колорит...

Тя се засмя:

— Не забравяй, че е мой ред. Връщам се след час.

Спър слезе долу, провря се през кадифената завеса и скоро след това пиеше топла бира и дърдореше с шумна компания. След малко мина през задната врата, за да потърси тоалетна. Тъкмо беше излязъл, когато чу, че по алеята се приближава двуколка. През един процепа видя Лили. Значи наистина е имала среща! Проследи с поглед как се придвижва по алеята до газовия фенер, който висеше на вратата на сградата. Там тя сви и Лили се вмъкна вътре.

Изгарящ от любопитство, Спър се върна по алеята, но бързо се скри зад един храст, щом чу, че идва още някой. Един закръглен нисък мъж с черно бомбе се шмугна през задната врата под фенера. Когато колата потегли, Спър видя над вратата неясен надпис: „Абилийнска банка на каубоите“

Той тъкмо се канеше да си тръгне, когато отново чу приближаването на двуколка. Още един пътник слезе на същото място. Беше висок и строен. Нямаше шапка, но носеше посребрен бастун.

Никой не се появи повече и Спър се върна към топлатата си бира. Изслуша дузина истории за живота с пътуващите стада, но не чу нищо за отвлечение. Говореха само за индианците, времето, придошлите реки, неочакваните снежни бури и торнадото.

— При първото си пътуване направо прогизнах. Шест дни не спря да вали — разказваше един от каубоите. — Панталоните ми залепнаха за седлото.

Спър отиваше ту до една, ту до друга група, слушаше за какво се говори и задаваше въпроси. Но беше безсмислено. Нямаше и намек за крадци, които избиват групите и си присвояват стадата. Дали беше вярно наистина? А може би хората се страхуваха даже да споменат за подобни случаи.

Поръча си още една бира. На два пъти видя Китън. Тя не се беше качвала горе и той можеше да чуе звънкия ѝ смях. Мъжете говореха с нея по-скоро като с дъщеря или сестра, отколкото като с леко момиче.

Преди да усети, бе настъпило полунощ и големият часовник „Сейнт Томас“ удари дванайсет пъти.

Лили Стенуд още не се беше върнала от срещата. Спър изпи десетата или единайсетата си бира и закрачи по улицата към хотел „Дроувърс“. С облекчение си помисли, че е добре, дето апартаментът му е на втория етаж. Не беше свикнал да пие много и доста се затрудни, докато уцели ключалката. Не си направи труда да запали лампата, но смътно забеляза, че в стаята е светло. Не я беше оставил запалена. Огледа се и видя, че леглото му е издуто. Дали беше оставил одеялото си на топка? Не. Съзнаваше го дори със замъгления си от алкохола мозък.

Отпусна се на леглото, но секунда след това се намери на земята. Топката под одеялото сякаш оживя — чу се писък и Спър видя Аби Нюленд в синя копринена нощница. Уплахата ѝ премина и тя се засмя.

— Почувствах се самотна в леглото си. Надявам се, не възразяваш да споделя твоето?

Само с едно плавно движение тя свали фееричната нощница през главата си.

— Сега със сигурност не възразяваш.

Тя се протегна да го целуне и той се остави изцяло в нейни ръце: притвори очи и след малко вече леко похъркваше.

Аби се вгледа за миг и поклати глава.

— По дяволите! — прошепна тя. — Излезе, за да се напиеш, а уж търсиш брат си, нали? Не го намери в бутилката с уиски, а, приятелю?

После стана, облече отново нощницата си и свали ботушите и самото му. Прибра ризата и панталоните му и го зави. Сгуши се до него. Беше хубаво отново да легне до мъж.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Спър се събуди в пет и половина, както правеше всяка сутрин, независимо кога си е легнал. Устните му бяха подпухнали и щом се опита да преглътне, се задави. Тази топла бира! Усети нещо топло до себе си. Погледна, без да се помръдне. Разрошена сламеноруса коса бе разпиляна върху възглавницата.

Аби. Бе решила да го изчака снощи. Дали се бе случило нещо романтично? Измъкна се от леглото колкото се може по-безшумно. Насън Аби изстена и се обърна.

Спър свали ризата и панталоните си, като недоумяваше кой бе започнал да го съблича. Сложи си изтъркани сини джинси, карирана работна риза и тъмнокафява шапка с широка периферия. Напъха краката си в износени каубойски ботуши. Мушна в калъфа пистолета си, така че да бъде достатъчно незабележим и да не му навлече неприятности. Подви краищата на шапката си, целуна Аби по бузата и тръгна, като в движение обличаше дънковото си яке.

Нужни му бяха няколко минути, за да стигне до конюшната и да си наеме кон. Малко след това вече беше почти на половин миля извън града, яздейки по пътя сред облак прах.

Това беше краят на Чизъмския път, който вървеше почти право на север — от корпус Кристи и „Браунсвил хотел“, през дузина градове за отглеждане на добитък в средната част на Тексас. Това беше началото на цяла епоха. Все повече стада щяха да идват в Чизъм и другите трасета постепенно щяха да бъдат забравени. Добитъкът щеше да е царят на Запада за един дълъг период. Затова точно сега беше моментът да се спрат убийствата на каубои, придружаващи стадата.

Скоро забеляза водачите на най-близкото стадо. Каубоите караха животните в редица, за да им е по-лесно при преброяването и вкарването в оборите.

Спър поговори малко с водача на групата само за да се убеди, че не отговаря на описанието на главатаря на разбойническата банда,

което беше направил Езра. После се изгуби в далечината по утъпкания път на юг.

След като задмина и последното стадо, Спър спря и слезе от потъналото в прах седло. Отново се загледа на юг. Канзас беше равен, както винаги, с няколко заоблени хълма, няколко реки, но без планини, които да спират погледа. Слънцето грееше силно, а по небето нямаше нито едно облаче. Продължи да се визира на юг и най-после видя онова, което търсеше: облак от прахоляк се виеше над пътя — сигурен знак за приближаващо голямо стадо.

Спър раздвижи коня си. Беше кобила с бяло петно на челото, широки гърди и много издръжлива. Беше обучена за работа с добитък и районът ѝ беше познат. Той измина в лек галоп половин миля, след което намали ход.

Предположи, че стадото е на около пет мили надолу по пътя. Никога не беше участвал в такива пътувания. Беше трудна, продължителна и мръсна работа, а и недобре платена. Но той бе запознат с правилата.

В повечето случаи се падаше по един ездач на двеста-триста глави добитък. Но за едно, дори кратко пътуване, бяха нужни поне петима души. Водачът обикновено вървеше отпред и определяше пътя. Двама ездачи, по един на водещите животни, ги направляваха по избрания маршрут. Страничните ездачи бяха разположени по дължината на стадото, за да следят животните да се придвижват в линия. Най-тежка беше задачата на ездачите отзад — те трябваше да събират отделилите се животни, като дишаха през облаците прах с кърпи на носовете. Колкото по-голямо беше стадото, толкова повече бяха и водачите. Сутрин животните бяха що-годе подредени и водещият бик бе изведен отпред. Всички останали го следваха. Колоната се стесняваше до дузина глави и се проточваше. С всеки изминал час тя се стесняваше все повече, докато стигне до четири-пет говеда в редица.

Спър стигна до малък извор на речния бряг и погледна на юг. Най-близкото стадо беше пред очите му — дълга кафява река от глави на говеда, носеща се към него.

Сред облаците прах той успя да различи две отделни групи, образувани от хиляди рогати чифтокопитни. Какво ли щеше да е тук

след десет години? Чизъмският път щеше да се разшири поне с десет стъпки навътре в прерията. Щеше да изглежда като главен римски път.

Той яхна кобилата и се спусна по склона в тръс, после премина в лек галоп и накрая успокои ход. При реката напои животното и продължи на юг, изминавайки по четири мили в час.

Трудните моменти бяха помогнали на Спър да научи много неща за конете. Един почти не умря в ръцете му. Сега вече знаеше възможностите им. Повечето коне можеха да вървят цял ден със скорост четири мили в час, което правеше четирийсет мили за десет часа.

Един жребец можеше да препуска в галоп, но само няколко часа. В бърз галоп можеше да се измине само половин миля, и то с някой от най-добрите коне, след което животното задължително имаше нужда от почивка. За да преодолее човек четири мили за един час, трябваше, щом конят се запъхти, непременно да почине и да го подсуши.

Докато яздеше, Спър се замисли какво всъщност прави тук. Можеше да си остане в Сейнт Луис в удобния, сигурен офис. А сега убиваше конски мухи и се потеше под слънчевите лъчи като дебелак на ученически неделен пикник.

Спър Маккой беше много повече от онова, което изглеждаше. Роден и израснал в Ню Йорк, на двайсет и пет години той бе завършил Харвардския университет през 1858 г. Баща му бе известен търговец в Ню Йорк, но след две години работа в неговата фирма, Спър се присъедини към Обединената армия с чин втори лейтенант. Преди Лий да се предаде, той се издигна в ранг капитан. Изкара две години в армията, а после замина за Вашингтон като помощник на сенатора Артър Б. Уолтън, дългогодишен приятел на семейството.

Конгресът много скоро усети нуждата от федерална изпълнителна група. Нямаше представителство или сила, която да арестува престъпник в момента, в който пресича държавната граница. Конгресът прие закон и през 1865 г. създаде Американската секретна служба. Първоначалната цел на групата беше да открива и арестува фалшификаторите, които по това време отпечатваха такива банкноти, каквито отпечатваше и правителството. Постепенно агентите на Секретната служба започнаха да се занимават и с други федерални дела, тъй като бяха единствената агенция с изпълнителен състав. Много скоро хората на Секретната служба вече се справяха с широк

кръг от незаконни деяния, повечето от които нямаха нищо общо с парите.

Спър се включи в групата скоро след нейното сформирание. Шест месеца служи във вашингтонския офис, след което оглави отдела в Сейнт Луис. Трябваше да се занимава с всички случаи западно от Мисисипи. Беше избран измежду десет души, тъй като единствен умееше да язди отлично и спечели конкурса за точна стрелба с пистолет. И двете качества бяха смятани за изключително важни при работа в западния район.

Прекият му началник беше генерал Уилтън Холък, който се бе оттеглил от американската армия и работеше във Вашингтонския щаб като втори в управата на службата.

Обикновено Спър обикаляше западните щати и райони и стоеше твърде малко в Сейнт Луис. Работеше предимно по пътя на телеграфната линия.

Не беше женен и не възнамеряваше да променя семейното си положение. Не искаше да оставя жена си вдовица и децата си — сираци, ако един ден не успееше да се справи с някой престъпник. До този момент Секретната служба беше загубила шестима от агентите си — всички бяха застреляни.

Щом се спусна по ниското възвишение, там, където малкият хълм извиваше, Спър видя кола за храна. Готвеха се за обедната почивка на стадото, „вечерята“, както пътуващата група я наричаше. Спър се приближи и извика готвача — мърляв мексиканец, който държеше ръката си близо до пистолета върху работната масичка, разгъната в края на колата с храна.

— Добър ден. Търся стадото на Денисън. Това ли е?

— Не, това е на Паркър. Шефът ще дойде скоро.

— Имате ли нещо против да го почакам?

Готвачът измърмори „не“ и продължи да приготвя яденето, което явно щеше да се състои от говежди пържени бифтеци. Спър знаеше, че това е рядко меню за пътуваща група. Нямаше начин да се запази месото повече от ден и половина, дори нощем да е хладно. А и убитият бик означаваше загуба на четирийсет долара.

След като нарязва бифтеците, готвачът се обърна:

— Този бик си беше счупил крака и трябваше да го застреляме. Нямаше смисъл да го оставяме на койотите и мишеловите.

Това бяха единствените думи, които готвачът каза в продължение на час, докато Спър чакаше шефа. Когато най-после той се появи, веднага му стана ясно, че това не е човекът, описан като водач на разбойническата група. Мъжът беше висок, слаб и говореше английски с акцент, бе син на богат собственик на ферма в Тексас.

— Забелязали ли сте нещо необичайно, например група от шест души, яздейца край стадото? — попита Спър.

Шефът седна на тревата до ручея и поклати отрицателно глава. Изля върху себе си съд със студена вода, като я остави да се стича по ризата и панталоните. Сетне отръска глава като мокро куче и премигна през капките:

— Нова Англия никога не е била в сегашното положение — каза той с подчертан акцент. — Съжалявам, човече, но по време на това пътуване се сблъскахме само с неприятности. Шестстотин проклети мили. Но... вече му се вижда краят.

— Знаете ли, че има слухове за откраднати стада и избити каубои?

— Вярно ли е?

— Да. Бандата първо избивала каубоите, след което откарвала стадото и го продавала. Или поне мислим, че действат така. Предупредете хората си да са нащрек през последните мили.

— Кучи синове! Ще сме внимателни. Остани да хапнеш една пържола с нас. Мразя да гледам как цяло животно отива на вятъра, но нямахме избор. Цялата група избити, казваш?

Поговориха си още малко. Спър разказа на младия човек за Лили и той обеща да се отбие да я види. Трябваше да имат общи приятели.

След един час Спър си тръгна. Следващото най-близко стадо беше на шест часа езда на юг, а след него идваха още четири. Стадото на Паркър се състоеше от около три хиляди говеда. Съпровождаха го десет души. Служителят в Секретните служби реши, че е безсмислено да предупреждава групите, без да има по-пълна информация. Спър се отправи обратно към Абилийн и след половин час беше там.

Щом завърза коня си и тръгна по главната улица, усети някаква промяна. Във въздуха се чувстваше напрежение. Докато вървеше, хората го гледаха студено. Групи от по двама-трима стояха и говореха на дъсчените пътеки и по ъглите.

Той се насочи направо към канцеларията на шерифа и дръпна вратата. Заместникът му профуча, след което спря:

— Хей, ти, движи се внимателно. Всички тук са малко изнервени.

— Защо? — попита Спър.

— Не чу ли? Последната пристигнала група ни разказа. Шефът им донесе документи, оръжия, седла, лични вещи. Каза, че намерил масов гроб на около три дни път оттук. Пороят, който се изля преди две седмици, сигурно е променил течението на малката река и водата е изровила гроба в поляната. Близко до това стадо е била групата от Тексас. Шерифът взе имената от запечатания плик с документи. Май трябваше да се вслушваме в приказките на онова момче, което твърдеше, че нещо подобно се е случило.

Спър се обърна и изтича през вратата. Трябваше да разговаря отново с шефа. Имената можеше да вземе и по-късно от шерифа. Беше се надявал на такава издънка и най-после се беше случило.

Значи така: никой никога нямаше да може да намери телата. Заравяш ги в шестфутови гробове и прекарваш през тях цялото стадо, след което го продаваш! Елементарно, толкова елементарно, а толкова трудно за откриване. Сега оставаше само да разбере кой го извършва и да го залови.

Пробва първо при Лили — не беше там. Провери още два салона и намери шефа на групата в кафе „Кетълмен’с“, където всеки каубой можеше да получи богато ядене само срещу петнайсет цента, и то без да се е изкъпал, обръснал и подстригал.

Шефът на стадото вдигна поглед, кимна и продължи да се труди над четвъртото парче черешов пай.

— Не съм ял пай от три месеца — каза каубоят, докато отхапваше поредното парче.

Спър седна срещу него на масата.

— Какво знаеш за масовия гроб? Интересувам се от повече подробности.

— Вече обясних на шерифа.

— Ще съм ти благодарен, ако го разкажеш и на мен.

Онзи въздъхна и кимна:

— Както вече казах, сигурно сме първите, минали оттам след бурята. Реката е образувала ново корито, прокопала е ливадата и се е

врязала на около шест фута в земята. Едното тяло намерихме в старото корито. Останалите — струпани накуп — бяха в трапа. Явно първо са хвърляли телата, после оръжията, ножовете, пистолетите и най-накрая седлата — каубоят отхапа от пая. — Не съм особено вещ по погребенията, но мисля, че тези тела не са стояли в земята повече от две седмици. Проверихме ги — трима са били застреляни, а четирима — убити с нож. От близко разстояние. Съвършено изпитано, много мръсотия и кръв — той приключи с пая и вдигна поглед: — За бога, изглежда, че тази история е вдигнала града на крак. Предполагам, че преходите със стада са важни за жителите му.

— Много повече от важни — каза Спър. — Благодаря. Имаш ли някаква представа как би могла да се унищожи цяла група?

— Да, през нощта. Вероятно са спипали повечето от тях под одеялата. В трапа имаше одеяла, някои с дупки от нож по тях. Избили са първо спящите около огъня с ножове, без да вдигат шум. След това са застреляли ездачите, които са охранявали стадото. Просто, нали? После са продължили, докарали са стадото дотук, продали са го и са изчезнали с парите. Чуждите пари.

— Благодаря ти за съдействието — рече Спър и остави двудоларова златна монета на масата. — Вечерята ти е платена.

Прекося улицата до „Дроувърс хотел“ и се качи в стаята на втория етаж. Тъкмо сваляше мръсните си дрехи и на вратата се почука. Стана с риза в ръка и отвори рязко.

Аби Нюленд надникна:

— Хей, ти се върна. Измъкнал си се незабелязано сутринта.

Той остави вратата отворена и Аби огледа празния коридор, след което се вмъкна в неговата стая.

— Май се готвиш да влизаш в банята.

— Такъв беше планът ми.

— Искаш ли да се включа? Грехота е цялата тази гореща вода да се използва само от един човек.

Спър се засмя и се наведе, за да целуне устните ѝ с вкус на мента. Когато се изправи, тя се смееше.

— Да си я разделим по равно, както винаги.

ГЛАВА ПЕТА

„Дроувърс Котидж хотел“ нямаше бани. За целта се използваше вана с гореща вода, която се носеше в стаята.

След половин час металната вана бе до половина пълна.

Спър седна на леглото и скръсти ръце зад главата си.

— Първо дамите — каза той с прелъстителен поглед.

— Прекалено е гореща, а аз съм твърде студена. Как ще ми помогнеш да се справя с този проблем?

— Какво имаш предвид?

Беше смешен въпрос и той го знаеше добре. Тя беше облечена в мека бяла копринена блуза, която струваше една негова месечна заплата. Аби се обърна много бързо и щом го погледна, блузата плавно се смъкна на пода и хубавите ѝ гърди останаха голи. При всяко движение на тялото ѝ те се поклащаха мамещо.

Аби пристъпи към него и го повали по гръб на леглото. Седна върху корема му и смеешком започна да откопчава колана му. После скочи от леглото и свали ботушите и панталона му. Само след секунда той бе гол и тя наблюдаваше как членът му нараства.

— Винаги съм харесвала нарастващите момчета — каза тя, кикотейки се.

Спър се намръщи:

— Мадам, това не е момче.

Той свали полата ѝ. Беше от истински памук, така че бе лесна за събличане. Под нея не носеше нищо. Тя започна да се върти пред одобрителния му поглед:

— Знаеш ли, че съм учила за балерина? — след въпроса тя направи серия от пируети, като спираше с ръка, нежно поставена върху рамото му, повдигаше се на пръсти и се завърташе плавно около него. — Но ми омръзна, а и надебелях много. Балерините са обречени да не ядат изобщо, а аз не обичам да се лишавам.

Спър се възхищаваше на съвършените ѝ форми, на едрозърнестите ѝ гърди, щръкнали напред, на стройните ѝ изящни

крака. Тя наистина имаше тяло на танцьорка.

Скоро Аби застана срещу него, прилепвайки тялото си плътно към неговото, с ръце на голия му гръб. Захапа нежно гърдите му. После заблиза зърната му, докато той изстена.

— Мой ред е — каза тя и продължи.

Повдигна се, за да я целуне. Раменете му я обгърнаха и той я целуна страстно, с език, проникнал дълбоко в устата ѝ. Изведнъж почувства, че иска да е в нея. Тя се отдръпна:

— Сега, сега, първо, трябва да се изкъпем. Ти си толкова... мръсен.

Тя потопа крак във ваната, но моментално го дръпна:

— Горещо е!

Той я пробва — беше доста топла, но не чак толкова гореща и Спър се потопа. Скоро и Аби се присъедини. Останаха плътно един срещу друг.

— Изтрий ми гръба — помоли Аби.

Спър поклати глава:

— По-скоро бих те изтрил отпред.

Наведе се, взе сапуна от стола и започна да сапунисва гърдите ѝ, стегнатия ѝ малък корем и кафявата област малко по-надолу.

Едно от любимите му развлечения бе да изкъпе красива жена и той почти беше привършил, когато тя изведнъж се обърна и той насапуниса гръба ѝ.

След малко тя се обърна, взе сапуна и насапуниса гърдите, а после члена му. Нямаше начин да възпре ерекцията си, а с нейна помощ процесът бе ускорен. Щом стана твърд и издаден, Аби се захили. Тя го сапуниса отново и го накара да се обърне.

Спър се остави да изтрие гръба му, след което плавно се обърна и се наведе да захапе гърдите ѝ, целите в пяна. Това в момента нямаше значение. Желаше я. Искаше да я вдигне и да я метне върху леглото — с всичката пяна по нея.

Щом го направи, Аби извика изненадана. Ръцете му се плъзнаха по заобления ѝ насапунисан задник, но пръстите му се вкопчиха в бедрата ѝ и той я занесе на леглото. Метна я и се загледа в нея. Ръцете му обгърнаха гърдите ѝ. Тя се галеше, като повдигаше горната част на тялото си право към него. После вдигна бедрата си нагоре, краката ѝ се

разтвориха и го призоваха. Той понечи да се наведе, но тя скочи на ръце и колене и се обви около него.

Спър изстена дълбоко, щом се притисна към нея.

Аби извърна глава, погледна през рамото му, като се смееше и го възбуждаше още повече.

Той коленичи, намести се и влезе в нея. Аби изстена от удоволствие. Тялото ѝ извършваше ритмични движения като в танц и щом той започна да се движи напред-назад, достигнаха такъв синхрон, който буквално го подлуди. Аби се удряше в него и преди той да се осъзнае, тя стенеше и забиваше нокти в леглото, като се тресеше все по-силно и по-силно, докато накрая се изтощи и се отпусна. Оргазмът ѝ го възбуди неудържимо и той експлодира.

Остана да лежи, дишайки ускорено. Тялото ѝ бе плътно до неговото. Езикът ѝ го обожаваше, зъбите ѝ го хапеха нежно по гърдите, бедрата и лицето. Опитваше се да ѝ каже, че е изчерпан поне за шест часа, но така и не успя да я убеди. Езикът ѝ се превърна в изгарящ факел, който го възпламеняваше всеки път, когато го докоснеше. Само след минути той бе възбуден отново и се вкопчи в насапунисаното ѝ тяло. Аби го бутна и седна точно срещу него. Плавно и нежно се навеждаше, като вкарваше члена дълбоко в себе си, намествайки се така, че да проникне възможно най-навътре. Тогава тя издаде някакъв полуживотински писък на задоволство и пълно удовлетворение.

Тя се повдигна и го погледна, като сложи ръце върху раменете му. Усмихна се нежно. Изразяваше непринудено задоволство, което го изпълни с гордост.

Тогава тя ускори темпото. Яздеше го буквално като кон. Главата ѝ бе отметната назад и тя издаде победоносен вик на доволство, на истинска радост.

Спър не мислеше за нищо друго. Беше се оставил на нейната необуздана, дива страст.

Яростната ѝ езда продължи със същата скорост, но вече с майсторски изпълнени ласки. Всяко по-рязко движение на хълбоците ѝ надолу потапяше двойката във върховен екстаз.

Щом тя се повдигнеше, което отслабваше усещането му за момент, той имаше чувството, че умира. Страхуваше се, че ще го напусне, но уплахата траеше само секунда. Аби се връщаше отново и той проникваше по-дълбоко и по-дълбоко в нея.

Този път оргазмът ѝ го изненада.

— О, господи! Умирам! Помогни ми, спаси ме, умирам! Досега никога не е било така сладко, прекрасно, фантастично! Умирам! Направи нещо!

Той направи един последен тласък и сякаш политна в небесата. Тя се изтъркаля, като дишаше ускорено и удряше леглото с ръце.

Сетне двамата се успокоиха, изтриха сапуна от телата си и се притиснаха отново един към друг нежно, като се прегръщаха и галеха.

Бяха открили всичко — и дивата, и нежната любов, и красивата страст.

Аби го обличаше бавно: искаше това да продължи колкото се може по-дълго.

Беше почти привечер, когато се загледаха през прозореца натам, откъдето започваше градът.

— Хайде да вечеряме и после ще поиграем карти в стаята ми — предложи тя.

Той поклати глава:

— Имам работа. Трябва да поговоря с няколко души за брат ми.

— Ще отидеш в салона и отново ще се напиеш! — избухна тя.

Спър обгърна с ръце лицето ѝ и я целуна.

— Този път няма. Хората в салона знаят много, а и уискито развързва езиците им. Ще се върна рано.

— За вечеря?

— Добре, ще вечеряме заедно.

Спър отиде в „Сребърната шпора“ и се огледа за Китън. Прислужницата му каза, че момичето вероятно е горе. Докато я чакаше да слезе, той се заслуша в оживения спор на мъжете пред бара. Бяха се хванали на бас, че този, който е убил групата, вече е взел парите и е напуснал страната. Никога нямаше да бъдат открити, а може би имаше и други масови гробове по трасето.

Спър мълчаливо се съгласи: убийствата тук не бяха рядкост. Той вдигна поглед.

Китън слизаше по стълбите. Беше сресала косата си високо нагоре, за да изглежда по-голяма и накипрена, но не можеше да заблуди никого. Изглеждаше ядосана, уплашена и малко уморена. Спър я посрещна на най-долното стъпало и я заведе на първата маса.

— Мислех, че ще умра!

— Да, така изглеждаш. Но, по дяволите, умирането не е нещо забавно.

Тя го изглежда остро:

— Не се шегувай с мен. Обиждам се.

— Извинявай! Но болката прави човека по-добър. Имам нужда от твоята помощ. Какво можеш да ми кажеш за шефката си? Какво знаеш за нея?

— Почти нищо.

— Случайно снощи видях, че се среща тайно с някакви мъже — той описа мястото и хората.

Китън изпуфтя:

— Те си въобразяват, че ще завладеят Канзас. Голямата четворка, както ги нарича тя. Беше пияна и веднъж ми се похвали, че с трима от тях може да прави каквото си иска. Но аз не вярвам, че е точно така. Единият е нашият банкер — Нанс Виктор. Другият е джентълменът с посребрения бастун. Казва се Денис Гъндериън и е управител на единствения универсален магазин в Абилийн. Третият в отбора сигурно е Ханс Куртсман. Той строи нов хотел и Джой Маккой е бесен заради това. Все замислят нещо, но винаги го пазят в тайна. През деня не можеш да ги видиш заедно.

Спър си играеше с чашата топла бира и бърчеше вежди. Дали имаше някаква връзка между срещите на „голямата четворка“ и убийствата на каубоите, придружаващи пътуващите стада?

Китън му се усмихна. Тя явно се чувстваше по-добре.

— Тази вечер изкарах само двацет долара. А ми трябват сто и осемдесет, за да се освободя от робството си. Мислех, че са по-малко. Но Лили спомена за някакви си пет процента на месец. Какъв е този процент?

Спър измърмори и удари по масата:

— Това е начинът да те задържи тук завинаги. Ще говоря с нея за теб.

Той погледна бирата си. Китън трябваше да почака. Онова, от което се нуждаеше сега, бяха повече подробности около убийството.

Ако момчето, Езра Бойс, можеше да си спомни още нещо за водача на групата, който е отвлякъл неговото стадо! Той стана рязко и разля почти всичката си бира.

Ако момчето бе все още в града!

Потупа Китън по рамото и ѝ обеща, че ще се върне. Втурна се през предната врата в хотел „Кетълмен’с“ — порутено заведение, занемарено след основаването на града. „Дроувърс Котидж“ бе построен по-късно. Стая за една нощ струваше четвърт долар, ако си носиш собствени одеяла. Човекът на рецепцията каза, че Езра Бойс е в стая 208 нагоре по стълбите.

Спър хукна по стълбите, взимайки по две стъпала наведнъж, като се надяваше момчето да не се е измъкнало и да не е тръгнало за Тексас. Никой не отвори на почукването. Пробва още веднъж и натисна дръжката на вратата. Не беше заключено. Спър нахълта вътре. Беше тъмно. Той вдигна някаква мръсна хартия от пода и я запали. Преди светлината да угасне, успя да види всичко: Езра нямаше да свидетелства срещу никого. Той лежеше върху леглото в огромна локва засъхнала кръв. Гърлото му беше прерязано от едното ухо до другото. Спър бързо излезе от стаята и огледа тъмния коридор — нямаше никой. По задните стълби излезе на алеята.

Някой се бе постарал Езра никога вече да не даде информация за убийците.

Но значи ли това, че те са били в града през последните дни? А и откъде знаеха, че е проговорил? С кого друг бе споделял, освен с шерифа и с Маккой?

ГЛАВА ШЕСТА

Тази вечер Спър прекара в салона, като внимателно се вслушваше в разговорите. Въпреки че всеки имаше някаква версия за убийствата, никоя не беше издържана докрай. Към десет часа той се отказа и се прибра в стаята си. Ваната не беше там. Дървеният под беше подсушен и леглото — оправено. Намръщена в копринената си нощница, Аби седеше със скръстени крака на леглото и редеше пасианси.

— Поне си трезвен — натъртено каза тя. — Е, откри ли нещо за брат си?

— Не, нищо. Просто е изчезнал.

— Нека ти помогна да го намериш.

— Не, вероятно ще е опасно.

— Изпадала съм и преди в опасни ситуации.

— Обзалагам се, че е така — той се втренчи в нея за секунда, после седна и свали ботушите си. Тя понечи да го целуне по ухото, но той я отблъсна.

— Всяко нещо с времето си, Аби. А точно сега е време да си легна, и то сам. Утре рано ме чака дълга езда.

Тя кимна:

— Маккой, ти не си тук, за да търсиш брат си, нали? — той я погледна. — Знам, че е така. Говорих и с журналиста, и с шерифа. Търсиш убийците на пътуващи стада. Защо не ми каза? Може би мога да ти помогна.

Тя знаеше. Безсмислено бе да продължава да я лъже.

— Благодаря, но работя сам — каза Спър, докато разкопчаваше копчетата и сваляше панталоните си.

— Понякога двама могат да свършат по-добра работа.

— Онова, което върша, е много рисковано. Не искам в никакъв случай да те излагам на опасност — наведе се и я целуна. — А сега ще спя. Ако искаш да спиш тук, добре. Само че не ме буди посред нощ. Разбрано?

— Разбрано — ухили се тя и свали нощницата си. — Прекалено е горещо за нея — каза тя и се просна чисто гола върху чаршафа. — Няма дори да те докосвам.

Спър съблече ризата си и легна до нея. За бога, сега не трябваше да го прави. Обърна се и я целуна.

— Лека нощ — рече той.

— Лека.

Тя лежеше по гръб, загледана в тавана, а той угаси газената лампа. Опита се да се отпусне. Ръката ѝ беше върху рамото му. Аби се притисна в него и само след минута вече спеше.

Спър се засмя сам на себе си в тъмното. Стегна мускулите на тялото си и след това започна един по един да ги отпуска. Докато стигна до пръстите на краката, вече се беше унесъл в сън.

На другата сутрин той тръгна рано и беше на почти пет мили извън града в посока на юг, когато слънцето изгря. Спря, за да отпие от тенекиената кутия, и отново пришпори кобилата.

Прецени, че най-добрият начин да провери стадата е да ги пресреща, като идват към Абилийн. За три дни яздене щеше да засече четири или пет от тях. Трябваше да е роден с късмет, за да разпознае човека, който Езра му беше описал. Вероятно нямаше да успее, но поне трябваше да опита, макар че щеше да му се наложи да прекара четири дни почти без да слезе от седлото.

Засече първото стадо на шест мили на юг. Хората бяха нетърпеливи, защото от два месеца насам най-послед щяха да се изкъпят. Щяха да се избръснат и подстрижат, а после ги чакаше истинско забавление с жени, уиски и комар.

Франц Уилхаут, водачът на стадото, беше нисък, як, с гладко избръснато лице, загоряло на слънцето. Това беше третото му пътуване и нямаше как той да е убиецът. Франц настояваше Спър да изпие чаша кафе и да изяде порция задушено, преди да тръгне. Групата щяла да се върне за вечеря след около час. Спър му благодари, но не остана, а се понесе по посока на вятъра. Забеляза следващия облак на около шест мили. Когато приближи колата с храната на поредната група, готвачът все още не беше подредил вечерята. Той пушеше и чакаше водачът да

избере подходящо място. Водачът дойде уморен, ядосан и съвсем грохнал от разправиите с бичета и хора.

— Дявол да го вземе, за последен път прекарвам стадо! — изпсува той. — Кравите вършат всичко наопаки и отгоре на всичко са тъпи като волове — той се изхили и грабна чаша кафе, което готвачът бе сварил на огъня. — По дяволите, всеки път се заричам и всеки път тръгвам отново.

На вид мъжът отговаряше на описанието на Езра, но някак не приличаше на престъпник. Спър не можеше да види в него студенокръвен убиец, който се промъква в тъмното и избива спящи хора.

Спър допи кафето си и продължи. Стигна до едно малко възвишение край реката и се загледа на юг. Забелязваше се само един облак прах.

Язди до късно следобед, но не успя да посрещне третото стадо. Привечер си направи малък лагер близо до реката. Опъна одеялата си и запали огън за кафе. Заобиколи с камъни огъня и постави тенекиеното канче. Когато водата се затопли, пусна една щипка утайка от кафе и изчака, докато заври. Беше достатъчно силна, за да стане още едно.

Докато лежеше до огъня и се вслушваше в песента на нощните птички, той отново прехвърли в главата си малкото, което знаеше за крадците на стада. Просто му липсваха достатъчно факти. Ако успееше да разпознае убийците по пътя, можеше да ги изпревари и да ги причака в Абилийн с полицейски отряд от петдесет човека. Само че шансовете да попадне на тях бяха нищожни.

Спър изчака огънят да угасне, после легна по гръб. Наблюдаваше звездите и се отпускате. Тази част от работата му харесваше най-много — спокойните нощи на открито, без друг човек на мили разстояние, съвсем сам.

Замисли се колко ли групи са унищожени само на три-четири дни път до Абилийн. Сигурно две? А може би десет или дванайсет? Не би могло никога да се разбере. По дяволите, той трябваше да открие убийците на всяка цена!

Когато се събуди, беше почти съмнало. Без да притежава интуицията на индианец, усети, че наблизо има някой. Не се помръдна, нито пък отвори очи. Ядосан се опита да си припомни от коя страна е револверът му. Разбира се, отдясно, щом е по гръб. Рязко отвори очи,

но преди да успее да грабне оръжието, черен, мръсен, стар ботуш горитна по китката и в него се прикова шестинчов пистолет.

— Майната му! — чу Спър провлачен глас.

Спър погледна и видя висок, слаб мъж в груби, одърпани, сини панталони и парцалива риза. Беше брадясал и мръсен, с дълга коса и, най-важното, с револвер, насочен право към дясното му око.

— Много гот, хванахме още един, Цизи Мей. Каза да го оставим жив и той все още е.

— За бога, остави горкото момче да стане. Не бъди жесток. Изправи се, мъжаго! К'во ти става? Онемя ли?

Спър не можеше да види жената. Обърна се да я погледне, но мъжът го ритна грубо и той се претърколи. Почти се задуши от болка. За щастие, ударът беше високо и не засегна бъбреците му. Спър бързо се изправи и успя да огледа жената.

В този момент един куршум се пръсна в краката му и той застина на мястото си.

— По-спокойно, момче! — извика мъжът в посоката, от която бе дошъл куршумът. — Трябва ни жив!

Сега вече Спър можеше да види и мъжа, и жената. Тя беше ниска, топчеста, с дребно момичешко лице, цялото в мръсотия. Кафявата ѝ коса беше сплътстена. Бе облечена в стара парцалива рокля.

— Първо работата, татко — каза тя. — Момчето горе на скалите ще те прикрива с оръжието си. Вземи портмонето му. Този янки сигурно ще има голяма пачка с банкноти, а може би и дребни пари.

Мъжът обърна Спър и издърпа сгънатия кожен портфейл от джоба на кръста му. Трябваше да има прекалено много пари, за да се задоволят. Спър веднага разбра, че те не са убийците на хората, които съпровождат стада. Между тях нямаше жена, а и мъж с толкова подчертан провлачен говор щеше да направи впечатление.

— Еха! — изкрещя онзи. — Сигурно има триста-четиристотин долара тука, Цизи Мей! Банкноти на янки! Може да си купим нещо с тях. И десет златни монети от по двайсет долара — това вече е нещо!

— Двеста долара, татко! — обади се отляво момчешки глас.

— Знаех си — рязко отговори мъжът.

— Приключихме с работата — каза жената. — Дай ми проклетите пари, татко, както обикновено. Дръж му пистолета на тоя, докато аз скрия парите. После доведи момчето.

Мъртвешки бледият слаб мъж направи всичко, което му нареди жената, без да изразява недоволство или да задава въпроси. Цизи Мей изчезна зад Спър и тогава той видя едно момче на не повече от четиринайсет години, което изскочи от храстите с първокласно оръжие на рамото. Беше високо и стройно, с пъпки по лицето и късо подстригана коса, която стърчеше. Изглеждаше напрегнато и в момента, в който Спър срещна уплашения поглед на светлосините му очи, разбра, че то е притеснено от нещо.

— Аз ли да го пазя сега? — изкрещя момчето, въпреки че беше само на шест стъпки от тях.

— Затвори си грозната уста! — извика мъжът, удари го през устата и го събори на земята. Щом стана, младокът насочи стария пистолет към него. Спър се напрегна, но мъжът реагира с висок звънлив смях, погледна встрани и с внезапно движение изби пистолета от ръцете му и цапардоса отново момчето. — Малко копеле, никога не насочвай това нещо към някого, без наистина да искаш да му навредиш. Казвал съм ти го хиляди пъти. Свали си панталоните, момче!

— Не, татко, недей! Съжалявам. Не го прави.

— Сваляй ги!

То разкопча колана си и ги свали.

— Наведи се, тъпи хъшлако!

То се наведе така, че под скъсаната риза белите му задни части блеснаха на слънчевата светлина. Два пъти мъжът изплющя с широкия три инча колан върху задника му и то изстена.

— Ти отново го направи, татко. Този път той получи по-як бой — каза Цизи Мей, като се хилеше, докато наблюдаваше как момчето се облича.

— Това наказание беше даже много леко — мъжът поклати глава. — Трябва да се научи.

Той разреши на ридаещото момче да се оттегли и погледна отново Спър.

— К'во, по дяволите, ще правим с големия? Все още ли го искаш?

— Добри Боже в небесата, страшно много го искам! Не се отказвам от него. Не бързаме, може да останем половин ден, ако се наложи.

— Добре, Цизи Мей! Направи го, а аз ще гледам — рече момчето.

Мъжът изрева от яд и го подгони.

— Ти, мръсно зверче! Проклет скитник, налудничаво хлапе! Ще те убия!

Той хвана момчето и го хвърли на земята. Ботушът му се заби два пъти в него. Докато то скимтеше от болка, мъжът се смееше и с двете си ръце държеше члена му:

— Спри, знаеш, че малкият лакомник харесва това! — извика жената.

Тя се обърна към Спър и той усети по миризмата, че се приближава. Явно не се бе къпала от месеци. Щом се засмя, той видя дузина черни корени от липсващи зъби.

— А сега, малко голямо момче, нека да видим к'во криеш под панталоните си. О, не се тревожи! Ще се погрижа добре за теб — тя се изкикоти доволно. — Аз винаги се грижа за мощните бикове като теб. Ще ти хареса.

Цизи Мей разкопча горната част на дрипавата си рокля. Едра гърда изскочи навън и провисна до корема ѝ. Смеейки се, тя извади и другата, завърза ръкавите на наметалото около широката си талия и се приближи към него.

— А сега, малко сладко момче, идват ли ти вече разни идеи? Остави тези големи гърди да те възбудят малко.

Спър се отдръпна и в този миг пистолетът в ръката на мъжа изгърмя точно зад него. Той спря.

— Така е малко по-добре, синко — каза слабият мъж. — Просто спри и се остави Цизи Мей да вземе своето от теб. По дяволите, та на теб дори ще ти се услади. Тя може да е малко тежичка, но със сигурност знае как да използва всичко това.

— Клекни, сладко момче, така че да мога добре да те виждам — нареди Цизи Мей и Спър в същия миг усети удар в прегъвката на краката.

Той падна на двете си колена. Цизи Мей го прегърна и огромни розови гърди се разлюляха точно пред лицето му. Ореолите ѝ бяха широки поне шест инча, тъмнокафяви, а зърната ѝ бяха още по-тъмни. В момента те бяха настръхнали и изпъкнали половин инч. Спър се вгледа учудено в тях.

— Сладурче, хапни ги леко. Това винаги ме възбужда — тя тикна гърдата си в лицето му и той инстинктивно отвори уста. Докато я лижеше, усети как тя пулсира от удоволствие.

В следващия момент Спър събра мислите си. Нямаше много време, за да предприеме каквото и да е, но трябваше да направи нещо, за да се спаси.

„Кожодери! — помисли си той. — Сигурно са от малките банди на ожесточени главорези, които скитат из диви места и ограбват всеки, когото срещнат.“ Беше виждал резултатите от действията на такива банди. Те нахълтват, плячкосват всичко, отвличат жените, след което избиват всички. Взимат всичко, включително коне, каруци и мебели, които после продават, и продължават към следващата жертва. Секретните служби бяха осведомени за съществуването им, но те толкова бързо се преместваха, че беше трудно да ги засечеш и да ги заловиш. Сега Спър беше попаднал в ръцете точно на такива престъпници. Беше тяхна жертва. Щеше да се получи добър доклад, ако оживееше.

Жената говореше и той се концентрира, за да я чуе:

— Сладко момче! О, да, добре ще се позабавляваме двамата. Ще се почувстваш толкова възбуден и уморен, сякаш си правил любов цяла сутрин. А всъщност ние можем да го правим цели три-четири часа. Ти си силен — ще издържиш шест пъти, предполагам, освен ако не се изложиш още първия път — тя разкопча ризата си и я свали, след което поднесе другата си гърда към устата му. — Да не я пренебрегваме. Тази сладурана тук получи всичкото дъвкане. Нека помогнем и на другата госпожица.

Цизи Мей се разсмя и развърза дрехата си от кръста. Спър видя как се смъква надолу. В първия момент помисли, че под нея има нещо, но после видя, че отдолу е абсолютно гола. Дебелият ѝ корем почти се сливаше с отпуснатите ѝ гърди, напластен на гънки от тлъстини. Дебелите ѝ меса се клатеха като купа, пълна с желе.

Цизи Мей изциври и изпъшка:

— За бога, разгорещяваш ме. Нека пробваме и другия вариант — тя се отдръпна и започна да масажира с двете си ръце гърдите му, а после корема му.

— Стани, мъжаго, нека видим и останалата част от тялото ти!

Спър погледна слабия мъж с пистолета. Кожодерът се захили и размаха оръжието.

— Най-добре направи каквото ти казва! Само така няма да отреже ташаците ти.

Щом стана, Спър видя, че момчето е коленичило и онанира енергично с дясната си ръка. На лицето му беше изписано усещане за пълен екстаз.

— Я да видим сега тази проклета катарама — каза Цизи Мей, докато откопчаваше колана. — Ще взема петдесет цента за нея в следващото малко градче.

Тя разкопча джинсите му и ги свали заедно с бельото.

Спър изобщо не беше възбуден.

— Копеле, дори не си се възбудил!

Тя започна да го целува по гениталиите и притисна ръката му към нейните. Той гледаше дългокосия мъж.

— Това не те ли вълнува поне малко?

— Не, глупако. Миналата седмица живях с три сестри — между шестнайсет и осемнайсет години. Изтощих се така, че не ми се помисля повече за това...

Щом свърши, Спър видя дулото на пистолета, насочено към него от три стъпки разстояние.

— Ей, ти, копеле такова, вдигни го за тази жена! В противен случай ще пробия дупка в коляното ти. Стреляли ли са те там преди?

— Не — каза Спър, а с крайчеца на окото си съзря момчето, което въздишаше и пъшкаше, докато онанираше. — Погледни го — продължи той, като посочи момчето.

Инстинктивно погледът на мъжа се насочи към него. Спър използва момента, замахна с дясната си ръка и с внезапен силен удар го улучи в лицето. Тялото му се разтърси и той изпусна пистолета.

Спър отблъсна голата жена назад, завъртя се и ритна мъжа силно с десния си ботуш. Ударът му попадна право в целта. Ботушът се стовари върху члена на кожодера и размаза тестисите му. Остър вик на ярост и болка се изтръгна от гърлото на мъжа, докато той се въртеше на една страна. Свлече се на земята и се сви на топка, стенещ в агония.

Цизи Мей се пресегна за пистолета, но Спър настъпи ръката ѝ, грабна го и се обърна. Момчето го наблюдаваше. То беше прекъснало своята ерекция, бе грабнало старинната пушка и се бе прикрило в

близкия храст. Спър се затича в обратна посока, за да избяга на безопасно разстояние от мощното, макар и бавно действащо оръжие.

Скри се зад голямо памуково дърво и внимателно надникна иззад него. Можеше да види лагера си. Жената седеше, където беше паднала, и държеше контузената си ръка. Слабият мъж все още се гърчеше върху ивицата пясък до малкия поток.

Хлапето бе изчезнало заедно с пушката. Спър трябваше да го намери и обезоръжи.

— Хей, момче, няма да се бия с теб. Можеш да излезеш и да вземеш хората си и се махайте. Няма да нараня нито теб, нито тях.

— Да, да, няма! — викна момчето.

Последва мълчание. Спър тъкмо щеше да се промъкне към него, когато реши, че може би ще е по-добре да му говори.

— Видях как се отнасят с теб. Те истински родители ли са ти?

— Не, по дяволите. Аз съм сирак.

— Стреляш точно.

— Да. Гледай към ръката на стария мъж!

От храсталака се чу изстрел и рамото на кождера се разтърси от куршума. Той изрева от болка и гняв.

— А сега гледай към краката му!

Спър се надигна. На момчето щеше да му е необходима цяла минута, докато зареди отново оръжието, освен ако не бе много опитно. Спър се затича покрай храсталака и се прокрадна под прикритието на върбите. За момент видя момчето, то мръдна и секунди по-късно пушката изгърмя отново. Спър скочи и се затича право в посока на звука.

Почти беше закъснял.

Високото момче беше заредило и щеше отново да улучи целта си, когато Спър се промъкна зад него и опря пистолета си в ухото му:

— Хвърли пушката! — заповяда му той.

Без да се замисля, то я пусна. Спър я взе и го бутна на земята. Погледна към лагера и видя голата жена, която седеше върху пясъка, да държи в скута си главата на мъжа. Плачеше.

— Защо го уби?

— Така му се пада, по дяволите! Той ме биеше толкова много! Бях казал, че някой ден ще пръсна задника му.

Спър се сети, че собственият му пистолет беше все още в лагера. Погледна жената. Изглеждаше съвсем погълната от мъката си.

— Цизи Мей може ли да стреля? — попита го Спър.

— Страшно добре — каза момчето. — Тя ме е учила.

Спър стана и извика:

— Жено, ако искаш да изчезнеш оттук, ще те пусна да си отидеш. Но го направи веднага!

Тя като че ли не го чу — нямаше никаква реакция от нейна страна, но в следващия миг един слънчев проблясък предупреди Спър и той се скри малко преди куршумът да прониза въздуха в негова посока. Беше се изплъзнал от погледа ѝ.

— Момче! — извика Цизи Мей. — Хей, момче, на теб говоря! Освен ако тоя едър бик не те е сграбчил за врата, двамата можем да го победим.

Спър не беше забравил за момчето, но него просто вече го нямаше. Беше изчезнало.

Малко след това той го видя да препуска през храстите.

— Идвам, Цизи Мей! — крещеше то, докато тичаше към нея.

Тя вдигна револвера на Спър и го простреля два пъти от двайсет крачки разстояние. И двата куршума пронизаха гръдния му кош, разкъсаха дробовете му и го повалиха в мръсотията, където то се въргала с мъчително хриптене, и след по-малко от минута издъхна.

Спър беше заредил четири куршума, така че ѝ оставаха два. Той си намери добро прикритие и я извика — надяваше се, че Цизи ще изпразни последните куршуми, но тя не стреля.

— Цизи Мей, ще трябва да те арестувам за убийството на това момче. Аз съм федерален агент.

— Върви по дяволите или излез открито!

— Идвам. Хвърли оръжието и стани!

— Ела срещу мене!

Спър погледна иззад дървото и видя, че тя държи револвера с двете си ръце, готов за стрелба. В следващия миг седна на пясъка и отново взе в скута си главата на убития мъж.

— Казах да хвърлиш револвера!

— Да, да, ей сега, разбира се. Казах и на момчето, че няма да го нараня. Не го заболя много. Сега ще убия и теб.

— В пистолета няма повече куршуми. Бях го заредил само с четири куршума.

— Но аз стрелях само два пъти.

— Пробвай и ще видиш.

— Ще пробвам, когато те застрелям.

Спър знаеше, че тя умее да стреля. Той притичваше от едно дърво към друго. Изчезваше и се появяваше с надеждата, че тя ще стреля. Но тя не го направи. Тогава той се приближи колкото му беше възможно, без да се превръща в мишена.

— Всичко свърши, Цизи Мей. Без мъжете вече не можеш да грабиш и убиваш. Предай се!

— И да гния в някой затвор двацет години? Не и аз!

Спър клекна зад дървото и продължи да говори. Обясняваше й шансовете, ако се предаде. Каза й, че условията в женските затвори вече не са толкова лоши. След половин час тя остави револвера на пясъка.

— Майната му, ела и ме арестувай. Не би могло да бъде по-зле от това. Ела, преди да съм променила решението си.

Спър продължаваше да държи пистолета си, готов за стрелба, докато се промъкваше покрай дървото сетне закрачи през потока, широк в тази си част четиринайсет стъпки. Отникъде не беше прикрит. Не сваляше очи от оръжието на пясъка.

Беше почти на средата на пътя, когато Цизи Мей сграбчи револвера. Спър беше на двацет стъпки разстояние от нея. Преди тя да успее да стреля, той се хвърли на пясъка, претърколи се и се изправи с насочен към нея пистолет. Цизи Мей също се беше прицелила в него. Той не я изпускаше от очи. Двете оръжия гръмнаха почти едновременно, но неговото беше по-бързо. Куршумът прониза сърцето й и сложи край на живота й. Тя вече нямаше да участва в обири. Нейният куршум профуча на около инч над главата му. Той се втурна напред. Когато стигна до нея, тя вече беше мъртва.

Спър седна на топлия пясък откъм пресъхналата страна на потока и се загледа в трите трупа. Не трябваше всичко да свърши по този начин. Цизи Мей сигурно бе убила момчето, задето то застреля мъжа й.

Отне му час, докато открие впряга на кождерите. Имаха два коня и наполовин покрита каруца, пълна с дрехи, сребърни предмети,

бижута и кутия със скъпоценности. Намери и лопата. Изкопа гроб и зарови трите трупа. После впрегна конете в каруцата и я подкара към Абилийн.

И днес не срещна никой, който да прилича на водача на убийците.

Пътува още един ден, докато стигна в Абилийн. Когато влезе в града, слънцето залязваше.

Спър докара каруцата до канцеларията на шерифа, разказа му за случилото се и остави тази работа в ръцете на окръжния съд.

Когато се върна в обора, огледа се внимателно, понеже му се стори, че вътре има някой. На фона на блещукащата от фенера светлина, точно срещу него стояха двама мъже.

— Спър Маккой? — попита единият.

— Да, аз съм.

Чуха се два изстрела от револвер и Спър се стегна.

— Това е шериф Зедехир, Маккой. Арестуван сте за убийство на водачите на пътуващи стада.

На следващата сутрин в десет часа в салона на „Сребърната шпора“, най-големия в града, беше свикано специално заседание на канзаския съд. След като съдията Рандолф Парди въведе ред в залата, съдебният пристав прочете обвинението.

Парди беше в града, както винаги след обичайното си връщане от Топека и носеше пълния списък със съдебни решения. Случаят със Спър беше най-отгоре.

Съдията погледна документите и се обърна въпросително към пристава.

— Това е предварително следствие. Трябва да разгледаме обвиненията срещу мистър Маккой, за да се произнесем дали той трябва да бъде осъден.

— Да, ваша милост.

— Тогава подготви документите си. Хайде да започваме. Кой ще представя случая пред съда?

Стана висок, строен мъж, който държеше бастун с посребрена дръжка, и се поклони на съдията.

— С ваше позволение, Денис Гъндериън. Подготвен съм за адвокат в Илинойс.

— Започвайте, мистър Гъндериън.

— Ваша милост, фактите показват, че мистър Маккой е пристигнал в града с влак, след което е започнал упорито да разпитва няколко души за убийствата на каубои, с което е разстроил местните хора. При това е похарчил огромни суми за алкохол и на комар.

— Ваша милост, протестирам! — прозвуча уверен женски глас от първата маса, точно зад мястото на Спър.

Съдията погледна натам и на лицето му се изписа усмивка, но това бе само за момент.

— Да, мис.

— Ваша милост, подсъдимият очевидно няма адвокат за защита. Предлагам услугите си безплатно.

— Похвално. И как се казвате, за да ви запишем в протокола?

— Виржиния Дейл.

— Добре, мис Дейл, какви са вашите възражения?

— До момента не е изложено нито едно незаконно действие, за което да се даде мистър Маккой под съд.

Съдията погледна към Гъндериън.

— Ваша милост, изложих най-важното. Може ли да продължа?

— Да, моля.

— Държавните власти ще потвърдят, че много преди всеки друг Спър Маккой е знаел за убийствата на каубои, придружаващи стада говеда. Точно тази предварителна информация е доказателство за съучастничество и конспирация, както и че той е в града, за да прикрива и пази останалата част от разбойническата си група.

— Ваша милост — скочи бързо Виржиния Дейл, — това са голословни твърдения, само предположения. Къде са фактите?

Спър се обърна, за да види коя е жената. Беше висока на ръст. Тъмната ѝ коса бе вдигната на тила. Носеше очила и стоеше с изпънати назад рамена и високо вдигната глава. Беше облечена в семпла черна рокля, без никакви бижута.

— Може ли адвокатите да се приближат? — каза съдията и започна внимателно да ги изучава. — Мистър Гъндериън, това са сериозни обвинения, но, изглежда, сте неспособен да приведете безспорни доказателства. Имате ли свидетели, които да потвърдят това

предполагаемо престъпление? Някакви веществени доказателства, като например пистолета му или друга негова вещ, забравена на местопрестъплението?

— Не, ваша милост, но той напълно съвпада с описанието на заподозрения.

— Мистър Гъндериън, тук, в Канзас, все пак знаем нещичко от закона. Ако се ръководим само от предположения, бихме си навлекли големи неприятности. Интересуваме се единствено от фактите. Имате ли някакви конкретни доказателства?

— Трябва да имаме, ваша милост... — каза Гъндериън.

— Ваша милост, явно това е опит да се опетни мистър Маккой — обади се Виржиния Дейл. — От онова, което ми е известно за постъпките му през последните два дни, смятам, че той е правил точно това, което се иска от детектив, изпратен тук да разследва тези убийства. Преди неговото появяване те не бяха известни на всички, но предполагам, че той е имал официален сигнал, че такива убийства стават. Не изключвам възможността мистър Маккой да е частен следовател или детектив от железниците. Тези убийства могат да се превърнат в сериозна заплаха за всеки гражданин.

Съдията погледна Гъндериън, който вдигна ръце и въздъхна:

— Изглежда, нямам друг избор, освен да оттегля обвинението си.

Съдията кимна:

— Това е единственото правилно решение. Върнете се по местата си и аз ще приема оттеглянето на обвинението ви.

Няколко минути по-късно Спър и Аби Нюленд стояха пред бар „Сребърната шпора“.

— Това бе най-краткият процес за убийство, който историята познава — каза тя.

Спър кимна и забърза да посрещне жената, която му бе помогнала. Тя го видя, че се приближава, и спря:

— Мис Дейл, искам да ви благодаря.

— Мистър Маккой, надявам се, нямахте нищо против, че се заех с вашия случай. Вече две седмици съм в града, а не съм имала нито едно дело. Повечето хора се пазят от жени адвокати.

— Доколкото ми е известно, и някои съдии не са съвсем благоразположени.

— Да, но не и съдията Парди.

Аби се приближи и се усмихна на мис Дейл. Спър ги представи една на друга.

— Бяхте чудесна — рече искрено Аби. — Как само подредихте Гъндериън!

— Те изобщо нямаха доказателства. Ще разбере кой е подал жалбата, но знам, че не е бил шерифът.

— Имате ли кантора тук? — попита Спър.

Тя кимна:

— Над централния магазин.

— Благодаря. Не се знае кога може да ми потрябва адвокат. Аз съм отседнал в „Дроувърс Котидж“. Оставете ми разписка там и ще я платя с удоволствие.

— Не, казах, че ще ви защитавам безплатно...

Той протегна ръка:

— Ще ви се отплатя. Отново ви благодаря. Вие сте добър адвокат, Виржиния Дейл.

Тя махна и тръгна. Спър прегърна Аби през рамо и двамата пресякоха улицата към хотела.

— Тя е добра — каза Аби, — изглежда съвсем обикновена, но е добър адвокат.

— А сега да обядваме. В затвора огладнях много. През цялата нощ си мислех за теб на това твърдо легло.

Следобеда тя отново го заговори:

— Виж, сладурче. Знам, че разследваш убийствата на каубоите. Нека да ти помогна. Тук в града убийците сигурно се събират някъде и аз бих могла да разбере нещо.

Той докосна ръката ѝ, след което ѝ разказа за Езра Бойс.

— Умрял е, без дори да разбере защо. Каквато и да е тази банда, тя вероятно има човек тук, в града. Как иначе щяха да очистят Езра толкова бързо? Не мога да ти разреша да се излагаш на такава опасност.

Тя бръкна в чантата си за секунда, след което се приближи плътно до Спър, като прикриваше ръката си. В следващия момент той усети кръглото твърдо дуло на пистолет.

— Скъпи, това е четирийсет и пет калибров „Деринджър“, насочен към теб. Зареден е с два куршума и само за две секунди мога да пробия две огромни дупки в тялото ти. Казах ти, че съм виждала

опасности и преди, спомняш ли си? Аз съм специален агент на Източния отдел на Обединената тихоокеанска железница. А сега ще ме оставиш ли да ти помогна?

— Първо махни това оръжие — каза Спър.

Тя се засмя:

— О, разбира се! Наистина не съм и помисляла да стрелям.

Той я погледна намръщено:

— И си знаела кой съм още във влака?

— Ние трябва да сме осведомени, когато човек от Американските тайни служби прави малко пътешествие из нашите пътища. Просто не бяхме сигурни за причината, именно затова исках да я науча. Радвам се, че успях.

Спър сбърчи вежди:

— Значи през цялото време във влака и в хотела всичко е било преструване, просто си вършила работата си като детектив. Сигурно непрекъснато си ми се подигравала. Зачудих се за момент защо всичко бе толкова лесно, но твоите възможности ме заблудиха — той стана. — Няма нужда да играеш повече, Аби. Можеш да докладваш на шефа си, че вече си разбрала какво върша тук.

Тя застана до него и прошепна:

— Спър Маккой, имал ли си чувството, че играя? Естествено, че всичко започна на шега, просто работа, но още след първата целувка разбрах, че не бих могла да се откажа, дори и да го искам. Никога през живота си не съм била така развълнувана, впечатлена и погълната от мъж. Ти ме провали. Не знаех какво става. Разпитвала ли съм те много? Ровила ли съм се в онова, което правиш? Ако се замислиш, ще се съгласиш, че действах като дяволски тъп детектив. А сега седни и нека довършим обедата си. В противен случай ще се разкрещя и ще направя скандал.

Спър стоеше прав и мислеше. Не му беше навредила и не се беше пъхала в работите му. Може би не трябваше да е толкова ядосан. Може би.

Той седна и тя го последва.

— Е, добре, сключваме примирие. Имам работа за вършене, а и тя е по-важна от нашето скарване. Ще обсъдим това по-късно. А сега да се върнем на предложението ти да ми помогнеш. Предполагам, че е възможно шест стада да са продадени не от истинските им

собственици. Намери купувачите и разбери колко са платили, както и броя на животните във всяко едно стадо. Аз ще се опитам да разкрия стила им на действие — той поклати глава: — Замисляла ли си се за придобитите пари? Ако убийците отвлечат петнайсет хиляди глави добитък, всяко едно по четирийсет долара, това прави шестстотин хиляди долара. С тези пари можеш да купиш толкова неща, а и доста хора — докосна я: — Някой уби Езра. Същите тези хора вероятно са ме предали на следствието, а откакто те виждат с мен, това засяга и теб. Имам предвид, че сега вече не биха се спрели. Трябва да прикрият следите си и ще застрелят всеки, който се опитва да им попречи. Може да стане страшно кървава история.

— Знам как да се защитавам — каза тя сериозно.

— Използвала ли си някога този „Деринджър“?

— Да — погледът ѝ бе решителен, сериозен.

— Стреляла ли си по човек?

— Убих един в Денвър. След като застреля партньора ми.

— Значи знаеш какво е усещането и можеш да бъдеш в готовност — той я погали по ръката: — А сега, ако все още си гладна, нека довършим обяда си.

ГЛАВА СЕДМА

Спър заведе Аби до хотела, после намери кантората на адвокатката Виржиния Дейл. Тя беше вътре. Щом го видя, веднага остави сандвича си и стана да го посрещне.

— Мистър Маккой, открих, че жалбата срещу вас е подадена от мистър Джордж Куинт. Той е постоянен посетител на салона в града, вечно пиян. Просяк. Би подписал всеки документ срещу бутилка евтино уиски.

— Благодаря за откритието, мис Дейл.

Усети, че ѝ е неловко и се почувства отговорен. Тя неволно понечи да оправи косата си. Беше облечена в същата безцветна рокля.

Спър извади от портфейла си две банкноти от по двайсет долара и ѝ ги подаде.

— Вярвам, че ще вземете парите, осребрени от нашето правителство?

— О, да, разбира се. Те са точно толкова добри, колкото и златните. Но вече ви казах: услугата е безплатна.

— Да, мис Дейл, но това е хонорар. Никой не отхвърля хонорар — той остави банкнотите на края на бюрото ѝ. — Ще поддържахме връзка и ако науча нещо, свързано с убийство на групи, предвождащи стада, на всяка цена ще ви кажа.

Тя се поколеба и погледна парите.

— Виждал ли си някога банкноти с хартиени отпечатьци на монети? Миналата година правителството отпечата такива с различни стойности от по пет, десет, двайсет, двайсет и пет и петдесет цента.

Спър кимна. Разбираше, че тя просто се опитва да поддържа разговора, тъй като не искаше той да свърши.

— Виждал съм някои от тях. Един мой приятел каза, че вероятно ще бъдат премахнати следващата година. Хората не обичат банкноти вместо монети.

Той се приближи до нея.

— Мис Дейл, наистина бих искал да ви благодаря по свой начин за помощта днес. Една целувка по бузата ще бъде ли в реда на нещата?

Тя се изчерви. Розовината премина през цялата ѝ шия и покри лицето ѝ, но тя се обърна и кимна, продължавайки да държи главата си високо вдигната. Той я целуна по бузата, след това хвана с ръка брадичката ѝ и я обърна към себе си. Устните му се приближиха към нейните бавно, нежно. Тя не се обърна, нито се наведе. Докато устните му докосваха нейните, тя затвори очи и той почувства как леко потръпва. Тогава целувката свърши и той отстъпи назад.

— Е, мис Дейл, според мен това беше твърде малко за цялата чудесна работа, която свършихте.

Тя се вгледа в него, протегна ръка и докосна устните му, след което изведнъж седна.

— Аз... да. Съгласна съм. О, и парите. Бих могла да ги използвам. И ви благодаря... Искам да кажа, беше хубаво.

Тя го погледна и се усмихна. Той кимна, поклони се леко, както беше свикнал да прави това във Вашингтон, и напусна адвокатската кантора. Тъкмо слизаше по дървените стълби, когато откъм алеята профуча куршум и се заби в мазилката над главата му. Спър извади големия четирийсет и четвърти калибър пистолет от кобура си. Взе на бегом последните четири стъпала и хукна към алеята. Една фигура се шмугна зад струпаните накуп щайги.

Спър спря за миг, но сетне бързо се прилепи към стената, тъй като забеляза някакво движение отпред. Подаде се една ръка с оръжие, насочено към него, проехтяха два изстрела, но не го улучиха. Последва трети изстрел.

Спър пробяга бързо краткото разстояние от двајсет стъпки нагоре по алеята до една сграда встрани и надникна вътре.

Някой изтича от къщата по алеята и влезе в салона. Спър понечи да се затича отново, но размисли и се мушна обратно зад сградата. Човекът в засада стреля още два пъти в посоката, където би трябвало да бъде Спър.

Пет изстрела. Никой, който е с всичкия си, не бил оставил само един патрон в шестцевно оръжие. Значи пистолетът на дебнещия беше изпразнен. Спър се промъкна покрай сградата и се насочи право към камарата от щайги.

За момент нямаше никакъв отговор. След това нападателят се изправи и хукна, подобно на сърна, надолу по алеята. Спър стреля след него, спечелвайки малко време, докато стигнат до ъгъла. Един слаб мъж в кафяви панталони и сако зави наляво от главната улица. Спър скъси разстоянието с десет стъпки, но убиецът имаше дваайсет ярда преднина.

Когато се обърна и стреля отново към мъжа, Спър видя коня, който го чакаше. Куршумът не го улучи. Спър спря и извади своя „Мервин & Хълбърд“, модел четирийсет и четири, и стреля два пъти, като се целеше ниско. Вторият куршум прониза десния крак на бягащия, счупи костта му и той се свлече на мръсната улица. Пистолетът му изхвърча на шест стъпки и той изкрещя от болка в момента, в който костта на счупения крак се заклеши в месото. Спър се затича към убиеца, който се гърчеше от болка. Той все още можеше да извади скрито оръжие. И наистина — мъжът внезапно се претърколи, стиснал в дясната си ръка смъртоносен „Деринджър“. Стреля веднъж, но не улучи. Спър се хвърли към него и изби пистолета му.

Притиснал с една ръка мъжа, с другата той го опипа внимателно, за да е сигурен, че няма друго оръжие, и сви счупения му крак. Убиецът изкрещя.

— Нека да го направим по-лесно — каза Спър, като насочи пистолета си право в челото му. — Бих могъл да изстрелям още един куршум и да пробия нищо неструващата ти кожа и да приключа с това — наблюдаваше как очите на мъжа се изпълниха с ужас.

— По дяволите, просто си върша работата.

— Да убиваш ли е твоята работа?

— Понякога, ако парите си струват.

Спър отново прегъна крака му. Онзи прехапа долната си устна, докато кръвта потече по брадата му, но този път не извика.

— Както групите, предвождащи стада? Ликвидиране на седем, осем, девет човека. Това ли е твоята работа?

— Не, не съм аз. Никога не съм правил това.

— Кой те нае да ме убиеш? — попита Спър.

— Не знам.

— Мисля, че знаеш. Половината от парите — предварително, половината — след това?

— Да, но не знам кой е платил. Барманът ми предложи сделката. Каза, че не е необходимо да зная подробности.

— Кой барман?

— В „Лоусън каубой“. Той ми даде парите в брой, когато се качи на влака, пътуващ на изток. Би могъл да отиде навсякъде.

— Е, какво да направя с теб, приятелю? Да пръсна ли главата ти с един куршум?

В този момент Спър видя двама мъже, които идваха откъм задната страна на магазина, и се провикна:

— Ей, вие, елате тук и отведете този убиец в затвора. Шерифът иска да говори с него.

Онези се затичаха радостни, че могат да участват в тази сензация. Спър изпрати друг мъж за единствения доктор в града и придружи жертвата си до окръжния затвор.

Трябваше му половин час да попълни обвинителните документи срещу човека, който се казваше Айк Ърнест. След като той вече беше затворен, Спър поговори с шерифа Манфред Зедехир и му даде да разбере, че иска да знае за всеки, който пита за Ърнест, както и за всеки, който се опита да му помогне.

— Онзи, който е наел Ърнест, за да ме убие, е все още някъде тук и би могъл да наеме някой друг.

Шерифът, който беше почти шест стъпки висок и доста тежък, се усмихна в знак на съгласие и Спър разбра, че вече е спечелил съмишленик. Все още беше облечен с дрехите си за пътуване, когато влезе в салона на „Лоусън каубой“. Работата беше намаляла. Спър застана на бара и зачака бармана. Нисък мъж с престилка около дебелото си шкембе и без предни зъби, се приближи и се ухили.

— Какво има, приятел?

— Кой е собственикът на това заведение?

Окото на сервитъора трепна:

— Не знам точно. Като че ли мистър Гъндериън — онзи там на масата за карти.

Спър се приближи към масата и мъжът моментално скочи. Ръцете му опипаха чифт пищови с перлени дръжки от двете страни на кръста.

— Спокойно! — каза Спър. — Стой спокойно, приятел, и приемай нещата по-леко. Всичко, което искам, е малко информация.

Лицето на мъжа все още изразяваше яд, но той успя да запази контрол. Ръцете му трепнаха още веднъж, след което ги скръсти върху гърдите.

— Кой, по дяволите, си ти?

— Маккой, Спър Маккой.

— Е, и?

— Един от твоите бармани е наел човек да ме убие. Просто исках да ти кажа, че не си е свършил работата. Ти искаш ли да опиташ?

Отношението на мъжа се промени. Той отпусна ръце и сви рамене.

— Нямам представа какво са искали да ти сторят. Аз съм собственик на заведението, продавам алкохол и се грижа убийствата да са възможно най-малко. В противен случай шерифът ще е по петите ми. Не желая да участвам в никакви сделки за убийство.

— Това е добре — рече Спър. — А сега кажи на шефа си, че ако иска да ме вкара в гроба, ще трябва да си намери някой по-добър. Разбра ли?

Мъжът кимна. Спър го огледа добре, преди да му обърне гръб и да напусне заведението. Щом излезе навън, той забърза и изскочи на алеята. Скри се зад една кола и зачака.

Само минута или две по-късно беззъбият барман излезе от задната врата на „Лоусън каубой“ и се запъти по улицата в обратна посока. Спър се затича след него. Онзи изобщо не се обърна, за да погледне назад, премина покрай множество врати и сви към редакцията на вестника.

Спър кимна. Най-после нещата се проясниха. Вестникарят знаеше, че Спър е говорил с Езра. Явно той е бил връзката и причината за смъртта на момчето. Спър щракна с пръсти и се върна обратно в „Сребърната шпора“. Китън вероятно щеше да му каже нещо повече.

Момичетата в салона рядко работеха през деня. Някои от тях идваха по-рано следобед, но само когато големите тълпи от пътуващи каубои бяха в града. Всичко зависеше от това, до колко късно са работили момичетата предната нощ. Спър откри Китън на една маса, където седеше сама и пиеше мляко.

Тя се намръщи, щом Спър седна.

— Лили казва, че това е добре за мен — рече тя, сочейки чашата.
— А млякото е за бебетата.

Спър я запита за вестникаря, но тя сви рамене:

— Никога не съм чувала да го споменават. Дори не знам името му. Как би могъл той да бъде участник? Може би е някакъв посредник. Не знам. Ще попитам Лили.

— Не — отсече Спър. — Явно е по-забъркан в историите, отколкото предполагахме.

Докато говореха, Лили влезе, като поклащаше бедра и излагаше на показ по-голямата част от стегнатия си бюст.

— Здравсти, сладурче. Тази твоя адвокатка накара обвинителя да изглежда като идиот днес.

— Той си е идиот, след като подава обвинение без никакви доказателства.

— Да, съгласна съм.

Английският ѝ акцент се усещаше много по-слабо в този момент. Дали тя го подчертаваше, или просто се преструваше? Той се зачуди.

— Китън, Филис те вика. Изтичай горе.

Тя се обърна към Спър, постави ръка на рамото му и се притисна към него.

— А сега мога да говоря с теб насаме. Първо, наистина не искам да безпокоиш повече малката сладка Китън. Разстроил си я и тя ми задава всякакви въпроси. И, второ, бих искала да ми разкажеш всичко за онзи лош човек, който се е опитал да те убие.

— Всеки в града вече знае за това. Единственото, което желая от теб, е, да разбереш защо е искал да ме убие?

— Ами... Да не би да си обидил момичето на някой от каубоите. Или може би си се блъснал в него?

— Страхувам се, че не е така. Сигурно е свързано с убийствата на пътуващите групи. Да знаеш нещо за това? Има ли някаква връзка между убийствата и някой тук, в града?

Каза го съвсем небрежно, но я наблюдаваше внимателно. Нито за миг Лили не трепна, не се задъха или примигна. Беше студена като лед.

— По дяволите, Спър. Всичко е възможно. Но каква би била ползата от това? О, разбира се, парите от продажбата на добитъка. Да, това би могло да е целта. Ще се вслушвам в разговорите. Това е

всичко, което мога да обеща! Когато мъжете са сексуално задоволени, си признават някои неща.

Спър се засмя, продължавайки да играе ролята си.

— Да, Лили, спомням си и през някои от близките дни ще се реванширам.

— Направи го по-скоро. Все още имам страхотното желание да се убедя дали наистина си червенокос. А за това има един-единствен начин.

И двамата се засмяха. Спър пристъпи встрани.

— Работата първо, хубава лейди. Искам да разбера кой се опита да ме затвори с фалшиво обвинение в убийство и кой нае Ърнест да ме застреля. Нито едно от двете не ми е особено приятно.

— Не те виня, но можеш да бъдеш убит, докато се мъчиш да го откриеш. Какво добро ще направиш с това?

Имаше нещо в гласа ѝ и в погледа, което той не можа да определи точно. Това го притесни. Той се усмихна и махна за довиждане.

— Ще те видя по-късно, красавице — каза Спър и излезе от салона на улицата под заоблаченото небе.

Май скоро щеше да се извие лятна буря. Това би направило нещастни пътуващите със стадата. Светкавиците и градушката плашеха животните. За момент Спър остана загледан в Абилийн. Той беше един съвсем нов град, на малко повече от две години. Първата сграда беше построена през 1867 г., повечето и сега не бяха боядисани. Имаше достатъчно време да го направят след приключването на активния сезон за преминаване на стада. Няколко завършени магазини, облицовани с дъски, обор с вертикални трупи и железопътна линия. Това представляваше градът. Всички сгради, с изключение на хотела, бяха с осемфутови „фалшиви фасади“, изтеглени нагоре, за да създават впечатление за височина. Само една от тях имаше завършена врата за втори етаж върху фалшивата лицева страна, но тя водеше директно към покрива.

Животновъден град, възникнал за изключително кратко време. Би могъл да просъществува само ако има активен сезон, затова трябваше да се справят с убийствата. В противен случай съпровождащите стада каубои можеха да се уплашат и да се прехвърлят по друг маршрут надолу по железопътната линия.

Спър се запъти към затвора, за да разговаря с шерифа. Никой не беше идвал да види затворника, с изключение на доктора, който беше поставил шина на крака му. Както предполагаше, човекът, който бе наел убиеца, щеше да го остави да стои там и да гние.

След като напусна затвора, Спър отиде до оборите за добитък, построени близо до града. Или, по-скоро, градът беше израснал около тях. Там имаше около две хиляди ревящи и мучащи говеда и крави, които чакаха поредната композиция вагони, отиващи към Чикаго. Когато всичко вървеше нормално, Абилийн можеше да товари около сто и двайсет хиляди говеда годишно. През първата година — 1867 — бяха превозени почти двайсет хиляди глави, тъй като оборите и фуражът бяха привършили в края на сезона.

Последната година бяха натоварили близо седемдесет хиляди глави, а през тази — оборите бяха пълни почти през цялото време, като обикновено имаше по едно или две стада, чакащи да бъдат вкарани.

В бара на „Дроувърс Котидж“ Спър откри купувачи на добитък и се присъедини към тях. Повечето бяха от Чикаго, някои — от Сейнт Луис. Говореха за убийствата. Той изчака удобен момент, за да зададе въпросите си.

— Помните ли каубоите, които докарват по три-четири стада за един сезон?

Един от мъжете, който говореше прекалено много, изтръска цигарата си.

— По дяволите, не. Ние не им обръщаме особено внимание. Правим сделката само с водача на групата, но всеки би могъл да се представи за такъв. Но някой от товарачите и каубоите, които вкарват животните вътре, може да е виждал един и същи човек повече от един път. Това е напълно възможно.

При оборите Спър разговаря с един брадясал мъж. Изглеждаше около петдесетте. Той носеше износена каубойска шапка, чиято периферия беше скъсана и изглеждаше така, сякаш дузина говеда бяха преминали през нея.

— Любимата ми шапка — каза Оливър Фаркъл. — Издържала е на две пътувания със стада.

— Ти си този приятел, който най-напред разказа за убийствата, нали?

— Да, аз съм.

— А знаеш ли кой може да ми е устроил клопката?

— Не съм аз, синко. Аз само подкарвам говедата.

— Ти си точно човекът, когото търся. Посрещал си групите тук цяло лято, нали?

— Точно така.

— Опитай се да си спомниш дали през това лято си виждал каубои, които да се прекарвали повече от едно стадо?

— Не е възможно. Прекалено много време се губи, за да може да се направи повече от едно пътуване за едно лято. Аха, да, сецам се какво си мислиш. Повече от един път едни и същи каубои. Имаше един едноок моряк... Не, не, той беше миналата година. Ей, но те могат да носят различни дрехи, да бъдат с брада, или да са обръснати... Не ги виждаме често и за дълго време. Просто идват и си отиват — той се почеса по брадата — ноктите на пръстите му бяха пълни с мръсотия. Фаркъл сбръчка вежди: — Струва ми се, че имаше един, който напсувах пред други, които бях виждал и преди тази година. Всъщност преди не повече от две седмици. Каза ми, че тютюнът, който пуша, бил много гаден. Но кой беше? Приличаше ми на мексиканец. Не много висок, с мустаци. Ей на същото това проклето пони! Знаех, че съм го виждал и преди. Не толкова едър като повечето каубои, но страхотен водач. Може да ти покаже накъде ще тръгнат проклетите говеда, преди още да са го направили. Трябва само да му посочиш животното и веднага ще го вкара в пътя. Боже, три пъти виждах този мексиканец със същото пони да води стада това лято. Проклятие! Искаш да кажеш, че този мексиканец и останалите от неговата банда са убийците? И те са го направили повече от веднъж. Цели три пъти?

— Така изглежда. Тук стават много повече неща, отколкото знаем до момента. Не казвай на никого това, което току-що сподели с мен. *На никого*, разбра ли? — и му разказа за Езра. — Беше добро момче, но знаеше прекалено много и някой го уби. Не искам и теб да вкарвам в гроба, така че *не казвай на никого*.

— Проклет да съм, ако го направя! Със сигурност ще се оглеждам за това копеле и ще те информирам, ако го видя отново. Ще го изпроведа направо до канцеларията на шерифа.

— Добре разсъждаваш. А сега се помъчи да си спомниш кои бяха останалите мъже в същата тази група, опиши ми ги. Би трябвало да си чул някакви имена, докато са оправяли добитъка си. Ще се върна

утре, Фаркъл, а ти си мълчи, чуваш ли? Тогава ще имаме някаква вероятност да ги пипнем, а и ти ще имаш много по-голям шанс да останеш жив.

На връщане към хотела Спър се отби в „Сребърната шпора“. Въпреки това, което му каза Лили, той трябваше да говори с Китън. Тя беше единственият слушател, който той имаше в града. Искаше да разбере как точно Лили е свързана с Голямата четворка. Беше ли възможно те да имат нещо общо с убийствата? На пръв поглед нямаше никаква връзка, но пък с шестстотин хиляди долара можеше да се купи прекалено много преданост. Той хвана едно от момичетата в бара и го обърна към себе си. Очите на момичето се разшириха и то го обгърна с ръце. Щом се притисна до него, големите му гърди изскочиха наполовина от роклята.

— Скъпи, мога ли да те изненадам? — попита то.

— Виждал съм изненадите ти. Китън тук ли е? Трябва да говоря с нея.

Момичето се изсмя.

— Това малко момиче няма да пречи на работата ми повече. Лили я „оттегли“. Каза, че ще я заведе някъде другаде, далече от нашето покваряващо влияние. Аз също приех идеята. Заяви, че няма да съобщи на абсолютно никой къде ще бъде Китън.

Спър отблъсна момичето и обходи с поглед салона. Значи сега наред беше Китън! Те са я нападнали! Заради него! Нямаше да им позволи да й сторят нищо лошо. Трябваше да намери Китън много бързо.

ГЛАВА ОСМА

Лили я нямаше в салона. Спър мина бързо през вдигнатата плюшена завеса и се качи по стълбите в апартамента ѝ. Не си направи труд да почука. Отвори вратата с трясък. Стаята беше празна.

— Да! — извика Лили от някаква друга стая.

Той прекрачи с ръце на хълбоците и с гневен поглед. Лили стоеше до леглото си и се преобличаше. Като видя Спър, тя се усмихна и започна да сваля бялото памучно бельо. След малко застана съвсем гола: оформените ѝ гърди бяха стегнати и съблазнителни, бедрата — стройни, а слабините ѝ бяха покрити с гъсти кафяви косми.

— Сладур, радвам се, че дойде. Мислех си за теб през целия ден — тя забеляза изражението му и повдигна вежди: — Хайде, сладур, за това, което те притеснява, ще говорим по-късно.

Спър кимна и пристъпи. Ръцете му обгърнаха гърдите ѝ — топли, трептящи и пулсиращи. Голото ѝ тяло се притисна към него и устните ѝ затърсиха неговите. Целуна я бързо, след което я бутна върху леглото и седна до нея.

Ръцете му я масажираха и опипваха гърдите ѝ, после се плъзнаха надолу, преминаха по стегнатия корем и се спуснаха в гората от кафяви косми.

— Лили, ще говорим за това веднага. В противен случай няма дори да сваля и панталоните си.

— Не ти е необходимо. Просто ги смъкни надолу.

— Кой ти нареди да махнеш Китън оттук?

Тя се намръщи:

— Никой. Просто прецених, че това не е подходящо място за нея.

— Това не е вярно, Лили.

Той се наведе и се сгуши в гърдите ѝ. После започна бавно да ги лиже, докато стигна до зърната. Целуна ги нежно, след което леко ги ухапа.

— Боже мой, това ме възбужда. Подлудява ме! Съблечи се, моля те.

— Къде е Китън? Кой ти нареди да я скриеш?

— Никой, казах ти вече — английският ѝ акцент беше напълно изчезнал в момента.

Ръката му се насочи бързо между разкрачените ѝ крака към нежните срамни устни. Тя въздъхна и започна да стене.

— Хайде, Спър, не ме дразни.

Ръката му повторно се плъзна надолу, но този път по-бавно. Тя потръпна за момент. Той се наведе и захапа другото зърно. Играеше си с него и обсипваше с целувки нежното място около него.

— За бога, Спър, те ще ме разкъсат! Не знаеш колко жестоки могат да бъдат.

— Да, знам. Видях какво са направили с Езра Бойс.

— Онова момче? От пътуващата група?

— Да. Приятелите ти са наели някой да пререже гърлото му.

Тя отново потрепери. Този път от страх. Спър пхна ръката си между краката ѝ, докосна пубиса ѝ и Лили изстена, след което издаде задушено ридание.

— Исусе Христе! Те ще ме съдерат.

— Те никога не ще разберат как съм го научил. Гарантирам ти. Ще изляза през задната врата.

— Керис! — тя хвана ръката му и я мушна между краката си. Пръстите му отново напипах чувствителното място и си заиграха с него като със струна на китара. Когато беше вече достатъчно набъбнало, той спря.

— Спър!

— А сега, имената!

— О, боже! Не мога... Е, добре, добре. Ще ти кажа къде е тя, можеш да отидеш да я вземеш. Пази я, за бога, не им позволявай да направят с нея това, което се канят да ѝ причинят.

— Къде е?

— В една къща, през две улици. Тази седмица я кръстиха „Прерия“. Една малка бяла къща, със зелен перваз и бяла ограда от колове отпред. Сигурно ще има двама въоръжени при нея. За бога, Спър! Сега ме обладай, обладай ме!

— Да, почакай малко. Първо трябва да измъкна Китън от онази къща, след което ще ти принадлежа — протегна се към масичката, взе

нещо и го бутна в ръката ѝ. — Използвай това. Дори няма да усетиш разлика.

Лили погледна и видя една осеминчова свещ. Спър се засмя и се запъти към вратата. Преди да влезе в хола, той се обърна назад и я погледна. Тя мушкаше гладката свещ в пубиса си. Той взе стълбите на един дъх и излезе през задната врата.

Все още беше ранен следобед. Когато премина първата улица, видя къщата. Беше единствена от тази страна на железопътната линия, зад нея, в продължение на мили, се простираха прериите на Канзас. Наоколо нямаше други сгради. Не беше възможно да се промъкнеш незабелязано през деня. Никакви падини, никакви дървета. Той постоя малко, загледан в къщата, после забърза към магазина. Купи три връзки динамит, три детонатора и фитил, дълъг десет стъпки, който можеше да взриви човек за минута. Провери дали всичко с бомбите е наред и се върна до оградата на къщата. Беше на разстояние петдесет ярда. Можеше да проникне в задния двор и да нападне. Ако успееше да притича поне трийсет ярда, щеше да бъде достатъчно.

Той започна да разглежда къщата отново. От тази страна тя имаше прозорци, но от другата нямаше. Щеше да нападне откъм страната без прозорци. Разреза фитила. До здрачаване оставаха три часа. Не можеше да чака. Вдигна пакета с барута и прецени, че най-напред трябваше да запали петминутния фитил. После щеше да направи същото с четириминутния, като се надяваше, че поне един от тях ще експлодира навреме. Третият щеше да вземе със себе си. Извади детонаторите, отчупи един и запали петминутния фитил. След това изтича в задната част на къщата и хвърли динамита колкото се може по-далече в посока на сградата, фитилът праснеше и оставяше огнена следа. Когато падна на земята, не се чу експлозия. Спър запали и втория фитил и хвърли и другия динамит. Резултатът бе същият.

Тогава той изтича обратно на улицата, заобиколи покрай оградата и стигна до възможно най-отдалечения от целта край. Оставаше му още около минута. Тази страна на къщата нямаше прозорци.

Докато той обмисляше ситуацията, първото парче динамит експлодира с ревящ тътен. Спър моментално хукна напред, право към къщата, с пистолет в лявата ръка и динамит в дясната.

От къщата нямаше никаква реакция, но след миг се хлопна врата в задната част и преди да чуе нещо друго, вече запъхтян, Спър стигна до ъгъла.

Надникна и видя някакъв мъж, който стоеше с ръце на хълбоците и се взираше в черния облак дим от първата експлозия. Спър направи две бързи крачки и цапардоса с дръжката на пистолета пазача по главата. Онзи се обърна — очите му бяха ококорени, зениците му — широко разтворени — и се строполи. Спър го обърна, извади револвера му и го мушна в колана си, след което погледна към вратата. Точно в този момент експлодира второто парче динамит, фитилът беше горял повече от четири минути. Спър отвори междинната врата и се втурна вътре с насочен и зареден пистолет.

До масата в кухнята седеше мъж, а пред него имаше чиния с недояден омлет. На врата си беше завързал бяла салфетка, която покриваше брадичката му. В ръцете си държеше пистолет, но преди да успее да стреля, Спър го улучи в лявото око. Тялото на мъжа се отпусна назад на стола, коленете му се удариха в масата и я бутнаха. Спър взе оръжието му и изтича към другата стая. Намери Китън заключена в задната спалня. Беше просната върху леглото, вързана за ръцете и краката, с разкъсана рокля, през която се показваха малките й гърди. Очите й бяха широко отворени, а устата й — запушена.

Спър я отвърза, като й говореше нежно:

— Китън, аз съм тук и ще се грижа за теб. Отсега нататък нищо не бива да те притеснява. Лошите хора са вече мъртви. Не се безпокой за нищо. Разбираш ли? — той махна превръзката от устата й и тя изстена, после изведнъж избухна в плач, ридания и сълзи. Той дръпна роклята й така, че да я покрие, и излезе, за да потърси мъжа отвън.

Когато се измъкна през задната врата, не откри пазача и разбра, че се е съвзел и очевидно е избягал. Спър погледна през предните прозорци. На улицата нямаше жива душа. Явно експлозиите не бяха привлекли никого. Все още всичко беше спокойно.

Върна се обратно при Китън.

— Можеш ли да ходиш?

— Да — през сълзи каза тя.

— Тогава престани да плачеш. Трябва да се махнем оттук, а после можеш да ревеш колкото си искаш.

Тя кимна.

— И няма да се връщаме обратно при Лили. Ще останеш при една моя приятелка на име Аби.

Китън кимна и той я хвана за ръката, минаха бързо през кухнята и излязоха през задната врата. Изминаха около четвърт миля през прерията, след което завиха наляво и извървяха още четвърт миля, докато най-сетне стигнаха до града. Никой не ги забеляза, когато влязоха през задната врата на „Дроувърс Котидж“ и се качиха на втория етаж.

Спър почука на вратата на Аби. Тя отвори моментално.

— Почти навреме... — тя изведнъж млъкна. — О, здравей.

— Аби, това е Китън. Тя ще остане при теб за известно време.

Аби вдигна учудено вежди, след което отстъпи назад, докато двамата влизаха в стаята ѝ. Съвсем накратко Спър ѝ обясни какво се бе случило.

— И така, Китън, ти ще останеш при Аби, а ние няма да допуснем никой да узнае това. Не трябва да излизаш оттук за нищо на света. Китън, някой се опита да ме убие тази сутрин. Вече убиха едно момче на осемнайсет години. Ти може да си следващата.

— Наистина ли? — потрепери Китън.

— Точно така. Аби е детектив от Южните тихоокеански железници. Тя носи оръжие и ще те защитава. Но ти също трябва да ѝ помагаш, като седиш тук и не отваряш на никого, ако Аби не е вътре. Можеш ли да го направиш?

Китън се усмихна:

— За да остане живо, едно момиче може да направи много неща.

— Добре, Китън. И след като всичко това свърши, заклевам се, че ще те изпратим с влака до там, откъдето си дошла, или до което място искаш да отидеш.

— Имам чичо в Чикаго.

— Добре. А сега, Аби, какво успя да откриеш за стадата?

— Тези седем, които ми посочи, са с почти еднакъв брой говеда. Само едно от тях е с хиляда бройки животни, а останалите шест са имали от две до две хиляди и петстотин глави.

Спър кимна.

— Следователно атакуват само стада, които се предвождат от шест-седем човека. Нападат от три до четири дни, преди да пристигне стадото и го избират да има между хиляда и две хиляди и петстотин

животни. Сега вече имаме нещо, за което да се хванем. Напредваме — той се наведе и целуна Аби по бузата. — Това е за добре свършената работа. А сега имам да довърша още нещо, след което ще се върна и ще отидем на вечеря, за да се опознаем по-добре. Това устройва ли те, Китън?

— Щом като не трябва да спя с някого...

Спър не можеше да проумее, че тези думи се отронват от устата на едно дете.

— Не се притеснявай, няма да ти се налага. Ще ви видя по-късно.

Спър излезе в полумрака навън, прекоси алеята и стигна до задната част на „Сребърната шпора“. Вмъкна се вътре и се запъти направо по стълбите към апартамента на Лили. Всекидневната беше празна и тъмна, но в спалнята светеше лампа.

Спър се промъкна тихо. Лили седеше пред нощната масичка и решише боядисаната си в червено коса. При отварянето на вратата пламъчето на лампата затрептя. Без да се обръща, тя каза:

— Влизай, Спър, очаквах те.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Лили беше облечена за езда в пола-панталон, ботуши и късо сако от мека кожа върху бялата блуза. Усмихна му се.

— Маккой, надявам се, че ще споделиш остатъка от вечерта с мен, нали?

— Измъкнах Китън. Тя е скрита на сигурно място.

— Хубаво, нека да појздим — тя си сложи шапка с широка периферия и прибра косата си под нея. — Конете ни чакат впрегнати на алеята. Аз ще яздя първа, а ти ще ме следваш на известно разстояние. Не бива да ни виждат заедно, тъй като веднага ще разберат, че аз съм ти казала за Китън.

— Накъде ще яздим?

— Нека бъде изненада.

Излязоха през задната врата и той ѝ помогна да се качи на петнистия кон. После стъпи на седлото и яхна собствения си черен кон, нает от конюшната. Зад седлото ѝ забеляза одеяло и тежък пакет с провизии. Където и да отиваха, явно трябваше да бъдат подготвени.

Щом напуснаха града, препуснаха през прерията в посока север. След петнайсетина минути Лили спря коня си и изчака Спър да я настигне. Нощта беше топла и нямаше никакъв вятър. Спря се, приближи до нея, така че краката им се докоснаха, и тя се засмя. Той погледна и видя, че сакото и блузата ѝ са разкопчани. Голите ѝ гърди се виждаха на лунната светлина.

— Помогни ми, каубой — каза Лили, поставяйки ръката му върху гърдите си. — Едва изтърпях да стигнем до тук. Язденето на това животно винаги ме прави необуздана.

Ръцете му си играеха с гърдите ѝ и тя измърка от удоволствие.

— Ей, готов ли си?

— Какво?

— Малкият става ли твърд?

— Мислиш, че тази игра ме възбужда?

— По дяволите, надявам се. Вече го пробвах един път преди, но мисля, че си достатъчно мъж, за да се справиш сам.

— Какво?

— По дяволите, нека правим любов върху гърба на коня!

Спър се засмя.

— Ти се шегуваш.

— Напротив, гледай!

Тя извъртя пола-панталона си и той видя, че беше с копчета точно над пубиса ѝ. В момента тя беше разкопчана и Лили седеше гола от кръста надолу.

— Излизай от панталоните, Спър, и ще те обзядя тук, върху седлото.

Спър се засмя.

— Няма да се случи.

— За бога, ще стане! Съблечи се и се пригответи, а аз ще ти покажа.

Тя му помогна да свали ципа си, извади пистолета му и го захвърли някъде в храстите. Захили се доволно, наведе се към Спър и го прегърна през рамената. Постави крака си в предното стреме на коня му. Секунда по-късно вече беше праметнала другия си крак през врата на коня и седеше лице в лице с него върху черното животно.

— Хайде, помогни ми! — крещеше и се смееше тя. После се повдигна и се приближи по-плътно до него, като притисна горещия му член към тръпнещото си влагалище.

Тя се кикотеше, като почти се свлече на една страна, след което изстена от удоволствие... Отпусна се върху седлото му.

— За бога, направихме го! — тържествуваше тя.

Беше лице в лице срещу него. Членът му я изпълваше, ръцете ѝ галеха раменете му, тя се смееше и го целуваше. Черният кон стоеше неподвижен. Спър хвана едната ѝ гърда със свободната си ръка и я притисна нежно. После тя направи някакво странно леко движение, което го учуди и възбуди.

— О, по дяволите, това е добре — мъркаше тя. — Прекалено добре! Диво е, толкова велико! — тя се наведе напред и целуна Спър, след което започна да облизва ухото му. — Нека да яздим, Спър, подкарай тази кранта, какво ли ще бъде усещането?

Спър подкара черното животно в нормално темпо. Ефектът върху съединените тела беше изключителен. Рязкото движение накара Спър в първия миг да се почувства разкъсан, но постепенно конят се успокои и Лили започна да се движи леко нагоре-надолу.

Лили дишаше тежко.

— Накарай я да галопира! Кълна се, че ще експлодирам. Пришпори я!

Той го направи и темпото се удвои, а удоволствието от сношението им се утрои.

— О, за бога, Спър! Не мога да издържам, но недей да спиращ! — изпищя сред тишината на канзаската нощ и той усети, че свърши в нея. Лили падна върху него, омаломощена и трепереща, вибрираща с всяка клетка на тялото си. Серия от оргазми я пронизаха и тя успя само да изстене под изтощителния екстаз. Прегърна го, докато той забавяше коня, след което напълно го спря.

Няколко минути Лили остана неподвижна. После се протегна назад, засмя се и се отдръпна от него, след което отново се прехвърли върху собственото си седло.

— Е, как ти се стори „люксозното“ каубойско правене на любов върху седлото на коня?

Спър вдигна ципа си, усмихна се и се провикна през прерията:

— Лили, ти си дяволска жена! Никога не бих дори помислил да направя това и не ме карай да ти казвам какво си мисля. Беше диво, диво — ето това беше! Никога няма да забравя тези минути!

— Има още много, каубой, твърде много, *твърде много*! Ние току-що започнахме, аз и ти. Я погледни тези дървета там! Под тях има малка зелена полянка с извор, който идва бог знае откъде. Можем да си направим пикник под канзаската лунна светлина.

— Това е нещо ново. Тук се чувстваш като девствен.

Тя пришпори коня си. Спър я догони със своя чак като стигнаха гората. Дърветата образуваха тъмна ивица покрай малката река, която не беше съвсем пресушена. Зелената морава се разпростираше около извор в подножието на нисък хълм.

Двамата слязоха от конете и Лили веднага започна да събира съчки и клони. Върна се с пълен наръч.

— Можеш ли да запалиш огън, каубой?

— Да си виждала някога каубой, който да не може да го прави?

Спър извади джобното си ножче, събра няколко клончета, малко сухи листа и ги скупчи до един дънер. След пет минути огънят вече гореше.

Лили донесе одеялото и пакета с провизиите от седлото си и се настани до огъня, който накладоха до един дънер. Пригответи среднощна закуска от сирене, хляб, плодове и две бутилки с червено и бяло вино.

— Надявам се, че обичаш вино — каза тя.

Вместо отговор, той се ухили. Лили също се ухили, наля му половин чаша и му я подаде. Спър забеляза, че тя не си е дала труд да облече коженото си сако и блузата ѝ е разкопчана, а гърдите ѝ са изложени на свобода. Беше закопчала само няколко от копчетата на полата си.

Спър почувства, че отново я иска. Тази жена го караше да се чувства като четиринайсет годишен младеж с постоянна ерекция. Щом тя се помръдна, едната ѝ гърда изскочи от блузата. Спър въздъхна, протегна се и я обхвана, като я милваше нежно.

— Това ми харесва — каза Лили. — Желая те отново, тук, на открито, със звездите над нас и ти върху мене. Ние наистина можем да правим любов, изящна и нежна.

Усетила как членът му набъбва, тя го докосна с ръка и се усмихна.

— Лили, ти си възхитителна, страхотна си!

Тя свали блузата си. Гърдите ѝ бяха с нежни червени ореоли и червеникаво кафяви тъмни зърна, които се увеличаваха и втвърдяваха, докато той ги съзерцаваше. Наведе се и целуна едното. Тя се усмихваше.

— О, да, любими, можеш да правиш това цяла нощ!

Той дръпна полата ѝ надолу и я свали. Знаеше, че няма нищо отдолу, но гледката на голото ѝ тяло, опънато върху одеялото на лунната светлина и блясъка на огъня, го възбуди още по-силно. Тя беше просто жена, а той беше истински мъж. Лили се протегна и му помогна да се съблече. Щом той свали панталоните си, тя сграбчи члена му и зацелува тъмночервената му главичка, след което продължи нагоре, като го държеше и целуваше страстно.

Той почувства болезнено желание в слабините. Пръстите ѝ потъркаха твърдия му член и Спър изпъшка. Езикът ѝ проникна в

устата му — изучаващ, търсещ. Езиците им се докосваха, плъзгаха се един върху друг, движеха се навън и навътре.

— Толкова си красив! — каза тя. Ръцете ѝ го милваха, масажираха члена му и тежките топки под него. — Копнея да те видя чисто гол.

— Мога да подсиля огъня.

— Ако мръднеш само един инч, ще те убия! — каза тя, като се наведе и зацелува пулсиращата глава на члена му. Спър пъшкаше и я проклинаше шепнешком.

— Направи го още веднъж и ще се изпразня върху теб!

Той прилепи устни до гърдите ѝ и пак ги зацелува сладострастно — горещи мокри целувки — след което се спря на зърната ѝ и ги близа, докато станаха съвсем влажни.

Лили въздъхна, отпусна глава назад и изви гръб, насочвайки пулсиращите си гърди към него.

Спър ѝ помогна да легне по гръб, устните му плавно слизаха надолу към нежния ѝ гладък корем, продължавайки още по-надолу. Горещите му целувки се насочиха към десния ѝ крак и Спър усети как тя постепенно ги разтваря. Премести се към левия и продължи до най-нежната част на влагалището ѝ.

Тя извиваше тялото си, докато той изминаваше разстоянието от люляковата гора до жадните и очакващи розови устни. Бедрата ѝ се разтвориха широко, приканвайки го. Той ги обсипа с целувки, след което устните му се насочиха към срамните устни и тя потръпна от бърз успокояващ спазъм.

— Сега, Спър, сега. Искам те в мен!

Той целият бе завладян от страст. Огромното желание причиняваше болка в слабините му. Тя го издърпа нагоре, разтвори краката си широко, приканвайки го, стимулирайки го. Той се подпря на ръцете си. Голият му член галеше стройното ѝ тяло. Лицето ѝ излъчваше изгарящо желание.

— Да, любими, сега, направи го сега! — изкрещя тя.

Той се повдигна и постепенно се притисна към нея. Ръцете ѝ го насочваха. Проникна в нея и се почувства като в рая, в центъра на вселената, в истинското начало на времето и пространството.

Лили изпищя от удоволствие — един животински вик, който той беше сигурен, че останалите женски животни в прерията щяха да

разберат. Подчинението, когато си обладаван, върховният момент във физическото единение между двама.

Той го вкара още по-навътре, след което го извади и тя изкрещя. Продължи да прониква в нея отново и отново. Движенията ѝ се превърнаха в отмерени тласъци. Телата им се срещаха в сблъсъци на удоволствие и агония.

Възбудата му растеше едновременно с нейната, изригваше бързо за момент, след което стихваше. После вибрациите му я разтърсиха и тя изживя оргазма отново и отново.

Той успокои собственото си желание — щеше да бъде прекалено бързо и да свърши твърде рано. Забави тласъците си и усети как тя утихва едновременно с него. Продължиха още и още...

Тя повдигна стройните си крака и ги кръстоса върху гърба му, като постепенно се изтегляше нагоре. Сега възможностите ѝ за движение бяха много повече и тази свобода ѝ позволи да го накара да изпита още една блажено смъртоносна магия.

Страстта им достигна своя връх. Времето сякаш беше спряло. Изчезнаха представите за правилно или грешно — бяха се слели в едно. Нямаше утре, нямаше вчера. Съществуваше само настоящето. Мъжът, жената, сексът и удоволствието.

Възбудата отново нарастваше. Желанието трудно можеше да бъде спряно. Кулминацията настъпи и той изпъшка, последва вик от нейна страна и най-накрая той изкрещя — дълъг силен вик, който прониза нощта. Той се изпразни в нея и се опъна изтощен, полумъртъв. Тя го прегърна и го притисна още по-плътнo към гладките си гърди и изтръпналото си тяло, сякаш искаше да го задържи завинаги.

Неочаквано тя проговори.

— По дяволите, много добре си усетил, Маккой. Не предполагам, че ще трябва да чакам толкова дълго, но така е по-сладко. Не, не е необходимо да казваш нищо. Знам, че си почиваш. Стига ми и това — прегърна го силно. — Целият град вече знае, Маккой. Всеки смята, че си детектив, който най-вероятно работи за железниците или може би за някоя тексаска животновъдна организация. Не съм чула за никой, но вероятно имат някой техен човек тук, в града. Унищожението на тези групи цели да създаде някакви проблеми. Чух също и че някой се е опитал да те пречука. Оглеждай се внимателно, Спър. Има повече от

един пистолет в града, който с удоволствие би пробил няколко дупки в гърба ти. Не гледай само напред. Те знаят, че добре боравиш с оръжието.

Спър изглеждаше заспал, но всъщност бе буден и слушаше внимателно всяка нейна дума.

Лили се протегна и го целуна по ухото.

— Нека помислим малко. Проклетата Голяма четворка! Събраха се и ме помолиха да им бъда нещо като съветник. От онова, което чух, разбрах, че се опитват да забавят, може би дори да попречат на намеренията на Джой Маккой да направи от Абилийн най-големия град за износ на добитък в цялата страна. Той вече има един добър старт. Тази година надхвърлихме капацитета си от сто и двайсет хиляди глави добитък, които преминават през града.

Спър помръдна и тя се засмя.

— Отпусни се сега, просто почивай. Няма да ходиш никъде. Имаме цяла бутилка вино и много неща за ядене.

Той се отдръпна от нея и седна. Тя се намести до него. Наведе се и го целуна нежно по устните.

— Мой сладък любими! Ако някога успееш да намериш нещо по-добро от старата Лили в правенето на любов, обади ми се.

Спър поклати глава и хвърли още клони в жарта на догарящия огън.

— Не е логично — каза Спър. — Хората на Голямата четворка са бизнесмени, собственици са на половината град. Пътуващите стада носят пари на това място. Някои от магазините през лятото имат оборот от хиляди долари на месец. Спокойно могат да не работят през останалата част на годината. Защо тогава ще се опитват да спъват преминаването на стада?

— Не съм казала, че ще е лесно да се разбере.

Тя нарязва сиренето, наслага го върху бисквитите и наля още вино. Имаше и плодове, салам, курабийки.

— Можеш ли да разбереш какво всъщност се опитват да направят?

Тя се протегна надолу и докосна омекналия му член.

— Горкото момченце, мисля, че го съсипах.

— Просто си почива — каза Спър. — Можеш ли да откриеш какво наистина се готви да направи Голямата четворка?

— Не ме допускат прекалено близко...

Той се надигна и почна отново да гали и целува нежно гърдите ѝ.

— Лили, при тези масови кланета петдесет души от седемте групи са вече мъртви. И всичко това се е случило някъде тук, в района около Абилийн. Това е престъпление, което трябва да бъде разкрито, а убийците — обесени. Ако Голямата четворка е *наела* някой, който да извърши мръсната работа, те са точно толкова виновни, колкото и хората, които стрелят с пистолетите и вадят ножовете.

— Те не ми казват много.

— Ти трябва да опиташ!

Ръката му се плъзна по бедрото ѝ към меката кафява част.

— Ще направя всичко, каквото мога, за да си щастлива, ако ми помогнеш.

— Това вече е предложение.

Те правиха любов още два пъти, изпиха останалото вино и заспаха прегърнати. Одејлото покриваше голите им тела.

На зазоряване Спър се събуди схванат от лежането върху твърдата земя. Все още усещаше вкуса на виното в устата си. Погледна на юг и на малко повече от миля забеляза кафяво море от говеда, което се приближаваше бавно към тях. Сигурно бе стадо, което чакаше да влезе в оборите.

Спър и Лили се облякоха, напоиха конете си и се отправиха към града. Движеха се по посока на вятъра от страната на стадото. Спър предположи, че броят на животните е около пет хиляди.

Той наблюдаваше Лили, която яздеше успоредно с него.

— Отваряй си ушите. Опитай се да разбереш защо Голямата четворка се опитва да спре идването на стада в града.

Тя кимна.

— Ще се опитам, но те винаги ме гонят, когато нещата действително започнат да се обсъждат.

— Просто слушай, без да влизаш в конфликт с тях. Не мога да го докажа, но по всичко личи, че този, който извършва убийствата, има връзка с някой в града. Защо това да не е Голямата четворка?

— Те не са убийци.

— Е, добре. Вземаш шестстотин хиляди долара и ги разделяш на пет. Получава се по повече от сто хиляди долара на човек. Мислиш ли,

че някои от тези четирима мъже ще пропусне шанса да изкара толкова много пари само за едно лято?

— Не знам, Спър. Наистина не знам — тя му се усмихна. — Онова, което със сигурност помня, е последната нощ. Беше чудесно, прекрасно, страхотно! Никога не съм се чувствала по-добре. Никога. Искам да останеш в стаята ми. Искам да изпитам красивото ти тяло на светлината от лампа поне за шест часа. Знам някои пози, които ще те изненадат. Искам да те изстискам докрай, докато наистина не можеш да го вдигнеш повече.

— Двайсет пъти? Сигурна ли си, че можеш да издържиш?

— Двайсет! Очаквам около четири.

И двамата се изсмяха. На половин миля от града се разделиха и влязоха в него от противоположни страни. Той изчака тя да завърже коня си и се запъти към обора.

За първи път от часове насам се замисли за Аби. Какво щеше да й каже? Сви рамене. Защо пък трябваше да й казва нещо? Просто е бил навън, уж е намерил някакви следи.

Опипа бузите си. Надяваше се Аби да не забележи червило или пудра върху тях. Щеше да се измие веднага щом се върнеше в стаята си.

ГЛАВА ДЕСЕТА

През прозореца на втория етаж Ханс Куртсман наблюдаваше зазоряването. Беше станал рано. Винаги е бил ранобуден. Забеляза един облечен в измачкан кафяв костюм мъж, който крачеше надолу по тротоара. Движенията му бяха бързи, чевръсти и ловки. Приличаше на атлет. Може би беше бегач. Човек, който се готви да направи нещо. Мъжът зави и Куртсман загаси цигарата, която държеше в ръката си. Мъжът беше Спър Маккой. Детективът все още беше жив. Двойката „експерти“, които беше наел да се справят с него, се беше провалила напълно. Единият беше мъртъв, другият спасяваше живота си, като взе влака, пътуващ на изток.

Куртсман беше грамаден, набит мъж, с гъста черна коса и брада. Дори веждите му бяха рошави, а рамената му — окосмени. Той беше дошъл в Абилийн с намерението да построи хотел, но го бяха изпреварили. Проклетият Джой Маккой! И все пак той построи скромнен двуетажен хотел с дващесет стаи като начало. Подслоняваше пътуващите каубои, които искаха прилично легло, баня и добре сготвена храна, преди отново да тръгнат на път. Правеше пари, но това не беше печалбата, която щеше да има, ако притежаваше единствения хотел в града. Тогава щеше да бъде различно.

Куртсман се загледа в отдалечаващия се гръб на Маккой. Отново се замисли кой ли е наел високия детектив и защо той е пристигнал толкова бързо. Оставаше още един месец хубаво време за придвижване. Някои от стадата щяха да пристигнат през ранния октомври.

Процесът в съда беше първата им грешка. Трябваше да осигурят доказателства и да подкупят свидетелите. Куртсман слезе надолу до кухнята, погледна за момент готвача и влезе в трапезарията, която все още не беше отворена. След пет минути готвачът донесе пълен поднос с ястия, които Куртсман обичаше: две пържоли, три пресни пържени яйца, двеста и петдесет грама нарязани пържени картофи, шест

парчета сланина, шест палачинки и шест купички със сосове. Чашата с кафе беше два пъти по-голяма от обичайните и пълна догоре.

Куртсман ядеше бързо. Размишляваше и беше нервен. Останалите започваха да се плашат. Смятаха, че е време да се оттеглят, да направят някакъв друг план, като например да разпространят слуха, че тексаската треска е повалила някои от стадата, идващи насам. Това щеше да свърши работа за един сезон. Естествено, трябваше да го направят така, че да изглежда достоверно. Наистина да предизвикат треска в Тексас. Докато закусваше, разсъждаваше върху това. Поръча да му се занесат в офиса още една чаша кафе и три парчета кейк. Беше направил три бързи обиколки на хотела, преди да седне зад голямото бюро.

Вече бяха в играта. Нямахме как да се оттеглят.

Куртсман чу някакво покашляне и погледна стреснато. Не беше чул някой да влиза. От онова, което видя, хапката буквално заседна в гърлото му. Пое си дълбоко въздух и не се помръдна.

Пред него стоеше нисък мъж в черен костюм. С двете си ръце той държеше револвер, насочен право към главата на Куртсман. Непознатият се изхили зловещо. Очите му бяха тъмносиви. Беше гладко избръснат, ако се изключат завитите бакенбарди. Носът му беше остър и крив. Носеше черна шапка с ниско дъно, явно претърпяла много бури и покрита с канзаска мръсотия.

Мъжът отпусна бавно спусъка на заредения си револвер и го пъкна в кобура, прикрепен ниско на крака му.

Куртсман въздъхна облекчено. Имаше един-двама, които вероятно го бяха взели на мушка. Той сбърчи вежди и се загледа внимателно в дребния мъж.

— Как влезе тук?

— В хотела ти влязох през задната врата. А в офиса ти — през вратата, която се намира точно срещу теб. Придвижвах се така, че да не бъда забелязан от никого. По същия начин се вмъкнах и в офиса. Точно затова съм толкова добър в онова, което правя. Разбрах, че търсиш специалист, човек с бързо работещ револвер.

— Страхувам се, мистър... — ниският не беше казал името си. — Страхувам се, сър, че имате погрешна информация. Аз съм хотелиер.

— През част от времето... Разбрах, че имаш трима партньори, които изпълняват всички твои нареждания. Хайде, Куртсман, знам за тази операция точно толкова, колкото и ти. Не действам сляпо. Работих няколко години на изток, но сега реших да се преместя на запад. Тук ми харесва. Може и да отида в Сан Франциско — той направи пауза. — Както казах, аз съм специалист. Майстор съм по изчезването на хора, които не искаш повече да те безпокоят. Мога да го направя на публично място по най-мръсен начин или тайно. Предпочитам втория вариант. Е, ще правим ли бизнес?

Куртсман се вгледа в ужасния дребен мъж. Веднага му стана ясно какъв беше и какво искаше. В света на Куртсман думата не значеше нищо.

Хотелиерът стана, заобиколи бюрото и погледна през прозореца надолу по главната улица.

— Не знам за какво говориш. Бих могъл да извикам шерифа и да те изхвърля от сградата.

— Но няма да го сториш, защото имаш нужда от мен. Време е да наемеш човек, който наистина да ти свърши работата.

— И този мъж си ти?

— Да.

— Гарантираш ли за работата си?

— Имам най-добрите гаранции на света. Не приемам никакво плащане, преди да приключи работата. Ако не я свърша, няма да взема парите.

Дребничкият мъж завъртя барабана на револвера. Куртсман бе чувал, че това може да се постигне, без да се даде нито един изстрел, но никога не бе виждал да го правят. Когато барабанът се превърта докрай, непознатият с неуловимо движение пхна револвера в кобура.

— Куртсман, никога досега не съм се провалял. Ако ме наемеш, по-добре пригответи парите си в злато, не в банкноти. Трябва да ги имаш готови, тъй като ще замина веднага. Трябва бързо да се изнеса.

Куртсман вече беше решил, че би могъл да сключи сделка с дребния опасен мъж.

— Имам две условия: първо, не искам да те виждам никога повече близо до себе си или хотела ми. Второ, ще получиш всички инструкции от бармана в салона на „Лоусън каубой“.

— Да, знам. Казва се Зийк — рече дребосъкът. — Вече се запознахме. Споменах ти, че са ми известни много неща за теб и твоята операция. Бих казал, че съм впечатлен, с изключение на този проблем напоследък.

Той погледна студено Куртсман. Хотелиерът не се съмняваше, че ще извърши онова, което е обещал.

— Не обсъдихме цената — каза убиецът с крива усмивка.

Куртсман се стегна. Тонът на гласа не му хареса. Или може би имаше някакво предчувствие за ситуацията. Вече беше загубил контрол и нямаше начин да го промени. Почувства се абсолютно разголен. Дребосъкът щеше да поиска безбожна цена, може би двеста долара.

— Хонорарът ми ще бъде петстотин долара, в злато — Куртсман въздъхна и онзи се изсмя. — Ще ме уведомиш, когато си готов. Тази вечер е най-подходящото време.

Хотелиерът все още беше зашеметен от цената, която му поиска.

— Петстотин? Това е два пъти повече, отколкото един чиновник печели за година!

— Аз не съм чиновник. Запомни това! Не съм и каубой. Аз съм професионалист.

Той направи бързо движение и револверът блесна в ръката му, сякаш беше нейно естествено продължение. Преди Куртсман да успее да отстъпи крачка назад, дулото на четирийсет и четири калибровия револвер опря в гърдите му. Той почувства натиска на желязото и изтръпна.

Онзи се смееше насреща му. Куртсман чу отпускането на спусъка. После дребният дръпна револвера, завъртя го и го пусна майсторски в кобура.

— Просто една малка демонстрация, мистър Куртсман. Щом решиш да преминем към работа, можеш да ме намериш в „Лоусън каубой“, където ще говоря със Зийк. Ако нямам съобщение до три този следобед, взимам влака.

Куртсман кимна и докато вдигне погледа си, дребосъкът и двата му револвера бяха изчезнали. През вратата, предположи той. Движеше се като светкавица. Нямаше съмнение какво трябваше да предприеме Голямата четворка. Това трябваше да стане нощес. Щеше да поиска съгласието им — така щеше да бъде по-лесно. Куртсман си спомни

натиска на револвера върху гърдите си и тръпки побиха цялото му тяло. Бе обзет от смъртна уплаха. В крайна сметка, това беше поредното решение, което трябваше да се вземе. Този път той щеше да го направи от името на всички. Трябваше просто да се подкрепи, да се оправдае и веднъж завинаги да пропъди страха от себе си. А и всъщност, какво толкова? Един детектив повече или по-малко!

Погледна златния часовник в джоба на жилетката си. Денис Гъндериън скоро щеше да отвори универсалния магазин. Ако побързаше да отиде сега, щеше да успее да говори с него, преди да се заеме с чиновниците си. Когато нае другите убийци, Куртсман не се консултира с партньорите си. Но парите тогава не бяха толкова много. Този път обаче трябваше да си ги разделят. Нямаше да похарчи петстотин от собствените си долари.

Погледна намръщено и отиде в кабинета на главния служител. Съобщи къде ще бъде, ако евентуално се случи нещо необичайно. Нещо непредвидено. Непредвидено! След което се запъти към най-големия и най-добрия магазин в града и към предстоящото изпитание — Гъндериън. Сред партньорите му той беше най-труден за убеждаване.

Спър едва бе успял да се измие, обръсне и да смени дрехите си със сини джинси и карирана риза, когато на вратата се почука. Беше Аби. Влезе и седна върху оправеното му легло. Погледна го изпод вежди и започна да говори, като хвърляше бегли погледи и гладеше небрежно покривката на леглото.

— След здравия сън очевидно си си оправил леглото много рано. Моето все още е неоправено — усмихна му се чаровно тя.

— Да — каза Спър, като закопчаваше колана си. После прикрепил кобура за крака си. Извади пистолета и завъртя барабана. Увери се, че в него има пет патрона, и щракна предпазителя.

— Закусила ли си? — попита той.

Тя поклати глава.

— Не мога да ям. Притеснявах се за теб през цялата нощ. Не съм мигнала, но виждам, че е било напразно — с ръце на кръста Аби повтори: — Разбирам, че всичко е било напразно. Очевидно не си бил в опасност и дори не си бил ранен. Радвам се, че нашият „настойник“ е

в чудесна форма! Китън също се тревожеше защо не се върна снощи. Каза, че имаш да свършиш някаква дребна работа.

— Да — рече Спър и се засмя. — Задължен съм ти. Просто не успях да приключа с работата и да се върна навреме тук, за да ви заведе на вечеря. Но събрах известна информация. Вече съм почти сигурен, че извършителите на убийствата получават сведения от града и имат подкрепа от човек тук. Сега ни остава само да открием кой е той и защо го прави.

— Да, разбира се, това е лесно. Трябва да обиколим само заведенията и да питаме всеки дали е убиец — Аби се разхождаше из стаята, взирайки се внимателно в Спър. — Значи няма да ми кажеш къде си бил нощес. Е, добре, прекрасно, това не е моя работа! Няма да те питам повече. Просто „работа, както обикновено“ — тя спря и седна на леглото. — Явно трябва да го забравя. И така, какво ще правим днес и с какво мога да ти помогна?

Спър се приближи до нея, повдигна я нежно и я целуна по устните. Прегърна я. Аби отвърна на целувката му и прегръщайки го, се овеси на врата му. В момента, в който се отдели от него, тя въздъхна и наведе глава към гърдите му.

— Ето, това наричам хубава сутрин. Сега вече не ме интересува особено какво ще правим през деня. Между другото, все повече огладнявам. Можем да занесем нещо и на Китън.

Внезапно Спър погледна към вратата и направи знак на Аби да мълчи. Сграбчи я за ръката и я придърпа към стената. После извади от багажа си някакво странно оръжие. Беше двуцевна пушка с десетинчова цев и с дръжка на пистолет. Освободи спусъка и насочи оръжието към вратата. Аби понечи да каже нещо, но той сложи предупредително пръст до устните си. Продължиха да чакат. На вратата се почука. Спър вдигна пушката и се стегна.

— Мистър Маккой, имам съобщение за вас — извика плътен мъжки глас.

— Моля? Един момент — каза Спър с ръка на устата, за да го заблуди, че не е до вратата.

Направи четири шумни крачки, сякаш се приближава до вратата. При последната тя се разтресе, пробита от три оловни куршума.

Пушката в ръцете на Спър моментално изгърмя, куршумите излетяха от цевите, широки дванайсет сантиметра в диаметър, и

надупчиха вратата. Вик на ярост и болка се разнесе по коридора. Той не заглъхна и след като тътенът от изстрелите затихна. Спър видя как Аби запушва с ръце ушите си. Той се приближи безшумно към разцепената врата и надникна навън. На отсрещната страна в коридора видя проснато тяло. Човекът притискаше корема си. Между пръстите му, които все още държаха револвера, се стичаше кръв. Спър отвори вратата и огледа коридора в двете посоки. Нямаше жива душа. С пушката в ръце той коленичи до умирация мъж.

— Кой ти плати?

Бледото лице на ранения трепна, очите му се свиха.

— Перфектен план беше. Трябваше да успее — прошепна той.

Спър го удари през лицето:

— Кой ти плати да ме убиеш?

— Кой? Никога няма да разбереш.

Лицето му се разкриви от болка, главата му клюмна настрани и се удари в дървения под. Чу се продължително предсмъртно хъркане.

Спър го наблюдава в продължение на няколко секунди. В дъното на коридора се отвориха врати. Той хвана Аби за ръката и двамата влязоха в стаята ѝ. Набързо ѝ каза какво да прави. Сложи на главата ѝ малка шапка и я загърна с шал, после тя забърза надолу по стълбите.

След минута-две управителят на хотела почука на вратата на Аби. Спър отвори и му разказа подробно какво се бе случило. После нае още три стаи под три различни имена.

Спър разтриваше брадичката си. Зелените му очи напрегнато следяха управителя на хотела.

— Това е третият опит да ме убият. Искам да бъде последният. Ако някой, освен теб и мен, разбере къде съм отседнал в хотела, ще дойда направо при теб и ще те застрелям. Елементарен начин да остана жив. Ясно ли е какво точно искам от теб?

Управителят поклати плешивата си глава.

— Да, сър, и ни най-малко не те обвинявам. Но ще трябва да си платиш разбитата врата.

— Ще платя половината от цената. Останалото вземи от мъжа в коридора.

Преди да бяха свършили разговора, пристигна шерифът с още двама мъже. Той разпита за случилото се, претърси убития и нареди на двамата да свалят трупа през задните стълби.

Спър го чакаше в коридора.

— Още един, Маккой?

— Той стреля пръв, но не улучи. Просто имах късмет.

— Изглежда, напоследък не ви липсва късмет.

— По-добре да си късметлия, отколкото мъртвец, шерифе.

Аби потвърди пред шерифа разказаното от Спър.

— Изглежда, случаят е приключен, Маккой, но има още нещо.

Ще трябва да платите вратата, ако управителят на хотела поиска, а също така и разносните по погребението на този убиец, ако никой не се интересува за тялото му в близките двайсет и четири часа.

— Страшно мило, шерифе.

Грамадният мъж направи кратка пауза.

— Ти си детектив, нали? Но за кого работиш?

— Това официален въпрос ли е, шерифе?

— Не, просто разсъждавам на глас. Тези опити за убийства сигурно са предизвикани от онзи процес и ровенето ти в историите за убийствата на групи, съпровождащи стадата. Ако откриеш някакви доказателства, трябва на всяка цена да ми кажеш. Помни, аз съм представител на закона тук.

— Вие ще сте първият човек, от когото ще поискам помощ, щом попадна на нещо, което наистина си струва. Можете да бъдете сигурен в това.

Шерифът повдигна леко шапката си в посока към Аби и се отдалечи надолу по коридора.

Управителят на хотела дотича по стълбите и подаде на Спър плик. Вътре бяха ключовете за новите им стаи. Той ги взе и хвана Китън за ръката.

— Време е да се преместим — каза той.

Качиха се на третия етаж, където Спър настани момичетата в новата им стая.

— Прекалено много хора ви видяха долу — рече той. — Не искам никой да знае къде сте.

Аби кимна. Изглеждаше претръпнала и успокоена. Щеше да се справи. Спър ѝ съобщи, че през останалата част на деня ще бъде навън по работа.

— Няма да допусна да ми надупчат кожата. Тези приятелчета явно ме преследват. Ще ги затрудня колкото е възможно повече.

Аби се усмихна.

— Подремни и аз ще те събудя, за да закусиш. Вече имам двама затворници, за които трябва да се грижа.

Спър се засмя и й съобщи, че вече е уредил с управителя въпроса за храната. Ще им бъде донесена в стаите.

— А сега си почини — рече той. — Аби, трябва да се свършат няколко неща и смятам нощес да започна с първото. Ще ти разкажа за тях чак когато приключа.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Ниският мъж, облечен в черно, седеше на масата в ъгъла на салона на „Лоусън каубой“ и пиеше бира. Той знаеше за стрелбата в „Дроувърс Котидж хотел“.

Щом новината стигна до салона, Зийк се опули. Той погледна към мъжа, когото познаваше единствено като „човека оръжие“. В отговор получи празен поглед. Два пъти „човекът оръжие“ напуска салона и обикаля пред „Дроувърс Котидж хотел“. Търсеше Маккой, като използваше обичайните си методи. На залез слънце той разбра, че днес трябва да се откаже. Спър не се появи нито за закуска, нито за обяд. Денят беше към края си и „човекът оръжие“ започна да се притеснява. Не би могло да убиеш някого, ако не можеш да го намериш. Отпи голяма глътка от бирата и се усмихна доволно. Да, имаше идея! Малко повече работа и щеше да прерасне в план.

Изпи бирата и тръгна към „Дроувърс Котидж“. Щеше да си поръча най-доброто ядене, а после щеше да се наслади на спокойния нощен сън. Утре щеше да има достатъчно много време да действа. Поръча си стек, дебел един инч, и бутилка вино. Утре вечер щеше да има още петстотин долара в джоба си.

Спър прекара около час в новата стая на Аби и Китън. Обсъждаха планове на Китън, след като пристигне при чичо си в Чикаго.

— Искаш да ходиш на училище, разбира се — каза Аби.

— На училище? Защо? — попита Китън. — Аз мога да напиша името си, да прочета вестник, да броя. Нямам нужда от по-високо образование. Никога няма да стана умна като вас, мис Аби, а не искам да ставам детектив.

Спър се усмихна и хвана ръката ѝ.

— Китън, на четиринайсет или петнайсет години си?

— Почти на четиринайсет. Рожденият ми ден е през декември — тя ги погледна и сви виновно рамене. — Знам, казах ти, че съм на петнайсет. Просто изпълнявах онова, което Лили ми нареди да казвам

на всички. Много от момичетата се женят на петнайсет. Тя смяташе, че така няма да изглежда толкова грозно, а и тя нямаше да си навлече неприятности.

— Тя вече си ги навлече — рече Спър. Предстоеше му дълъг разговор с Лили. Щеше да потърси някакво справедливо разрешение за Китън.

Двамата с Аби заговориха за случая с пътуващите групи. Беше телефонирала в управлението и оттам ѝ бяха наредили да помага с каквото може в случая с убийствата.

— Трябва да науча нещо повече за Голямата четворка — каза Спър. — Довечера ще започна разследванията. Не съм сигурен дали ще успея да открия нещо. Може да попадна на следа, която ще ни е от полза, но обикновено престъпниците укриват уличаващите ги следи.

— Нека да поиграем покер — каза Китън. — Когато няхаме никаква работа, всички момичета се събирахме и играехме покер. Не е забавно, ако е без пари, но аз нямам никакви. Някой ще ми заеме ли един долар? Ще му го върна.

Спър ѝ подаде няколко монети. Никога не беше виждала такива! Тя разпръсна парите от по пет, десет и двацет и пет цента пред себе си.

— Два долара и шейсет и пет цента — каза Китън. — О'кей, никакво качване над десет цента. Първо парите или по-добре да открием раздаването на картите. Някакви въпроси?

Аби вдигна учудено вежди, погледна Спър и кимна.

— Виждам, че ще загубя, но няма значение, ще се включа в играта.

Играха близо час. Китън спечели почти пет долара, след което върна на Спър всичките заети пари.

— Казвам ви, че съм добра на покер — рече Китън.

На вратата се почука.

— Вечерята ви — съобщи някакъв глас. — Ще я оставя пред вратата.

Аби погледна Спър, който ѝ кимна. Той изчака две минути, преди да отвори вратата. Вкара малка количка, върху която имаше вкусна и топла вечеря за трима.

Китън ахна и започна да отваря покритите с капаци блюда.

Едва сега Спър се сети, че не беше нито закусвал, нито обядвал.

След два часа навън се стъмни. Спър се измъкна през задния вход на „Дроувърс Котидж хотел“. Беше облечен в дънки и синя работна риза. Носеше четирийсет и четири калибровия си револвер и черна шапка с ниско дъно. Прекоси улицата и стигна пред задната врата на универсалния магазин, най-големия в града, известен с това, че в него можеш да намериш всичко, от което се нуждаеш. На първия етаж беше тъмно. Светеше само на втория етаж, в една стая в задната част на магазина. Спър седна и зачака. След половин час светлината угасна.

Той изчака още трийсетина минути и натисна бравата. Беше заключено. Провери прозорците. Вторият отзад не беше добре затворен. Той го дръпна, прозорецът се вдигна без никакво скърцане и Спър изпълзя вътре.

Вече беше идвал в магазина и знаеше, че канцеларията се намира на втория етаж. Щом се качи по стълбите, веднага намери стаята. Първата му работа беше да провеси на прозореца одеялото, което бе взел. После запали лампата и започна да тършува. Гъндериън беше човек, който пазеше стриктно всичките си документи. Държеше ги в кутии още от първия ден, в който бе открил магазина преди две години. В едно от чекмеджетата с папки Спър откри по-нови документи с подробно описание на стоките, поръчките, работниците, печалбите и загубите.

В продължение на три часа Спър щателно проверяваше папките, чекмеджетата и купищата листи. Погледна джобния си часовник. Беше почти полунощ. Внимателно постави всяко едно от нещата на мястото му. Никой нямаше да разбере, че е бил тук. Провери и лавицата с книгите. Намери две със законите в щата Илинойс, друга — за това, как да се прави бизнес и една с най-добрите кратки разкази. Направи му впечатление, че всички бяха покрити с прах, с изключение на една в средата. Заглавието ѝ бе „Най-добрата организация на фермера“. Спър я измъкна внимателно и видя, че не беше използвана много. Нямаше никакви отпечатъци от пръсти или прегънати ъгли на страници. Никакви бележки в празните полета. Но към задната корица бе прикрепен тънък бележник, залепен в горната си част. Спър го отвори.

Сбърчи вежди, вдигна го на светлината и се помъчи да дешифрира написаното: „Юни 14, 1869. ДЖ. Б. 2410 глави.“ Спър обнадеждено се вгледа отново в написаното: ДЖ. Б. можеше да

означава Джеси Бодин — едно от имената на собствениците в списъка на седемте липсващи групи. Обърна страницата. На гърба имаше друга бележка: „Юни 28, 1869 Б. К. 3456 глави.“ Още един? Спър прехвърли страниците. Имаше шест подобни записки. Последната беше направена на 13 август 1869. Преди около две седмици.

Той седна на стола до бюрото и като постави бележника върху коляното си, набързо преписа бележките. Нямаше нищо друго — никакви други имена или дати. Но оставаха още трийсетина празни страници. Тъкмо щеше да връща бележника обратно на мястото му, когато се сети, че това ще е първото доказателство, което Гъндериън ще унищожи, щом го заплашат. Трябваше да го остави някъде тук. Но къде да го скрие?

Спър огледа бюрото. Да го сложи някъде вътре, щеше да е прекалено очебийно. Той изтича до долния етаж, изхаби почти целия кибрит, но намери някаква стара хартия. Върна се обратно и измъкна най-долното чекмедже, пълно с книги. Обви бележника с хартията и го пхна в дъното под чекмеджето. Така то можеше да се издърпва. Гъндериън можеше да претършува цялата си канцелария, но надали щеше да се сети да погледне под самото чекмедже.

Със страхотна бързина Спър угаси лампата, свали одеялото от прозореца и го върна обратно на първия етаж. Освободи резето на прозореца и го затвори след себе си. С малко повече късмет никой нямаше да разбере, че е бил вътре.

Вървеше замислен по пътя обратно към хотела. Вече имаше едно доказателство, с което можеше да окачи Голямата четворка на въжето. Заобиколи хотела на Куртсман. Беше пълен с каубои, които прекарваха неколкодневната си почивка, преди да се отправят отново на юг към Тексас. Служителите бяха бивши тексасци и каубоите се чувстваха като у дома си. Беше сигурен, че Куртсман има канцелария в хотела, но там винаги беше оживено. Имаше нощен пазач и обикновено по няколко служители наоколо. Не беше възможно да влезе, без да бъде забелязан. Трябваше да остави засега Куртсман.

Още по-трудно можеше да се проникне в другата сграда. Това беше Абилийнската животновъдна банка, собственост на Нанс Виктор. Убийците нямаха проблеми със съхраняването на кървавите пари. Благодарение на банкера мародерската група имаше на разположение трезорите в сводестата сграда.

Спър измина дългия път обратно до салона и се облегна на стената близо до входа. Застана в тъмното, така че да може да вижда влизащите и излизащите през летящите врати. Този ден бяха пристигнали две стада. Още дваисет-трийсет нови лица се подвизаваха из града. Неочаквано един каубой изскочи бързо, изстреля пет куршума във въздуха, строполи се насред пращната улица и изпадна в безсъзнание.

Спър запали къс от черна цигара и отново прехвърли фактите. Беше се изложил на смъртна опасност, докато открие нещо, но сега вече можеше да продължи по-нататък. Сега вече имаше факти! Времето, по което са минали стадата, и броят на животните! От това се нуждаеше — и го получи. Вече знаеше, че убийците нападат стадо на всяка трета седмица. Наближаваше времето за следващото. Той се помръдна и загледа дузината мъже, които излязоха от „Сребърната шпора“. Тъкмо мислеше да се върне обратно в хотела, когато една позната фигура излезе клатушкайки се от вратата.

Спър се вгледа в мъжа, който приближаваше. Да, вероятно бе Фаркъл, собственикът на оборите. Беше пиан. Точно толкова пиан, колкото да се раздрънка. Щом дойде до него, Спър го сграбчи и го завлече в тъмното.

— Благодаря, приятелче. Не съм сигурен, че ще се справя сам — той извърна замъглените си очи към Спър. — Познавам ли те?

— Би трябвало, Фаркъл, ти си пиан. Раздрънка ли се?

— Беше дяволски прав. Видях проклетите убийци. Трима или четирима познах със сигурност. По дяволите, човек има право да се изфука малко. Казах на тези вътре. Казах на всички — в полумрака той се вторачи в Спър. — Ей, ти май си онзи детектив. Ти ме накара да се сетя за мексиканеца и проклетото му пони. Сетих се за още двама от онези копелета. Единият от тях говореше за Бен. Някакъв моряк на име Бен, който работел с тях или може би е шефът на групата.

Оливър Фаркъл се обърна и повърна. Облегна се на стената, опря чело и отново изригна, изхвърляйки онова, което беше изпил, и цялата си вечеря. Дръпна се от стената, като трепереше и охкаше.

В началото на улицата Спър забеляза някакво движение. Бяха изминали само дваисетина стъпки в тази посока. Спър извади револвера си, защото забеляза нечий силует. Непознатият извика:

— Фаркъл, старо копеле! Ти ли изпразваш червата си там?

Спър се отдръпна от Фаркъл на безопасно разстояние, за да може да разпознае силуета на говорещия на светлината от салона.

— Да, по дяволите, аз съм, но съм почти мъртъв. Проклетото долнокачествено уиски...

Преди още Фаркъл да изрече последната дума, блесна метал и се чу изстрел на револвер. Спър стреля почти веднага, но два от куршумите на нападателя улучиха Фаркъл. Спър се прицели още веднъж и стреля. Убиецът се претърколи пред лампата. Беше го улучил. Агентът от секретните служби пропълзя до мястото, където Фаркъл беше отхвърлен от силата на големите оловни парчета и сега лежеше с лице в мръсотията. Обърна го внимателно. Все още беше жив.

— Проклета да е голямата ми уста — изпъшка Фаркъл, след което започна да храчи кръв. Извърна очи към Спър. — Трябваше да си държа устата затворена — изстена той. — Да, понито на мексиканеца и Бен...

— Спокойно, Фаркъл. Сега ще доведе лекар, за да ти помогне, и ти ще свидетелстваш срещу тези убийци.

Фаркъл извърна глава, понечи да каже нещо, но от устата му бликна кръв. Главата му клюмна на една страна. Оливър Фаркъл никога вече нямаше да свидетелства срещу когото и да било.

Спър го остави в прахта и се заслуша в долитащите от салона гласове. Той се изправи и безшумно тръгна по улицата, заклевайки се, че ще сложи край на тези убийства. Дори и за секунда не се замисли за мъжа, когото застреля. Ако беше умрял, толкова по-добре. Убиецът сам си бе сложил главата в торбата, захващайки се с тази работа. Спър дори не искаше да разбере кой е всъщност. Имаше да свърши много по-важни неща.

Първото беше да се наспи. Беше направил максималното за момента. Сега трябваше да излезе в прерията и да пресрещне пристигащото стадо с три хиляди глави добитък. Щеше да проверява всяко стадо, да търси мексиканеца с понито, както и човек на име Бен. Ако не успееше да ги намери, щеше да язди, докато откриеше стадо с толкова глави добитък, а после щеше да се присъедини към групата му. Но преди това трябваше да се отбие при Аби и да й каже какво възнамерява да прави. Трябваше да се наспи и в пет сутринта да потегли.

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

Аби Нюленд видя, че непознатият замахва, но не успя да избегне удара. Малката мъжка ръка я просна върху хотелското легло. Тя усети кръвта по устните си и очите ѝ се изпълниха с гневни сълзи.

— Недей! — изкрещя тя. — Остави момичето на мира! Ще направя всичко, което поискаш, само не я закачай!

Аби отметна падналата върху очите си сламеноруса коса, като гледаше намръщено дребосъка пред себе си. Погледът му беше безизразен. Бакенбардите се открояваха на идеално избръснатото му лице. Носът му беше крив — последица от някоя от безбройните му битки. Беше целият в черно. Изхили се нервно.

— Мис, не възнамерявам да нараня нито една от вас, ако изпълнявате точно каквото ви казвам. Първо, искам да се облечете подходящо, да кажем като за театър, или за вечеря в първокласен ресторант. Направете го сега. *Направете го сега!*

Последните три думи прозвучаха остро като камшичен удар. Аби погледна Китън, надигна се и стана, като държеше ударената си уста. Китън беше усмихната и гледаше с безразличие дребния мъж, което изненада Аби. Какво ли трябва да е видяло това дете през краткия си живот?

— Добре, ще се радвам, ако се споразумеем. Ще ми е нужна пелерина, а за Китън — шал. Имам един — Аби се засуети, за да се приготви.

Мъжът бе почукал на вратата с думите, че им носи вечеря, а когато Аби отвори, влетя с изваден пистолет. Беше изненадващ и груб. Нямаше съмнение, че е бърз и точен стрелец. Позна го по погледа. Не би посмяла да посегне към оръжието си. Дребосъкът щеше да ги застреля моментално. Когато станаха готови, мъжът ги огледа и кимна одобрително.

— Похвално! Личат си добрите маниери на далечния Запад. А сега слушайте внимателно. Ще правите каквото ви кажа или ще умрете. Може да убия само едната, но няма да се откажа от плана си.

Ако се наложи, ще ви убия и двете. Това ще отнеме предимството ми, но и вие ще се простите с живота си. Помислете за това, преди да направите нещо необмислено. Достатъчно ясно ли се изразих?

— Да, да — Аби едва успя да потисне паническите нотки в гласа си. — Само ни кажи какво да правим.

Мъжът я погледна и кимна.

— Ааа, страх ли те е? Очаквах го. Това е добър знак. Не обичам да работя с хора, лишени от емоции. Излизаме през задния вход на улицата. Там чака файтон. Ще вървите с мен, без да правите нищо, с което да покажете, че не сте в безопасност — той вдигна брадичката на Аби, като я стискаше силно. — Разбрахте ли ме?

Тя кимна и той тръгна.

— Ще бъда между вас. Искам да стоите плътно до мен. В ръката под сакото си държа „Деринджър“ и ако някоя се развика, малката умира първа.

Аби потрепери.

След десет минути файтонът вече излизаше от града. Два оседлани коня, завързани за него, препускаха отзад. Аби понечи да попита за конете, но се възпря. Какво ли възнамеряваше? Мъжът беше споменал за някакъв „план“. Изведнъж нещата ѝ се изясниха. Използваха ги за примамка. Стръв, заради която Спър да влезе в капан. Веднъж приключил със Спър, дребосъкът щеше да ги убие.

Последните къщи вече останаха зад тях. Движеха се на север. Вече беше прекалено късно, но Аби се ориентира по звездите.

— Къде ни водиш? — попита тя.

Мъжът вдигна ръка да я удари, но спря.

— Отиваме в голямата бална зала на вашингтонския хотел, за да посрещнем президента — изхили се подигравателно той. — Само мирувайте и си дръжте устите затворени. Скоро ще разберете.

— Ти май наистина се мислиш за голяма работа, а? — попита го Китън с презрение.

Аби се опита да срещне погледа ѝ в тъмното. Мъжът се изкикоти и се плесна по бедрото.

— Виж ти, малкият пожар, за който съм чувал. Малката проститутка, която се пали, когато я настъпят. Имаме достатъчно време, за да ни го демонстрираш. А сега и двете пазете тишина.

Китън плъзна ръка по седалката и стисна силно ръката на Аби. Момичето се страхуваше и съжаляваше за казаното.

Час по-късно слязоха от файтона. Дребният мъж разпрегна коня, но не му свали юздата. Помогна на жените да се качат на другите два коня, после завърза юздите им към този, който яздеше, и ги поведе надолу по пътя, който криволичеше покрай малка рекичка. Наоколо се извисяваха високи скали. След половин час стигнаха до някаква пещера.

— Най-последно вкъщи — каза мъжът и скочи от коня. Помогна и на тях да слязат и ги бутна в тъмната дупка. Набързо разпали огън пред пещерата и още един — малко по-настрани.

Пещерата беше широка и тъмна, висока около десет стъпки. В дъното бяха проснати две одеяла, виждаше се едно малко столче и някакво приспособление за готвене. Щом огънят пламна, мъжът извади два фенера и ги запали.

— Трябва да си създадем удобства, докато чакаме — той се обърна към Китън: — Малка Китън, ще избягаш ли в тъмното навън, където е страшно и гъмжи от гърмящи змии и скорпиони? Или ще седнеш и ще бъдеш тиха и добра?

Китън потрепери.

— Не обичам змиите, още по-малко — гърмящи змии като теб, мръсно копеле! Но ще остана вътре.

— Харесвам куража ти. Ти ще бъдеш втората.

Той се обърна, хвана Аби за блузата и я дръпна към себе си. Тя опита да се съпротивлява, но той сложи ръце върху гърдите ѝ, заби пръстите си в плътта ѝ и я повлече към одеялата. Бутна я върху тях и се възкачи отгоре ѝ.

— От два дни чакам да видя голи гърдите ти. Искаш ли да свалиш дрехите си, или да ги късам парче по парче?

— Казах ти, че ще направя онова, което искаш. Само остави Китън на мира — тя направи опит да се вдигне. — Ще трябва да ми помогнеш да седна.

Той се отдръпна, като я наблюдаваше на светлината на лампата как разкопчава роклята си. Аби я съблече през глава и седна. Остана само по долна риза.

— Продължавай — нареди ѝ той с искрящи от любопитство очи.

Тя не се помръдна и той разкъса ризата от деколтето до кръста, след което я разтвори. Големите ѝ гърди изскочиха и той се усмихна.

— Ето, това наричам малка хубава награда за трудната работа.

Аби постави ръце върху гърдите си и ги закри наполовина, но той ги дръпна със замах.

— Не прави това! Каза, че ще вършиш всичко, което аз искам. Не обичам хората да ме лъжат.

На Аби ѝ се зави свят. Никога досега не беше удряна, нито бита. Беше уплашена. Трябваше да помисли! Не можеше да седи тук и да му позволи да хване Спър в капана. Но какво можеше да стори? Да го удари? Да вземе оръжието му? Докато милваше с една ръка дясната ѝ гърда, той държеше револверите си така, че тя да не може да ги достигне. Предполагаше, че ще бъде груб. Но той не беше. Приличаше по-скоро на любовник. Аби усети как дишането ѝ се учестява. Зърната ѝ започнаха да набъбват, въпреки че умоляваше тялото си да не реагира.

Тя усети, че ръката му се мушка под полата ѝ, пъха се между краката ѝ и стига почти до слабините ѝ. Потръпна.

— Какво става, хубавице? Не смяташ ли, че съм достатъчно мъж, за да те задоволя? Притесняваш се как ще е с мен? Не се измъчвай, ще бъде едно от най-добрите чукания, което ще помниш винаги.

Беше мушнал и двете си ръце си под полата ѝ. Бързо я разкопча и я свали надолу заедно с трите фусты. Засмя се на гащичките ѝ. Бяха най-хубавите, които имаше, с фини дантелки и розови панделки. Той грубо ги дръпна надолу и ги промуши през краката ѝ.

Гола. И друг път Аби беше стояла гола пред мъж, но никога пред такъв като този — жесток и хладнокръвен убиец. След като постигнаше каквото искаше, той щеше да ги убие. Какво можеше да направи тя?

На бледата светлина от фенера все пак можа да се огледа, но не видя нищо, което да ѝ послужи. Можеше да счупи един от фенерите в главата му и да го залее с газта, но ако не успееше, само щеше да стане по-тъмно.

Да вземе оръжието му! Тя го погледна. Ръцете му опипваха гърдите ѝ. Тя се изтегна назад така, че големите полукълба промениха формата си. Сега изглеждаха още по-големи.

— По дяволите! Но те наистина са хубави! — каза мъжът, като ги опипваше и мачкаше. Революерите му блестяха върху бедрата, но бяха прекалено далече. Тя се помръдна и докосна ципа му, след което се насочи по-надолу.

Мъжът се изсмя разбиращо.

— Да, малко кучко, продължавай, играй си с него, той е дяволски готов.

Тя напипа слабините му. Тъкмо щеше да се протегне и да издърпа един от революерите му, той се обърна и се отдръпна назад. После хвана гърдите ѝ и ги дръпна надолу, за да може да захапва зърната ѝ.

Аби се надяваше, че ще може да го прелъстява, да го възбужда, да го държи в напрежение достатъчно дълго, за да може Спър да намери бележката, която мъжът му остави, и да пристигне. Трябваше да задържи този убиец, докато Спър дойде и го хване със смъкнати до глезените панталони или още по-добре — гол като нея.

Аби протегна ръка и разкопча ризата му. Той се изхили и засмука гърдата ѝ толкова, колкото устата му можеше да поеме. Тя усети, че тялото ѝ реагира, защото слабините ѝ овлажняха, но се стегна и започна усилено да мисли как да отвърне на удара.

— Свали ризата си. Обичам чисто голи мъже.

Той ухапа гърдата ѝ, но тя не извика. Отдръпна се от нея и изпъшка.

— Слушай, пиленце. Или може би е по-добре да кажа цицесто пиленце. Не ме интересува какво обичаш ти. Аз съм този, който дава нарежданията. Ти само ги приемай и изпълнявай. Никога не свалям панталоните, ботушите и революерите си. Ако само докоснеш едно от оръжията ми, ще си мъртва точно след секунда и половина. Разбра ли?

Тя кимна.

Той седна и я натисна грубо към пода. За миг ѝ се стори, че цялата пещера се завъртя около нея и тя притвори очи.

— Хубаво, добре е, че се разбираме. А сега стой тук.

Той съблече ризата си и я хвърли към Китън, която седеше до втория фенер.

— Малка кучко, искаш ли да покажеш на тези големи цици тук как си се чукала с всички онези каубои.

— Престани! Недей да бъдеш толкова...

Той зашлеви Аби с опакото на ръката си. От ъгъла на устните ѝ потече кръв. Тя преглътна сълзите си и заподсмърча. Очите ѝ се замъглиха. Искаше да се разплаче, но не биваше. Щеше само да му достави по-голямо удоволствие. Трябваше някак да го успокои.

— Малката кучка има нещо много по-добро от твоите големи възглавници. А сега бъди кротка и не се мърдай.

Той изтича към входа на пещерата и излезе в тъмното. Щом Аби погледна Китън, тя сви рамене.

— Не го дразни — прошепна Китън. — Знам, че не боли много по този начин.

Той се върна бързо с единия фенер и смеейки се, коленичи между краката на Аби. Разтвори ги широко и напипа слабото ѝ място.

— О, да, тя цялата е влажна и готова. Все още липсват посетители, така че имаме два, а може би три часа да се забавляваме — докато говореше, той галеше с кръгови движения хълма ѝ и нежната чувствителна вътрешна страна на бедрата ѝ. — Добре ли се чувстваш, малката? Обичаш ли това? Искаш ли да те поопипвам още малко?

Той премести фенера, така че да я вижда по-добре. После намери с пръст твърдия клитор над нежните и тръпнещи срамни устни и го погали два пъти.

Аби изстена, без да може да се спре. За миг тя забрави всичко. Мислеше единствено за мистериозната, замъгляваща съзнанието ѝ вълна на възбуда, която тези две докосвания предизвикаха. Усети как цялото ѝ тяло трепери от очакване. И колкото и невероятно да изглеждаше, в този момент тя знаеше, че има само едно нещо, което иска — този мъж да я обладае. Забрави къде е, забрави кой е мъжът, искаше само този прекрасен пръст да я докосне още веднъж!

— Проклетите ти топки! — изпищя тънък женски глас.

Изненадана и превъзбудена, Аби отвори очи и видя как Китън размахва фенера и го стоварва върху рамото на мъжа. Убиецът нямаше време да вдигне ръце, за да се предпази. Металната част от фенера го удари по главата.

Той изрева от болка и гняв. Скочи на крака, мятайки се ту на една, ту на друга страна в тъмното. Успя да пресрещне фенера при следващото завъртане и да го избие от ръцете на Китън. Сетне започна да я удря, докато тя се просна на пода. Нужен му беше само миг, за да я

съблече и да върже краката и ръцете ѝ. След това той я изнесе навън и се върна. Погледна към Аби и поклати глава.

— По дяволите, каква загуба на време! Можеше вече да работим усилено. Вместо това аз се боря с някакво зверче — той застана пред Аби.

— Тя е много млада — каза Аби. — Не разбира.

— За бога, тя разбира, може би дори по-добре от теб. И знае какво я очаква.

Той коленичи между бедрата на Аби и се вгледа в прекрасното ѝ възбудено тяло. Въздъхна и стана.

— По дяволите! — каза тихо мъжът. — Не бих искал да правя нищо друго, освен да прекарам следващите три-четири часа с това фантастично тяло — той закопча панталоните си. — И все пак първо работата. След като приключа, ще се върна и тримата ще се наслаждаваме един на друг цяла нощ.

Той се наведе и събра краката на Аби, за да може да ги върже. Завърза и ръцете ѝ и я остави. Излезе пред пещерата, където Китън беше завързана към забит в земята кол в подножието на надвисналата скала. Огънят отвътре не я осветяваше.

Ниският мъж застана пред нея и погали с ръка младите ѝ, все още неоформени гърди.

— Ще станеш красавица, когато пораснеш и понапълнееш — ухили се той. — Скъпо момиче, ще стоиш тук. Трябва да свърша една работа. Щом се върна, тримата ще си устроим игра върху одеялата. Ще бъде страхотно, не мислиш ли?

Тя се изплю върху му.

— Знаех, че си огън! Обичам огъня в жените! Наистина ли си толкова тясна, колкото казват всички?

— С тоя малък член ще ти бъде хлабаво, задник такъв! — избухна Китън.

— Запази част от този огън, а аз ще го разпаля по-късно.

Дребосъкът се кискаше, докато тичаше надолу по склона към потока, където беше оставил конете. Той скри двата в храсталака и пришпори третия по течението в посоката, от която бяха дошли. Язди петнайсетина минути, след което остави коня в един гъсталак близо до реката. Огледа тясното дере, през което преди малко бяха минали.

И на нощната светлина изглеждаше точно така, както си го спомняше. Мястото беше шест стъпки широко, а всеки ездач, идващ по течението, трябваше да мине по него. Идеално място за капан. На петнайсетина стъпки по-нагоре той се скри зад скалите, после извади двата револвера, за да ги провери и да се увери, че и двата са заредени с по шест патрона. На Спър щеше да му е нужен час, а може би два, докато стигне дотук, след като намери бележката. Беше сигурен, че той няма да потърси помощ. Щеше да дойде направо тук, за да освободи приятелките си, и това щеше да коства живота му.

От петнайсет стъпки разстояние нямаше как да му се изплъзне. Беше съвсем просто за изпълнение, а и той имаше дванайсет заредени патрона.

Мъжът погледна към звездите. Голямата мечка беше високо в небето. Сигурно нямаше още десет. Щеше да се наложи да чака дълго. Най-вероятно Спър щеше да разпитва хората до среднощ. Явно работеше и през деня, и през нощта. Но край на работните му дни приближаваше.

След половин час му се стори, че чува шум. Беше бухал. Дребосъкът застана нащрек. Спомни си как беше започнал. И през ум не му бе минавало, че ще стане професионален убиец. Но ето, че стана. Беше учител в една частна източна гимназия. Недоволен баща на ученик го обиди, след което се опита да го удари. Това преля чашата и ядосан, той извади пистолет и предизвика кавгаджията на дуел. Куршумът прониза едрият мъж право в сърцето.

Щом полицията започна да го търси, той се премести на запад. Където и да отидеше, винаги се намираше някой, който да го наеме да свърши мръсната работа. Беше принудил толкова много хора да изчезнат... Постепенно навлезе в този бизнес, който все повече се разрастваше. Търсеха го всякакви хора — включително красиви жени и градски съветници...

Проследи как бухалът се спуска надолу. Сигурно бе забелязал мишка. Горкото животинче! Дори и тъмнината не можеше да го предпази. Тъмното не можеше да бъде закрила за никого.

Но пък беше удобно. Той предпочиташе да работи през нощта. Така не виждаше изражението на жертвата, когато умира.

Някъде отдалеч се чу конски тропот. Този път наистина беше конски тропот! Мъжът извади револверите си и ги насочи надолу.

Трябваше да бъде готов. До няколко минути Спър Маккой щеше да бъде мъртъв.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Спър се качи в стаята си в „Дроувърс Котидж“. Леглото беше оправено и нямаше никой. Той взе пистолет и кутия с патрони, сако и панталони за смяна и отиде до стаята на Аби. Почука, но никой не му отговори. Той отново почука, след което отвори и влезе. Лампата върху масичката светеше. Нямаше никой. Столът беше прекатурен, а завивките от леглото — пръснати върху пода. Видя някаква бележка до лампата и бързо се приближи.

На обикновен лист хартия беше написано с молив:

„Маккой, ти си труден за намиране. Затова реших, че най-добре е да те накарам ти да ме откриеш. И двете жени са с мен. Предполагам, че ще искаш да дойдеш, за да се убедиш, че са невредими и недокоснати. Бих казал, че Аби е една наистина привлекателна жена. Възнамерявам да разбера колко е сладка много преди ти да успееш да ни намериш. Не, ние не сме в града. Квартирата ни е съвсем примитивна: една пещера на пет мили северно от града, близо до местността «Двойните скали». Сигурен съм, че ще я намериш.

Да, ще съм готов, когато дойдеш. Аби и малката Китън ще ти кажат «здравей». А сега трябва да тръгвам. Горя от нетърпение да отхапя големите гърди на Аби. Побързай! Чакам те!“

След като прочете бележката, Спър продължи да се вглежда в нея. Беше поредният наемен убиец, но този бе хитър. Беше професионалист и щеше истински да го затрудни. Нямаше съмнение, че Спър щеше да приеме предизвикателството, и похитителят го знаеше. За нещастие, той беше избрал мястото на срещата. Но Спър

можеше да избере поне часа. Трябваше да побърза, защото колкото по-дълго чакаше, толкова повече излагаше на опасност Аби и Китън.

Не трябваше да изпада в паника. По-умно беше да си състави план. Трябваше да действа като на война: изненадата винаги даваше предимство. Върна се в стаята си, взе още патрони и заслиза надолу по стълбите.

След пет минути той показва бележката на шериф Джърдънс.

— Той иска да ме убие. Професионалист е, наемен убиец. От онова, което прочетох тук, разбирам, че е върха в своя занаят.

Шерифът се съгласи:

— Мога да събера полицейски отряд сутринта.

— Не става, шерифе. До сутринта може да е изнасилил и убил и двете. Той е професионален убиец. Ще очаква да се появя по пътя северно от тези скали. Аз ще го направя, но ти ще пресечеш района. Само по този начин ще можем да се справим. Ние сме с почти еднакви размери. Ти ще вземеш шапката и коня ми. Ще яздиш направо към скалите, а аз ще се движа толкова бързо, колкото ми позволяват двата коня, и ще се кача над пещерата. Колко мили са до там?

— Пет.

— Добре. Аз ще взема два коня и ще язда в галоп през целия път. Искam и една карабина с голям обseg на действие.

— Това отново е капан, за да те убият, Маккой.

— Знам, но нямам друг избор, освен да отида. А сега — с мен ли си или да тръгвам сам?

Шерифът отиде до сандъка с оръжие и отключи катинара.

— Ще се опита да те ликвидира на половин миля от пещерата, до която води едно дефиле, където тече малка река. Най-краткият път да се стигне до скалите е през него.

— Нека да тръгваме. Ще уточним подробностите, докато яздим. Аз съм готов.

Скоро двамата яздеха по пътя на север от града.

— Той е мой — каза Спър. — Ако не ме убие, той е мой. А ако нарани една от жените, няма да отиде далече.

Докато яздеха, шерифът наблюдаваше внимателно Спър.

— До момента нямам причини да се съмнявам в думите ти, Маккой. Виждал съм доста хора, за да различавам добрите от лошите. Съгласен съм с плана ти. Аз съм този, който познава добре това тясно дере надолу по реката. В този район на мен ми плащат, за да стрелям. Ти ще яздиш по-бързо от мен и когато се качиш на върха, запали клечка кибрит. Тогава ще тръгна аз. Ако чуеш стрелба, ще откриеш огън с карабината. Ако успеем да го сгачим там, ще е най-добре.

Когато стигнаха реката, забавиха ход. Беше почти един и половина след полунощ.

— А сега Маккой, това е моя територия. Оттук ще тръгнеш наляво и ще се изкачиш по склона. Реката остава под теб. Продължаваш нататък. По-надолу потокът прерязва скалите и е наистина много тясно. Би трябвало убиецът да е устроил засадата си там. Ако не е, ще продължим нататък заедно. Можеш да яздиш обратно до поточето, което е на четвърт миля по-надолу. Скалите и пещерата са на още една миля нагоре по течението. Ще видиш. Те са на двайсетина стъпки над реката. Няма как да ги подминеш. Като стигнем до там, ще проникнем от двете противоположни страни.

Двамата размениха конете и шапките си и Спър провери карабината „Спенсър“, която изстрелваше по няколко куршума, без да се зарежда. Беше използвал такава и преди. Беше дълга само четирийсет и три инча и можеше да изстреля седем куршума с такава скорост, с каквато човек успееше да задвижи спусъка. Петдесет и шест калибровите куршуми летяха малко ниско, но от късо разстояние можеха да пробият в човек дупка, широка един инч.

Спър взе двата си пистолета, карабината и дузина патрони, махна на шерифа и тръгна по лекия наклон пред него.

След десетина минути беше над реката, но все още на не повече от двеста стъпки. Видя как шерифът се придвижва по равното речно корито долу и внимателно се оглежда. Спър водеше коня си бавно, така че да не се чува шум. Щом видя, че е близо до върха на склона, той слезе, завърза коня и измина безшумно последните двайсетина ярда до билото. На противоположната страна имаше обратен склон, който приличаше на току-що изкачения. Легна на земята и се загледа в реката долу. Виждаше откъде идва и как прорязва скалата. Дефилето не беше по-широко от петнайсетина стъпки. Ездачът трябваше да прецапа през реката и да заобиколи стърчащата шиста.

Спър се вгледа в околните скали и местата с глинести шисти, но не видя някой да се крие. Заслуша се, но чу само лекия полъх на нощния вятър. Един който изви и на Спър му се стори, че е единственото живо същество в тази пустиня. Прииска му се да има котешки очи, за да може да вижда в тъмното. Той изпълзя обратно до билото, запали кибритена клечки и я размаха. Провери дали има куршум в патронника на карабината и безшумно запъна тежкия предпазител.

После зачака.

Най-после чу тропот на конски копита. Както се бяха уговорили, шерифът яздеше възможно най-бързо с надеждата да затрудни прицелването на убиеца. Сега този план изглеждаше прекалено опасен. Спър не си представяше, че разстоянията са толкова къси. Ако улучеше момента, убиецът можеше да се прицели съвсем отблизо, без дори да използва мерник. Спър предполагаше къде може да се крие той и насочи натам пушката. Нямаше нужда да се цели в далечина. Имаше седем куршума. Един от тях трябваше да улучи целта. Това беше най-доброто, на което се надяваше.

Тропотът затихна за момент. Беше точно според плана. Шерифът щеше да „види препятствието“ — тесния проход, „да разбере“, че това е опасно място, и да спре, след което да пришпори напред.

На бледата лунна светлина Спър наблюдаваше какво става долу.

Когато конският тропот се чу вече по скалите, нещо проблесна във въздуха. Беше дуло на револвер. Шерифът вече беше близо и Спър изстреля един куршум в посока към дулото. После освободи предпазния лост и изстреля още няколко куршума към мястото, където трябваше да се е скрил убиецът. Отдолу повече не се видяха проблясвания.

Спър намери коня си и го пришпори надолу по склона. Премина стръмните части на скалите толкова бързо, колкото бе възможно, за да е безопасно, и се отправи обратно към тесния проход. На петдесетина ярда от скалата той намери коня на шерифа Джърдънс. Той се бе отпуснал върху седлото и държеше лявото си рамо.

— Копелето успя да ме простреля — изстена шерифът. — Чух някой да минава от другата страна на реката. Сигурно е бил убиецът. Щеше да ме ликвидира, ако не го беше спрял със спенсѐра.

— Нека да погледна рамото ти — рече Спър.

Шерифът му махна да тръгва.

— Нямаме време за губене. Трябва да стигнем до пещерата — каза той, но в следващия момент се отпусна на седлото и почти се свлече. Спър скочи, подпря го със силното си рамо и му помогна да се освободи от поводите.

— Не можеш никъде да яздиш, партньоре. Ще седнеш тук, а аз ще се погрижа за работата до края и ще се върна да те взема. Един от тези седем куршума ще трябва да уцели убиеца. Като свърша с всичко, ще се върна.

Спър хвана коня на шерифа и го върза за един храст. Като се увери, че шерифът е добре, Спър скочи на седлото и се отправи по трудния път по скалите към пещерата.

Нямаше представа какво го очаква, когато стигне там. Спря черния си кон на четвърт миля преди пещерата, върза го за едно дърво и тихо скочи от седлото. Носеше карабина с пълен пълнител, револвер в кобура и още един пистолет, пъхнат в колана от лявата му страна. Имаше пълен джоб с патрони.

Малкото дърво на места се разширяваше, после се стесняваше и Спър виждаше надвисналите от двете страни високи скали. Той се взря в тъмнината напред и вляво. Питаше се какво го очаква: пистолетен изстрел, нож, примка на шията, а може би ще му извикат, преди да го застрелят. Спря в мрака и се загледа под надвисналите скали. За миг зърна някаква фигура някъде навътре, след което тя изчезна.

Очевидно неговият убиец беше там. Явно не бе ранен сериозно, ако изобщо бе уличен.

Спър се чудеше как да се приближи. Щеше му се да има лък и стрели, които да запали и метне в пещерата, за да я освети малко.

Докато се чудеше, пред пещерата лумна огън, който освети вътрешността и входа. Спър с изненада видя да изблъскват Аби на светлото. Беше гола, с вързани отзад ръце. На гърдите ѝ висеше нещо. Той се вгледа и видя, че това е револвер с вързано за спусъка въже. Дулото беше насочено към брадичката ѝ. Няколко секунди по-късно и Китън беше изблъскана на светлото. Тя също беше гола. Стройната ѝ фигура щеше да изглежда съвсем момчешка, ако не бяха малките ѝ кръгли гърди. И на нейните гърди, само на инч от брадата, беше прикрепен револвер.

Откъм пещерата отекна продължителен подигравателен смях. Спър сбърчи вежди, опитвайки се да определи точно откъде идва смехът. Накрая реши, че е някъде близо до пещерата.

— Спър, ти сигурно си някъде там, в тъмното, и се чудиш какво да предприемеш. Не се тормози! С нищо не можеш да помогнеш на тези красиви голи жени. Насладих се на техните сладострастни тела. Съвършени са. Но ти вече знаеш това — мъжът се изхили и гласът му отекна в скалите. — Забележи колко са опънати въжетата на спусъците, Маккой. И най-малкото движение на която и да е от красавиците ще предизвика изстрел. А ти знаеш дали една жена може да оживее след изстрел като този. Опитът ти да ги освободиш ще ги убие. И така, да си дойдем на думата. Все едно сме само двамата. Можем да се споразумеем. Ще ти взема шапката, значката, коня и пистолета като доказателство за това, че съм те убил. Сигурно ще си доволен да чуеш, че после ще пусна жените, без повече да ги закачам. Суперсделка, а? Твоят нищо неструващ живот срещу техните. Заинтригувах ли те?

— Първо ще те пратя в ада! — извика Спър.

Изведнъж изтрещя изстрел, който разтърси затвореното пространство. Горещ куршум се пръсна близо до мястото, където Спър стоеше. Той се прикри зад един голям камък. Куршумите свистяха наоколо. Картечницата беше нажежена — десетте цеви можеха да изхвърлят четиристотин куршума в минута. Ако саждите не ги задръстят. Спър нямаше представа колко луд е човекът зад картечницата. Как я беше довлякъл до тук? Обикновено в армията се използваха коне, за да теглят картечниците. Убиецът долу завъртя ръчката и една по една заредените цеви избълваха оловото. Картечницата стреляше толкова бързо, колкото стрелецът въртеше ръчката. Спър стоеше безпомощно. Не можеше да отговори на стрелбата без опасност да застреля жените. Нито пък можеше да се приближи при този адски огън.

В мига, в който дулата спряха да бълват огън, той погледна отново към входа на пещерата. Картечницата беше разположена точно отдолу, скрита зад купчина камъни. Така цевите лежаха в нещо като бойница. Военна тактика.

Трябваше да измисли нещо. Спър погледна към пещерата, а после и към скалите над нея. Те бяха леко наклонени и до края им

имаше петдесетина стъпки. Картечницата се намираше точно под наклона.

Трябваше бързо да вземе решение! Той напусна мястото, където стоеше. Без все още да е сигурен какво точно ще предприеме, Спър изучаваше горния край на скалата. Тръгна по една пътечка и след около стотина ярда се озова на върха. Застана спокойно. Погледът му се плъзна по стръмния наклон. Завоят на малката река му показва точно къде се намира пещерата.

Спър изпълзя по корем до самия ръб на скалата и погледна надолу. Не можеше да види входа на пещерата, но виждаше равното място пред нея, където се намираше купчината камъни. Картечницата беше скрита зад тях. Той определи откъде е най-късият път надолу, за да струпам там няколко дузини камъни на ръба. Прецени дистанцията и шансовете си да улучи смъртоносното кречетало отдолу.

Да, рискът си струваше. Позицията не беше лоша. Можеше и да успее, но можеше и да отнесе някой куршум. Не можеше направо да търкулне камъните надолу, защото щяха да се отклонят, когато се ударят в издатината. Ако искаше да улучи целта, трябваше да ги метне много близо до издатината. Погледна часовника си — два и половина. Още три часа до съмване. Събра още тежки камъни, вдигна един, около четирийсет фунта, и го метна. Видя го как лети надолу, после как се удря в издатината и пада абсолютно безполезно на метри пред целта. Продължи да хвърля камъни един след друг. Спря да си поеме дъх и да види дали е улучил. Проследи полета на следващия тежък камък, който профуча покрай издатината и падна точно върху картечницата. Ревящото оръжие, с неговите десет гърла, беше разбито и вече негодно за използване.

Спър чу гневен вик отдолу. После видя и похитителя. Мъжът се показва за секунда, погледна към върха на скалата и моментално се върна на безопасното си място.

Спър хвърли и останалата част от камъните, след което се затича по склона надолу, към реката. Пътеката вече му бе позната и той се придвижваше по-уверено, като пристъпяше леко и безшумно.

Движеше се, без да настъпи нито едно листо, без да докосне или счупи нито едно клонче. Държеше се плътно до скалата, където сянката на луната го предпазваше донякъде от евентуални куршуми.

Исключи от съзнанието си всякакви колебания и страхове. Ако не успееше, жените щяха да умрат мъчително. Те бяха стръвта в капана.

Спър бавно заобиколи един камък и се вгледа във входа на пещерата. Вече беше на по-малко от петдесет стъпки от нея. Забеляза, че огънят догаря, но все още беше достатъчно осветено, за да се види, че двете жени продължаваха да стоят вързани. Сигурно и на двете им беше много студено.

Той се примъкна по-близко, след което спря, тъй като от пещерата излетя куршум, който се целеше през реката, в сенките от другата страна. Това беше добре — убиецът се изнервяше. Този път Спър нямаше да му позволи да разбере къде се намира. Още един куршум се пръсна в тишината на канзаската нощ, но посоката му също беше погрешна.

Като пълзеше на ръце и колене, Спър се провря още по-напред. Пистолетът все още беше в колана му, а едната му ръка придърпваше влачещата се в праха карабина. Направи още десетина крачки и спря. Няколко крачки го деляха от наклона към входа на пещерата. Ако убиецът не погледнеше в неговата посока, имаше шанс Спър да го изненада. Той опря карабината в скалата. Тя вече беше изпълнила предназначението си. Извади малкия пистолет, провери предпазителя и продължи безшумно напред.

В сянката зад огъня, на шест стъпки в тъмната пещера, убиецът чакаше. Примамката беше отвън. Жертвата — някъде там. Рано или късно той щеше да дойде, за да освободи двете жени. Беше използвал тази тактика не един път и тя винаги действаше успешно. Затова и сега имаше търпението да изчаква Спър Маккой.

Съжаляваше за картечницата. Беше я откраднал от един военен отряд преди месец и я бе пренесъл в огромен кашон. Поне да я беше използвал за нещо! Но кой можеше да предположи, че Маккой ще почне да хвърля камъни?

Убиецът се взря в тъмното. Искаше да го хване, докато се промъква. Просто трябваше да изчака, докато се появи на светлината на огъня и да изстреля в него шест куршума. Беше много просто.

Но колкото повече чакаше, толкова по-неспокоен започваше да става. Защо не идваше? Защо не предприемаше нищо, за да освободи жените? Що за човек беше този? Защо не действаше по начина, по който постъпваха другите?

Убиецът скръцна със зъби и се опита да се овладее. Нямаше да чака още дълго. Една от жените плачеше. Това трябваше да подтикне Маккой към действие. Щеше да се приближи и да влезе в обсега му.

Искаше му се да има по-голям поглед от мястото, където се беше скрил. Можеше да наблюдава само половината от равното място пред пещерата. Виждаше и ниската стена, както и десния ръб, на който бяха вързани жените.

Подухна лек вятрец. Убиецът потръпна. Каза си, че след около пет минути Маккой щеше да излезе от тъмното и да стреля във входа на пещерата с надеждата, че ще улучи. След което ще бъде мъртъв като толкова много други. Замисли се кой ли е бил вторият мъж с пистолета на скалата.

Трябваше да застреля Маккой в дерето. Но стрелбата отгоре го предпази от втория изстрел точно когато той беше на десет крачки разстояние. Нямаше начин да не улучи. Но ако нямаш възможност да стреляш, не можеш и да уцелиш. Стрелбата отгоре беше толкова точна, че го принуди да се смъкне ниско в скалата точно когато трябваше да натисне спусъка.

Но това вече нямаше значение. Скоро всичко щеше да свърши. После щеше да развърже жените, да се забавлява с тях и да ги зареже в пещерата. Ще остави бележка в града, за да каже къде са, и ще ги открият, но... дълго след като той вече е във влака, пътуващ на запад. Тялото на Маккой никога нямаше да бъде намерено. При тази мисъл той се усмихна зловещо.

Спър напредваше бавно. Дори и индианец не би го направил по-добре. Беше търпелив, внимателен и безпогрешен в придвижването си към входа на пещерата. Беше му ясно, че всяко щракване и звънване на метал или най-лекото тропване на ботушите върху скалата щяха да бъдат смъртоносни за него. През цялото време Спър държеше пистолета си насочен и с пръст върху спусъка. Нямаше да стреля, ако с това излагаше живота на жените. Ако всичко вървеше добре, след следващите десет крачки трябваше да се добере до входа. Вече беше стигнал края на равното място пред пещерата.

Огънят вече угасваше, но все още нагоре проблясваха искри. Дебелият дънер догаряше. Двете жени стояха на същото място. Беше

сигурен, че са почти парализирани от страх. Предположи, че са вързани за краката. Сега не беше възможно да прекоси откритото място пред пещерата и да се добере до тях.

Къде ли беше врагът? Реши, че трябва да е вътре или близо до входа на пещерата, клекнал и чакащ Спър да се покаже. След което щеше да последва серия от изстрели и всичко щеше да свърши. Спър погледна оръжието в ръката си. В нарязаната толкова наситно цев куршумът щеше да излети моментално от дулото на разстояние петнайсет крачки и да се пръсне на широчина шест крачки. Два бързи куршума щяха да покрият цялото пространство от двайсет крачки пред входа на пещерата. Двойните сачми бяха с размер на трийсет и осем калиброви куршуми, натъпкани по двайсет в дългите патронници. Бяха специално направени. Пистолетът му не беше оръжие, срещу което някой трябваше да тръгва. Никога!

Спър премисли всичко отново. Беше стигнал максимално близко, така че да може да изненада убиеца. Всяко по-нататъшно приближаване можеше да бъде прекалено. Сега беше моментът. Дръпна предпазителя и коленичи. Опря оръжието в рамото си и покри лявата тръба. Направи три крачки и стреля изведнъж. Гърмът разпръсна звездната канзаска нощ на милион оловни парчета, кънтящи рикошети и застъпващи се звуци.

Спър дръпна спусъка отново, като премести цевта шест инча надясно, така че да обхване и останалата част от пещерата. Второто изригване на оръжието заглуши първото. Звуците се преплетоха и обгърнаха целия район в съкрушителна серия от тътени.

Щом гърмежите заглъхнаха, Спър дочу тихия плач на една от жените. Долови и стенание откъм входа на пещерата. Понечи да се повдигне, но един куршум разцепи въздуха само на крачка от главата му и той се хвърли обратно на земята.

— Не е зле, детективе — каза шепнешком някой откъм тъмната част на пещерата. — Но все още не съм мъртъв. Ти обаче ще си, щом дойдеш при мен. Аз продължавам да държа козовете.

— Ти си улучен лошо, ранен си. Чувал съм и преди как говорят умиращи хора. Хвърли оръжието и аз ще те заведа в града при лекар, който да се погрижи за теб.

Чу се зловещ престорен смях.

— Естествено, ще се погрижиш за мен, за да ме окачиш на бесилката? Няма да стане, детективе. Ела и ме намери!

Защо не си беше взел динамит? Следващия път нямаше да забрави. Спър преценяваше какво може да очаква от мъжа. Можеше да натисне спусъка, но какви ли бяха рефлексите му? Трябваше да разбере. Понадигна се, отвори пушката и сложи два нови патрона.

— Мога да чакам толкова дълго, колкото издържиш и ти, убиецо!
— извика Спър.

Откъм пещерата излетя поредният куршум. В мига, в който се разби, Спър направи три крачки към входа, наведе се и се претърколи още няколко крачки. Озова се до откритото място, където момичетата бяха вързани за скалата.

Аби го погледна отчаяно и заплака. Спър ѝ направи знак с ръка да престане. Откъм пещерата се чува ругатни. Спър внимателно дръпна дулото от брадичката на Аби и срязва въжето, което го опъваше.

— Спър! — извика Аби. — Той опъна въжето към другия пистолет.

Спър погледна към Китън, която стоеше гола, с опряна до гърдите си цев. Сега пистолетът докосна брадичката ѝ. Видя как въжето се опъва — убиецът явно го бе дръпнал.

— Не! По дяволите, не! — изкрещя Спър и се хвърли към смъртоносното оръжие.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

С един скок Спър се озова до голото момиче, хвана цилиндъра на револвера, така че да не може да щракне, и едва тогава си пое дъх. С другата си ръка извади от вътрешната страна на ботуша нож и срязва въжето, с което бе вързан пистолетът. После преряза и връвта, с която бяха вързани краката ѝ за забития в земята кол.

Откъм пещерата, близо до входа, се чуха два изстрела. Спър се наведе и повали жените на земята. Куршумите профучаха над главите им. Той свали светлото си сако и го подаде на Аби, която трепереше.

— Скоро ще облечеш дрехите си — каза Спър, като отново се ядоса, че не е взел със себе си динамит. Само едно парче, хвърлено в пещерата, щеше да обезвреди мъжа за достатъчно дълго време, за да успее да се вмъкне вътре и да го хване. А сега трябваше да го направи по по-трудния начин. На мъждукащата светлина от догарящия дънер Маккой провери куршумите в двата пистолета. Насочи ги и погледна към тъмната пещера. Той не знаеше какво има вътре, нито къде точно се намира убиецът, но трябваше да влезе. Вдигна пушката и стреля два пъти в посока към пещерата, след което захвърли пушката и се затича с по един пистолет в двете ръце. На всяка крачка изстрелваше по един куршум, като се прикриваше ту в едната, ту в другата страна и очакваше проблясването на дуло пред себе си. Знаеше, че само за секунда можеше да бъде забелязан на светлината на огъня.

Изстреля шест куршума. Нямаше никакъв отговор. Спър се прилепи до стената.

Скалата беше студена и суха. Изчака очите му да свикнат с тъмнината, но вътре беше абсолютен мрак. Приличаше на въглищна мина в полунощ, дълбока цяла миля.

Той притаи дъх и се заслуша. Чу се провлачен звук, сякаш нещо се търкаше в скалата, и после глух удар. Онзи явно беше тежко ранен. Сега той беше жертвата. Спър тръгна, като опипваше с едната ръка пред себе си и пристъпваше внимателно. Отново спря и се заслуша. Тътренето беше престанало. Спър бръкна в джоба си и напипа

залепналите една за друга клечки кибрит. Откъсна две и ги драсна в грубия под. Те пламнаха, блеснаха за миг и той видя, че пещерата е висока десетина стъпки и около два пъти по-широка. Изчака клечките да загаснат и ги хвърли, след което се върна обратно при блещукащата светлина от огъня. Близко до предната част на пещерата намери дрехите на жените. Взе ги, излезе навън и видя, че Аби е подсилила огъня с няколко съчки и два изкривени чепа, целите в смола. Аби взе дрехите на Китън и като ѝ говореше нежно, ѝ помогна да се облече.

Спър изчака чепове да се запалят и щом единият пламна наполовина, той го взе.

— Влизам вътре. Ще го намеря и ще си уредя сметките с него. Той ми е длъжник. Също и на вас двете. Ще си плати.

Аби кимна. Тя се облече и го проследи с поглед как тръгва, след това прегърна Китън през рамо и двете се сгушиха около огъня.

Първите петдесетина крачки Спър измина бързо, като държеше факлата пред себе си. Но като видя, че тунелът се стеснява, забави ход. Таванът беше висок точно толкова, колкото да се движиш, без да се навеждаш.

Сега Спър вървеше по-предпазливо, като държеше факлата встрани от себе си. Слава богу, че смолата поддържаше огъня и осветяваше пътя му. Много добре знаеше, че в момента е идеална мишена. Можеше само да се надява убиецът пред него да е лошо ранен и да не може да използва оръжието си.

Внезапно таванът стана по-нисък и Спър трябваше да се наведе и да продължи така напред. Той местеше факлата ту на едната, ту на другата страна. Пещерата също се стесняваше и ставаше широка по-малко от шест стъпки. Нещо на земята пред него помръдна и Спър насочи пистолета си към него. Приблжи се още: нещото отново мръдна. Беше змия. Гърмяща змия! Спър хвърли факлата към усойницата и тя се замята, борейки се с пламъците. Спър стовари крака си, обут в подкован ботуш, върху главата на гърчещото се влечуго и я размаза, но то продължаваше да се бори с огъня.

Спър бавно се придвижи напред.

Отпред отекна пистолет, но куршумът не беше предназначен за Спър. Той отново пристъпи. Все още можеше да върви наведен в тунела. Внезапно спря.

Ако нямаше факлата, щеше да пропадне в дупката, която ненадейно зейна пред него. Спър наклони факлата и забеляза някакво движение на дъното. Нещо изпълзя покрай него и стигна до ръба, след което падна на около десет стъпки надолу.

Оттам проехтя още един изстрел и Спър се наведе, за да надникне в близкия край на дупката. На светлината на факлата се очерта фигурата на проснал се на дъното мъж.

Тялото му бе покрито сякаш с въжета, които се движеха и змиевидно се виеха и устремяваха към мъжа отново и отново.

За миг Спър притвори очи и осъзна какво вижда. Никой не можеше да умре по този начин. Убиецът лежеше под огромно кълбо гърмящи змии, които го хапеха непрекъснато. Трите куршума, които той имаше в пистолета си, нямаше да му помогнат много. Спър извърна глава и се обърна, минавайки през една дебела, дълга шест стъпки змия, която пропълзя покрай него, без да му обърне внимание. Влечугото падна в дупката. Такава жестока смърт беше наистина ужасен начин да си отидеш от този свят.

След два часа Спър и двете жени оставиха конете пред хотела и влязоха вътре.

Китън беше възвърнала обичайното си ведро настроение, но на Спър това му се стори някак неестествено. Той приказваше тихо с Аби в единия ъгъл на стаята, след като и двамата настояха Китън да подремне малко. Тя изобщо не беше мигнала предната нощ.

Тъкмо беше се съмнало, когато влязоха в града, а сега слънцето вече беше високо. Денят се очертаваше да е страшно горещ.

Аби нежно целуна Спър по устните и преглътна сълзите си.

— Опитвам се да не бъда сантиментална и емоционална, но ти благодаря, че ми спаси живота.

— Аз бях причината да попаднеш в тази ситуация. Направеното от мен е най-малкото, което ти дължа.

— Ще ти се отблагодаря по-късно.

— Изнасили ли те?

— Не. Каза, че ще ни има и двете, но след като те убие. Беше прекалено уверен. Явно го е правил и преди.

— Никога вече няма да го прави.

Спър шепнешком ѝ разказа какво се беше случило на убиеца.

— Ужасно!

— Той плати за престъпленията си. Платил е за всичко в мига, в който е паднал в тази дупка и е осъзнал къде се намира. Изживял е наистина адски десетина минути — Спър погледна към Китън и видя, че спи. Сега тя изглеждаше на трийсет. — Ти също не е зле да подремнеш — обърна се той към Аби.

— Мисля, че е по-добре да се кача в стаята ти и да ти се отблагодаря по подходящ начин.

— А после ще спим?

— Един път никога не е достатъчно... — усмихна се тя.

— Остави бележка на Китън в случай, че се събуди.

Стаята на Спър беше от сенчестата страна на сградата. Когато влязоха, той почна да разсъблича Аби бавно, като целуваше всяка част от тялото ѝ. Тя го прекъсна.

— Не, не! Побързай. Веднага. Дори не сваляй панталоните си. Само ги откопчай и повдигни полата ми. Скъпи, искам те в мен на секундата!

За миг Спър се задържа, след което проникна в нея. Беше топла, жадуваща и очакваща.

— Не се движи — прошепна Аби. Ръцете ѝ обгърнаха рамената му и той се отпусна с цялата си тежест върху нея. Двата потънаха в мекото легло и Аби въздъхна. — О, да! Ако това не е раят, не мога да си представя нещо по-хубаво. Все още ли искаш да спиш?

Тя извърна глава и Спър съзря сълзи в ъглите на очите ѝ. Той ги изпи в целувка. Аби плачеше тихо. Той извърна нежно лицето ѝ към себе си и я целуна по бузата. Тя преглътна последното ридание и се вгледа в него.

— Искам да ти кажа... Не е просто сексът. И преди съм правила любов и... ти знаеш... правила съм всичко това. Но никога не съм срещала някой като теб. Днес ти спаси живота ми. Аз... просто... не... знам... какво... да сторя. Знам, че не е присъщо за жена... Но не мога да се спра. Искам да те взема със себе си вкъщи и да се омъжа за теб, искам да заживеем заедно и да отгледам децата ти — тя отмести поглед и го целуна. Откакто бе заговорила, тялото ѝ не се беше помръднало. Не можа да сподави поредния изблик на сълзи. — Сега можеш да ми се смееш, или да ме шамаросаш, или да ме изхвърлиш от

леглото си. Но аз казах каквото мисля. Знам, че не си мъж, който иска да се обвърже с брак. Разбрах го от първия момент, в който те видях във влака, още на тръгване от Сейнт Луис. Но аз казах каквото имах и държа на всяка изречена дума.

Тя се усмихна, изтри сълзите си и бедрата ѝ започнаха леко, игриво да потреперват, което прерасна в бърз ритъм. Беше толкова възбуждаща.

Той се замисли над чутото. Аби щеше да бъде изключителна жена за всеки мъж, но беше права. Той не беше готов за брак, или поне за продължителен брак. Знаеше, че изпуска едно съкровище. В този момент страхотното въздействие на онова, което тя правеше, го поразя и той проникна в нея още по-силно и дълбоко. Тя отново задвижи магически мускулите си и той изстена. Пронизаха го тръпки на страст и любов. Спър разбра, че обича тази прекрасна жена.

Тя тихо изстена от удоволствие, като продължаваше да се движи ритмично. Повдигна крака и ги кръстоса на гърба му, а после ги постави на рамената му, като стенеше и пъшкеше от удоволствие и скимтеше от необуздана страст.

Той хвана нежните ѝ задни части и леко я повдигна, като проникна в нея по-дълбоко отвсякога, докато тя изписка и продължи да стене, да се извива, докато най-после серия от спазми разтърси нежното ѝ тяло. Лицето ѝ изразяваше еротично удоволствие.

— О, господи, прекрасно, чудесно!

След това тя вече не можеше да говори, а само да чувства и усеща как в тялото ѝ хармонично се съчетават физическата наслада и емоционалният екстаз.

Преди тя да свърши, Спър усети приближаването на собствения си оргазъм.

Нададе дрезгав вик и коленичи, като я повдигна със себе си и проникваше в нея отново и отново.

Цялата стая сякаш се изпълни с огън и звезди, със слънчеви изгреви и сладки ухания на цветя, с картини от чудни страни и фантастични планини с искрящи от сняг върхове.

Постепенно всичко стана ослепително бяло, после то бавно се стопи в реалността. Спър остави Аби на леглото и се изтегна до нея, като обгърна тялото ѝ с ръце, сякаш да я защити, и двамата заспаха.

Спър се събуди след три часа. Почувства се странно спокоен, макар че бе изтощен и все още изморен от безсънната нощ, но готов да се впусне в битката отново. Лежеше до Аби и усещаше как тялото ѝ се притиска до неговото. Незнайно защо почувства нещо и от другата си страна. Предпазливо отвори очи и извърна глава.

До него, също така гола, спеше Китън. Спър беше сигурен, че е заключил вратата. Беше оставил и ключа в ключалката, обърнат наполовина, така че никой да не може да отключи с друг... Явно не го бе направил.

Опита да се измъкне от леглото безшумно, за да не събуди нито едно от двете голи момичета, но и двете отвориха очи. Той се изправи и бавно започна да облича дрехите си. Аби и Китън го съзерцаваха.

— Обичам да гледам как мъжете се обличат — каза Китън. — Толкова е различно от начина, по който го прави едно момиче.

— Не когато носи панталон и риза — каза Спър.

Той се обърна към Аби, която все още беше гола.

— Аби, остана още едно място в града, откъдето не сме измъкнали информация. Онзи вестникар, как беше името му?

— Тадеуш, Тадеуш Оберт. Странно име. Той е в града само от три месеца. Никой не знае откъде идва и откъде има пари за малкия вестник. Всеки смята, че с него по-скоро губи, отколкото печели.

Спър я погледна възхитено.

— Направила си чудесно проучване. Ще трябва да си около мен.

— Няма да ме уплашиш! — възпротиви се тя, като му се усмихна.

— Ще ти се отблагодаря добре...

Китън се захили.

— Ти със сигурност го можеш. Вие двамата приличахте на буря от страсти, когато влязох. Дори не ме чухте. Бяхте върхът!

Аби се обърна, почервеняла.

— Всичко е наред, Аби — рече Китън. — В салона през цялото време съм гледала такива неща. Момичетата казаха, че това е единственият начин да се науча как да задоволя един мъж. Но със сигурност знаеш как, наистина знаеш, за бога!

— Не говори за това, Китън — каза Аби вече по-спокойно. — С тази част от живота ти е приключено.

— Наистина — обади се и Спър, като гледаше стройната фигура на Китън. — А сега и двете се облечете. Аби, ти ще трябва да дойдеш с мен, за да накараме този вестникар да ни разкаже всичко, което знае.

Двайсет минути по-късно, нагиздена, Аби влезе в малката редакция на вестника. Вътре нямаше никой. Тя натисна звънеца върху бюрото и след малко, като бутна летящите врати с гръб, се появи някакъв мъж. В лявата си ръка той носеше печатарски шрифтове за набор.

— Добро утро. Днес е сряда — денят, в който печатаме вестника, така че съм малко зает. Какво мога да направя за вас?

— Нова съм в града и искам да се абонирам за вашия вестник, а също така и да пусна малка обява.

Той грейна, остави шрифтовете и се усмихна.

— Да, разбира се. Ето формуляра за абонамент, само попълнете името и адреса си, а ние ще ви доставяме вестника всеки четвъртък сутрин.

Тя извади писалка.

— Мисля да пусна четвърт страница. Колко ще струва това?

Тадеуш светна. Тя предполагаше, че той не продава четвърт страница повече от един път месечно. Мъжът извади някаква таблица и погледна в една колонка.

— Нека да видим... четвърт страница. Еднократно или седмична обява?

— За известно време... веднъж в седмицата. О, за бога! — тя запъшка и се хвана за гърлото. — О!

— Какво става? — попита той, като изучаваше лицето ѝ.

— Прилоша ми. Къде мога да седна? Или да полегна? Струва ми се, че ще припадна.

Той се засуети около малкото бюро и я хвана през кръста.

— Ето тук отзад има легло.

Той ѝ помогна да мине през завесата в задната стая, където ги лъхна миризмата на вестникарска хартия и прясно мастило. Заведе я до леглото и тя се просна върху него. Той коленичи пред нея.

Аби се хвана за главата.

— О, колко ми е зле! Ще разкопчея тези стегнати копчета.

Тя откопча горните три и си пое дълбоко дъх. Можеше да види как той наблюдава повдигащите ѝ се гърди.

— О, много е топло тук!

Аби откопча още две от копчетата на роклята си, така че долната ѝ риза се показа. Той я изгледа отдолу догоре.

— По-добре ли е така? Да ви донеса ли малко вода?

— Да, това ще ми помогне.

Вестникарят скочи и бързо се върна с чаша вода. Аби се беше откопчала още повече, така че да изложи на показ гърдите си. Разтвори ризата и махна колана си, за да освободи бюста си от стегнатата рокля. Мъжът коленичи пред нея и ѝ подаде водата. Тя я изпи, след което се наведе напред, като продължаваше да се държи за главата. Това движение даде възможност на гърдите ѝ да се разлюлеят свободно и той успя да погледне през разкопчаната рокля. Тя му позволи да я огледа добре, след което се облегна назад. Знаеше, че Спър наблюдава откъм завесата.

— Благодаря ви, чувствам се по-добре сега — усмихна се Аби.

— Тадеуш, изглеждаш заинтересуван от гърдите ми. О, аз не възразявам. Искаш ли да погледнеш по-добре? Няма проблем.

Той клекна пред нея и мълчаливо кимна. Тя хвана едната му ръка и го притегли към себе си. Остави го да милва голите ѝ гърди, докато тя откопчаваше останалите копчета и смъкваше роклята през раменете си. Големите ѝ гърди изскочиха, като се полюшваха нежно. Зърната ѝ бяха набъбнали, бяха станали тъмночервени.

— За бога, красиви са! — каза той.

Вестникарят се протегна и отново ги докосна. Аби потрепери. Тя видя как Спър се промъква вътре. Намръщен, той яростно избухна:

— Ах, ти, вестникарче! — изрева той.

Тадеуш дръпна ръцете си и скочи. На лицето му беше изписан страх. Спър измъкна пистолета си от кобура.

— Изправи се, изнасилвач такъв! Ще ти пръсна топките, а след това ще те нарежа за храна на плъховете.

— Не, не е онова, което си мислиш. На жената ѝ прилоша, ние просто дойдохме тук, за да...

— Аз виждам какво правиш, изнасилвачо! По-добре стани и умри като мъж с пистолет в ръката.

— Не, не! Просто ѝ показах място, където да седне, и ѝ дадох вода.

— И тя беше толкова мила, че ти разреши да опипваш голите ѝ гърди? Тази, с която се забавляваш, е *жена ми*, копеле! Дойде време да си разкрием картите. А сега, изправи се или ще те накарам — с по един куршум в двете ти топки.

— Не съм любител на схватките.

— Тогава остави жена ми на мира. Жено, облечи се и се махни оттук! Не трябва да гледаш какво ще стане сега.

Аби вдигна роклята си и я закопча. Оправи косата си и се забърза към вратата.

Спър извади своя „Мервин & Хълбърд“ и натисна спусъка. Чу се заплашително изщракване.

— Готов ли си да умреш, изнасилвачо? Как беше името ти... Оберт. Готов ли си да умреш, Оберт?

Той поклати глава.

— Казах ти, че не беше това, което мислиш. На нея ѝ стана лошо и аз ѝ помогнах да седне. Тя седна, стана ѝ горещо и разкопча няколко копчета. Донесох ѝ чаша вода и, естествено, погледнах към тях... Към тези красиви гърди. След това *тя ми предложи*, ако искам, да ги погая. Кълна се!

Спър вдигна пистолета и го насочи към главата на Оберт.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Спър наблюдаваше седналия до леглото вестникар, който трепереше.

— Пълни глупости! Аз трябва да я уговарям половин час, за да ми разреши да сложа *моите* ръце върху гърдите й. Искаш да ме убедиш, че се е разсъблякла заради теб? Глупости! Трябва да умреш — друг изход няма. Но преди това ще ми кажеш какво точно се случи. Признай си.

— Нищо не се е случило.

Тадеуш трепереше. Спър го бутна на леглото и се надвесил над него.

— Мога да те стъпча ето тук, за да бъде безшумно. Да размажа черепа ти с ботушите си — той го изрита в пищялите. — Ще галиш гърдите на жена ми, а, изнасилвачо?

Онзи се сви на леглото. После се вгледа в Спър, този път поотблизо.

— Името ти е Спър? Точно така. Знам нещо за теб, което може би... искам да кажа, няма да е добре за теб, ако ме убиеш. Само едно удоволствие, може би.

Спър опря пистолета в челото му.

— По дяволите! Какво искаш да кажеш с това, че *знаеш* нещо за мен? Всеки знае, че съм в този град, за да разследвам убийствата на групите, предвождащи стадата.

— Не, не исках да кажа това. Знам нещо, което може да спаси живота ти, може би дори да ти помогне да откриеш убийците.

— Дрън-дрън! Откъде, за бога, би могъл да знаеш нещо толкова важно?

— Какво значение има? Ако знам как да спасиш живота си, може ли да забравим за малкото... за малкия проблем тук? Нищо не съм й причинил, само я докоснах. Тя ме помоли да го направя. Вината не е моя. Аз не съм я молил — той се молеше, а Спър вътрешно се смееше. — Виж, *знам*, че мога да спася живота ти, и знам, че мога да ти съобща

факти, които ще ти помогнат да пипнеш ключовите фигури в цялата тази разбойническа операция. Дадох си сметка за всичко и вече бях готов да се оттегля. Опитаха се да ме убият, за да млъкна, но аз вече бях изпратил подробно съобщение до един приятел. Ако аз бъда убит, той ще го изпрати на органите на властта.

Спър дръпна студеното желязо от челото на Тадеуш.

— Говори!

— Чувал ли си за Голямата четворка? Сети се кой е четвъртият.

Аз!

Спър се изсмя.

— Сега ще трябва да ме убедиш в това. Ще трябва да ми кажеш имена, дати и места, да ми съобщиш кои са останалите от Голямата четворка и какво точно правят. Ще трябва да поразвържеш езика си.

Тадеуш заговори. Спър го накара да донесе лист и молив и започна да си води бележки.

— Онзи документ, който спомена, че си написал. Къде пазиш копието от него?

— Скрито е.

— Къде?

— Под печатарската машина.

— Добре, остави го там — Спър го погледна. — Нали си даваш сметка, че ръцете ти са точно толкова окървавени, колкото на ездачите, които са избивали тези групи.

Тадеуш сви рамене.

— Трябваше да го правя или щях да бъда мъртъв. Избрах първото.

— Можел си да се качиш на влака.

— Да, наистина, но не исках да започвам всичко отначало без пукнат цент.

— Ако свидетелстваш срещу останалите трима, ще ти помогна да се измъкнеш от тази история.

— Ще го направя. Аз съм вестникар, не конспиратор. Ще изоблича отвратителните им беззакония.

— Правилно — каза Спър и прибра пистолета си в кобура.

Тадеуш се намръщи.

— Аз бях жертва, не е ли така? Никога не би използвал този пистолет. И тази жена не е твоя съпруга — той въздъхна. — Хвана ме

точно в момента. Аз наистина искам да се измъкна от този капан, в който сам се напъхах.

— С малко повече късмет ще бъдеш извън него до по-малко от седмица — каза Спър, дръпна завесата и извика Аби.

След по-малко от час Спър Маккой вече беше приготвил багажа си: едно одеяло, дънки за смяна, три ризи и храна за три дни. Когато провизиите му се свършиха, щеше да яде при пътуващите стада. Беше малко след пладне, когато тръгна на юг. Обмисляше трескаво всичко, което Тадеуш беше признал. От онова, което вестникарят каза, излизаше, че Голямата четворка се бе обединила, след като членовете ѝ не бяха могли да се споразумеят с Джой Маккой за контрола над града. Те знаеха, че групите със стада идват в Абилийн само защото това е най-близкото място по железницата с товарни коловози и обори.

Възнамерявали са да разубедят пътуващите групи да идват в Абилийн. Вече бяха действали за създаването на нов „животновъден град“ на двайсетина мили надолу по железопътната линия. Голямата четворка възнамеряваше да владее града, като си раздели казината и публичните домове, хотелите и магазините, както и да притежава всяка къща или сграда, която се построи. Градът щеше да е вечно техен. Когато приключеше придвижването на стада след десет или двайсет години, градът щеше да замре, а четиримата щяха да бъдат милионери. Но първо трябваше да унищожат Абилийн.

Спър яздеше постоянно на юг, като се движеше по естествено направения път, утъпкан от стотици хиляди копита. След три мили видя едно прииждащо стадо. Бяха над пет хиляди мръсни рогати бика. Спър дори не спря да разговаря с водача на стадото. Нямаше никакъв шанс мексиканецът с понито и Бен да предвождат това стадо. Той все пак провери дали има пони в групата. Не откри такова и продължи нататък. На десетина мили по-нататък, малко преди да се мръкне, засече следващото стадо. Биковете бяха скупчени за пренощуване, а нощните пазачи обикаляха. Прецени, че животните са около две хиляди. Водачът на стадото беше нисък, набит поляк. Казваше се Стенли и определено не беше търсеният човек. Спър отново тръгна нататък.

Той опъна одеялото си край малък поток до две гигантски памукови дървета, направи си чаша кафе и хапна няколко от сладките,

които Аби беше пхнала в багажа му. И без това напоследък ядеше много малко.

Спър изчака малкия огън да догори и за всеки случай се разходи на четвърт миля наоколо. Не откри нищо необичайно. Когато се върна, огънят беше съвсем угаснал и той се почувства в безопасност. Съблече се, свали ботушите си, легна, като остави пистолета до дясната си ръка, и се уви в одеялото.

На следващата сутрин тръгна рано и на три мили на юг срещна поредното стадо точно когато каубоите закусваха. Името на водача беше Янси, Уил Янси. Той му предложи да го наеме, тъй като преди три дни един от хората му си бе счупил крака.

Спър му обясни, че не може да му помогне, осведоми го за убийците на групи и го предупреди да бъде нащрек.

— Те избират стада с по две-три хиляди глави — каза той. — Внимавай!

Спър си взе няколко бисквити, които готвачът току-що беше опекъл върху саморъчно сглобената малка пещ, и продължи надолу по железния път.

Язди през целия ден и срещна само още две стада — и двете прекалено големи, за да бъдат мишена за убийците. От онова, което Тадеуш му каза, стадото за следващия удар вече бе определено. Трябваше да има две хиляди глави и щеше да бъде нападнато на два дни път от града. Той дори знаеше името на водача: някакъв Лесли от Браншвил, Тексас. Каруцата с провизиите била старомодна, със синя кръпка на покривалото. Спър изяде следобедната си закуска при групата на едно стадо и вечеря с друга, като предупреди и двете за опасността и им препоръча да поставят двойна нощна охрана.

В никоя от групите нямаше човек на име Лесли. Спър се успокои, че поне не беше закъснял. На следващия ден на четирийсет мили от града Спър най-сетне пресрещна стадото. Мъжете се бяха спрели за кратка почивка, но нямаха търпение да стигнат до Абилийн.

— Хей, наистина ли този град е така широко отворен, както чух? Страхотни момичета надничали от прозорците и те канили да се качиш по стълбите?

Спър се засмя.

— Това описание пасва. Сигурен съм, че ще намерите всякакъв вид развлечения и каквото пожелаете в Абилийн. Това е само в случай,

че наистина стигнете толкова далеч.

Спър вече беше инструктирал водача на стадото, а сега говореше с останалите. Разказа им цялата история: тръгна от масовия гроб и продължи с цялата информация, с която разполагаше.

— Имам разрешение да яздя свободно през железницата. Не мога да съм особено полезен през деня, но ще бъда буден цяла нощ. Искам всичко да изглежда нормално. Щом се стъмни, ще сложим допълнителни нощни пазачи и всички ще стоят будни в чувалите си, а в повечето от одеялата около огъня ще поставим чучела. Могат да ни нападнат по всяко време, но предполагам, че ще изчакат, докато всички заспят и нощните пазачи се изморят. Най-вероятно след полунощ. Но ние ще трябва да сме нащрек през цялото време. Този път може да атакуват дори и през деня.

Спър се заприготвя. Той им показва пушката си и как действат дванайсетте трийсет и осем калиброви патрони, като изстреля цяла серия в една картонена кутия на разстояние петнайсет стъпки. Горещото олово разкъса кутията на малки парчета.

Отново разговаря с водача на стадото — грамаден, космат ирландец с гъста брада, с лице като праскова и тесни черни очи, които направо те пронизваха. Казваше се Джим Лесли и беше водил стадо до Абилийн миналата година.

— Тези убийци са ни набелязали?

— Това е вътрешна информация. Двете стада, които са на един ден преди вас, са прекалено големи: пет хиляди глави едното и приблизително шест хиляди — другото. Другите две пък са прекалено близко, а убийците все още не са ги нападнали. Тази синя кръпка на каруцата ви е знак, който те не биха пропуснали.

— Нека бъде така. Ние ще ги очакваме.

— Смятам, че първо ще се насочат към основната част от групата, а след това към нощните пазачи.

— Тази нощ ли? — попита Лесли.

— Никой не знае. Ние сме на четири дни от града. Казах, че те обикновено изчакват да останат два-три дни, така че да нямат много работа. Вече са богати и вероятно не са чак толкова предпазливи, може би дори са станали небрежни. От твоите хора има ли някой да е добър стрелец?

— Трима от тях могат да уцелят нещо. Останалите само вдигат много шум. Двама нямат дори оръжие.

— Всичко сте деветима, като броя и теб, нали?

— Да.

— Ще поставим двама нощни пазачи, двама край огъня и колата с провизиите. Вътре да остане един от стрелците с пушка и два пистолета. Другите двама стрелци да застанат от двете страни на огъня. Кажи на нощните пазачи да се пазят, да бъдат нащрек. Предполагам, че убийците ще използват ножове за тях, тъй като е побезшумно.

Когато се стъмни, те запалиха огъня, за да се стоплят от нощния канзаски студ. Осем от тях, както обикновено, стояха до огъня до осем часа. От време на време някои се оттегляха, за да си починат. На тяхно място идваха други. Настана такова объркване, че ако някой ги наблюдаваше, трудно би запомнил кой точно е бил там. Три одеяла бяха натъпкани с шума. Двама от мъжете се излегнаха, но държаха пистолетите до себе си.

Спър обиколи патрулите и поговори тихо с тях. Направи една обширна обиколка, но не откри нищо. Той продължи да патрулира до полунощ, след което се оттегли, за да изпие чаша кафе. Скоро се върна обратно на пост. Въпреки че не очакваше нападението тази нощ, трябваше да бъдат подготвени, затова Спър носеше два пистолета, пушка и карабина.

В четири часа през нощта направи последна обиколка. Беше прекалено късно да атакуват. Убийците трябваше да почистят лагера, да изкопаят трап, в който да заровят телата, и всичко това трябваше да свършат преди разсъмване.

В пет часа той отиде при готвача и му помогна да направи закуската. Предния ден един от каубоите беше застрелял няколко заека. Готвачът ги приготви и повечето от тях бяха изядени на вечеря. Трябваше да оставят от задушеното и за закуска, но Спър забеляза, че порциите са намалени, което означаваше, че са изядли почти всичко.

През целия ден той язди успоредно с каруцата. Следобед спряха да починат. Спър просна одеялата и спа три часа. Беше му достатъчно, за да стои буден през цялата нощ. Когато отново се подготвяха за път, той помогна на насочващите стадото каубои — тримата ездаци зад огромната върволица от бикове, телета и крави, които ги бутаха

напред, прибираха отделилите се животни и ги вкарваха в стадото. Това беше най-тежката, мръсна и нежелана работа от прехода. Мъжете се сменяха с тези по фланговете. През деня, Спър се чувстваше спокоен, но това беше само докато се стъмни. Усещаше, че опасността наближава. Нападението сигурно щеше да бъде тази нощ.

Той остави групата каубои след стадото и препусна напред. Настигна водачите на три мили пред животните. Мъжете разговаряха за вероятността да бъдат нападнати тази нощ и Спър предложи да намерят такова място за нощуване, че да е най-удобно за отбрана.

Той и водачът се отделиха от останалите и огледаха местността на разстояние три мили. Прецениха, че най-подходящото място е съвсем близо до местонахождението на стадото в момента. Това означаваше да спрат само след една миля, но Лесли се съгласи. През долината течеше широка двайсет стъпки река, а в единия ѝ край се издигаше пясъчна скала. Пространството със зелена трева в долината беше достатъчно, за да налягат животните. Това беше най-доброто място, където можеха да прекарат нощта. Щяха да разположат колата с провизиите и лагерния огън в подножието на скалата, така че да бъдат защитени. Реката беше достатъчно дълбока. Кон можеше да я премине само ако плува. Това беше втората бариера. През непроходимия гъсталак от лявата страна не можеше да се промуши дори и коза. Оставаше само една страна, от която убийците можеха да атакуват. Това беше добре! Така че ако тази нощ наистина беше моментът, ако това беше стадото, което те възнамеряваха да нападнат, при положение че не са решили да прекратят тази работа и да изчезнат със златото, хората на Спър определено имаха шанс. Съществуваха обаче, както винаги, много „ако“.

Беше осем часът вечерта, когато Лесли събуди Спър. Хората бяха разположени така, както Маккой предложи. Четирима от тях бяха ходили в армията и знаеха какво можеха да очакват. Спър за всеки случай обиколи стадото. Животните бяха налягали и почиваха. Нямаше никакви облаци, така че не се очакваше буря. Той завърза коня си за каруцата и провери оръжията. Карабината беше почистена и добре смазана. Двата пистолета работеха безупречно. Пушката беше най-простото оръжие от четирите, които Спър носеше. Той зае предни позиции на страната, от която врагът вероятно щеше да ги нападне.

Беше сигурен, че ако са решили да нападнат тази нощ, те са наблюдавали стадото и хората през по-голямата част от деня.

Лесли, който беше добър стрелец, застана на петдесетина ярда точно зад Спър. Бяха решили да оставят убийците да се промъкнат в лагера, след което да ги атакуват от две страни.

Чакаха.

Лагерът изглеждаше спокоен. Двама-трима бяха насядали около огъня. Нощните пазачи наглеждаха стадото, говореха на рогатите добичета, а един дори си тананикаше мелодия от родния край.

Спър погледна към небето, за да види разположението на Голямата мечка спрямо Северната звезда. Вероятно бе около десет часа. Убийците щяха да дойдат до един час.

Спър го знаеше.

Той се промъкна безшумно през шубраците покрай брега на реката. Докато чакаше, наблюдаваше и сеслушваше. Не чу нищо подозрително. Върна се на своя пост и легна зад един стар голям дънер от памуково дърво. Зрението и слухът му бяха изострени до крайност. Напрегна се с всички сили да концентрира вниманието си върху звуците, които чуваше, и се опита да ги разграничи.

Дали имаше нещо необичайно, нещо необичайно и нередно?

Изви койот.

Спър сбърчи вежди — досега в този край не беше чувал койот. Защо точно тази нощ? Отговори му втори койот и после всичко заглъхна. Явно това бе сигнал. Той се загледа в посоката, откъдето лагерът бе открит.

Като че ли се раздвижи някакво черно петно. Маккой втренчи поглед. Петното помръдна отново.

Идваха.

На бледата лунна светлина Спър съзря някакъв мъж, който се приближаваше насам. Много скоро той различи още един, който бавно идваше към тях. Бяха на пет ярда разстояние и се прокрадваха покрай храстите и дърветата. След тях идваха още двама.

Спър се прицели в най-близкия, който беше на не повече от двайсетина стъпки от него. Все още не можеше да стреля. Щеше да използва карабината, но преди да открие огън, трябваше да изчака да се приближат още. Лесли вероятно също ги бе видял. Стрелбата щеше да събуди всички.

От четиримата мъже в редицата, изглежда вторият ги насочваше. Той спря и погледна към лагерния огън, който все още проблясваше от време на време. Махна с ръка да продължат напред и сигналът се предаде нататък. Изминаха още пет ярда.

Спър се прицели във водача и зачака.

Само още две стъпки. Те бяха навлезли на петнайсетина ярда в лагера. Той се прицели отново и тъкмо щеше да стреля, когато пушката на Лесли изгърмя. Спър инстинктивно дръпна спусъка и видя как мъжът падна и остана на земята. Спър насочи оръжието към най-близкия до него мъж, който се обърна и стреля с пистолета. Оръжието на Лесли изгърмя още два пъти.

Откъм стадото два куршума пронизаха въздуха.

— Нека отидем да видим кого сме повалили там! — извика Лесли.

Спър се изправи зад дънера и в този момент видя дуло на пистолет, на четири стъпки от гърдите си. Нападателят явно се беше придвижил с останалите, но е бил толкова близко, че Спър не го бе забелязал.

Спър вдигна рязко карабината нагоре, за да стреля, и тогава видя как барабанът на револвера се завърта, докато убиецът пред него натиска спусъка.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Спър мигновено осъзна, че няма да има време да натисне спусъка и като на забавен каданс видя как цевта на карабината му се стовари върху пистолета. Сякаш времето беше спряло в мига, когато оръжията заработиха. Спър се хвърли напред, сякаш нападаше с нож. Щом петлето падна, металът се удари в метал и барутът експлодира, като изхвърли четирийсет и четири калибровия куршум от дулото и го насочи напред.

Спър усети как цевта на карабината му се вряза в другото оръжие. Отскочи обратно и натисна спусъка. Изстрелът почти изхвърли оръжието от ръката му, но и той видя как нападателят му полита назад и изпуска пистолета си, хващайки се за гърдите. Спър запази равновесие и се надвеси над поваления мъж, който посегна към пистолета си. Спър натисна с тока на ботуша си ръката му и премаза костите му. Онзи извика от болка. Искаше да довърши престъпника с още един куршум, за да му спести мъките, но коленичи над него и огледа раната му. Беше над сърцето и вероятно бе засегната горната част на белия дроб, но със сигурност не беше смъртоносна.

Спър го хвана за рамото.

— Ставай, копеле! Ти стреля за последен път.

Спър го блъсна към Лесли. Той също държеше пленник.

— Другите трима са мъртви — каза водачът. — Откъде се появи този?

— Крили сме се зад един и същи дънер, само че от различни страни — рече Спър. После двамата заблъскаха пленниците към запаления до каруцата огън.

След половин час всеки един от групата даде обяснения. Един от мъжете беше ранен с нож, но беше отвърнал на това, като бе прострелял дребния мексиканец в лицето, убивайки го на място.

Четирима от нападателите бяха мъртви. Само двама бяха все още живи.

— Има ли още? — попита Лесли единия от заловените мъже.

Мъжът не отговори. Водачът му стовари силен юмрук в лицето и го повали. На второто запитване получи отговор — били шестима.

— Колко групи сте избили? — попита Спър.

Престъпникът беше коленичил. Изглеждаше на не повече от дваайсет години. Той сви рамене. Лесли го ритна в главата. Ударът не беше силен, но повали младежа в прахта. Той остана да лежи там, без да се помръдне.

— Колко групи сте избили това лято? — попита отново Спър.

Онзи седна и се вторачи в лицето му, преди бавно да отговори:

— Шест, може би седем, не мога да си спомня.

Един куршум прониза непрогледната канзаска нощ, разкъса десния крак на каубоя и мъжът се търкулна напред, като се държеше за крака и виеше от болка.

През димящото дуло на пистолета Лесли погледна Спър.

— Казах да обесите копелето на най-близкото бамбуково дърво. Веднага!

— Не — рече тихо Спър. — Не можем да го направим. Не сме упълномощени, нямаме никакви доказателства. Не може без съд и присъда.

— Говориш като съдебно лице. Кой, по дяволите, си ти?

— Няма значение кой съм. По-важното е, че ако обесим този човек, това с нищо не ни прави по-добри от него.

Сетне се вгледа в намръщените лица на останалите шестима каубои от групата. Всички бяха бесни. Сега можеха да бъдат мъртви! Само появата на Спър ги бе спасила.

— Естествено, вие всички можехте да бъдете жертви, но убиването на тези двамата няма да ни помогне да разрешим проблема. Кой, според вас, е устроил тази игра? Кой е платил на тези момчета? Кой купува добитъка и си разделя печалбата? Хората, които искам, са в Абилийн. Истинските престъпници са в Абилийн — онези, които са наели убийците.

— Тогава ти си човек на закона. Нека да видим значката ти.

— Лесли, аз не съм шериф, нито маршал. Моята работа е да заведа тези двамата живи на процеса и да ги накарам да свидетелстват срещу онзи, който ги е наел и ръководи тази кървава операция. Убили са най-малко шейсет човека! Това изисква по-голямо наказание от разстрел или обесване в прерията без свидетели.

Лесли все още държеше пистолета си. Той погледна към своите хора.

— Какво, по дяволите, си мислите? Бяхме на косъм от смъртта тази нощ.

— Ако ги убием, важните клечки в града просто ще си наемат други, Джим — рече единият от мъжете. — По дяволите, защо да не изчистим цялото гнездо?

— Достатъчно убийства извършихме тук тази нощ — обади се другият мъж.

— А ти, Джим, какво ще кажеш?

— Нека да ги качим върху конете и да ги заведем в града утре — предложи друг.

Джим Лесли вдигна рамене.

— Да, мисля, че си прав. По дяволите, Маккой, можем да вземем и шестимата. Безсмислено е да оставим трупове. Ще открием конете през деня и ще завържем телата за седлата, а ти и още един можете да ги закарате в града. Ако тръгнете рано, ще пристигнете преди залез слънце.

Спър помоли готвача за кана с кафе. Извади молив от джоба си, парче хартия от самото си и отиде при ранените престъпници. Превърза раните им, след което завърза глезените им един за друг, така че никой от тях да не може да избяга.

Говори с двамата поотделно и от тях разбра имената на шестимата от бандата, приблизителната им възраст и откъде идват. Оказа се, че Бен Худ им е бил водач.

Двамата признаха точно как и кога са нападали лагерите. На всеки две седмици от града идвал куриер, който им съобщавал кое трябвало да бъде следващото стадо. Това бил вестникарят — Тадеуш Оберт. Съвсем внимателно той ги попита дали знаят някои от имената на водачите в Абилийн. Те назоваха четиримата от Голямата четворка. Казаха също и че те, шестимата, взимали само една пета част от печалбите, която разпределяли помежду си. Техният дял от парите се пазел изцяло в банката в Абилийн. Единият се похвали, че е натрупал вече над шестнайсет хиляди долара.

— Би могъл да получиш кредит в банката срещу толкова много пари, но няма да си жив, за да изхарчиш и пени от тях — каза тихо Спър.

В пет часа на следващия ден Спър Маккой и неговата група навлязоха бавно в Абилийн и предизвикаха истинска сензация. Беше им отнело повече време, отколкото очакваха. Конете, вързани един за друг в дълга върволица, бързо се измориха под тежестта на проснатите върху тях мъртви тела. Четирийсетте мили изминаха трудно и бавно. Джим Лесли беше пратил един от каубоите си да помага на Спър. В два часа следобед бяха спрели, за да се подкрепят с последните провизии на Маккой, и оттогава бяха яздили без почивка.

Той подреди в редица четирите коня пред канцеларията на шерифа и се запъти надолу, като поведе другите два.

Шериф Манфред Джърдънс го пресрещна на улицата. На лявото си рамо имаше превръзка, но иначе изглеждаше добре. Вече беше чул, че мъртвите убийци ще бъдат докарани в града.

Спър беше предупредил каубоя да не споменава на никой за телата на двамата живи. Каза на шерифа, че трябва да изпрати съобщение до единствения доктор в града да дойде в затвора, после му разказа за случилото се тази нощ.

— Имам достатъчно доказателства, за да обеся трима от най-известните личности в града. Главните водачи на тази операция за масови убийства — Спър изреди имената им.

Шерифът кимна на двамата си помощници и четиримата закрачиха надолу по улицата към магазина на Гъндериън.

Гъндериън тъкмо излизаше от канцеларията си и беше застанал на горната стълба. Като ги видя, той замръзна на мястото си.

— Мистър Гъндериън, арестуван сте за убийство на пътуващи групи — каза шериф Джърдънс.

Онзи преглътна.

— Да, аз чух... нека да взема самото си и ще се върна веднага.

Спър сбърчи вежди и в момента, в който Гъндериън изчезна в канцеларията си, той изтича по стълбите. Беше закъснял.

Чу се приглушен звук от пистолетен изстрел, преди Спър да изкачи и първото стъпало. Двамата с шерифа се втурнаха нагоре. Денис Гъндериън лежеше върху бюрото си с куршум в главата. Дулото на пистолета все още беше в устата му.

После четиримата тръгнаха към следващата най-близка цел — вестникаря Тадеуш Оберт.

Вратата на редакцията беше заключена, а отпред беше лепната бележка: „Заминавам за Чикаго да си купя нова печатарска машина. Надявам се да се върна до две седмици.“

Спър забеляза датата на бележката. Беше от тази сутрин. Сутрешният влак щеше да даде на Тадеуш възможност да направи връзка с Денвър, а оттам — на Запад. Никога повече нямаше да видят конспиратора.

В банката Виктор ги погледна шокиран, изненадан и объркан.

— Вероятно това е някаква шега. Не знам нищо за никаква конспирация и със сигурност нямам нищо общо с никой, който е планирал или извършвал тези убийства. Ето документите ми. И трябва да ви предупредя, че имам договор с най-добрия адвокат криминалист. Той може да пристигне още утре и да ме представя, в случай че възникнат някакви формални обвинения.

Спър се засмя:

— Формалните обвинения ще бъдат изложени на адвоката ви, мистър Виктор, заедно с писмените клетвени декларации и доказателствата на двама от убийците, които ще свидетелстват срещу вас. Надявам се адвокатът ви наистина да е добър и да не се разчувства особено, когато ви види на бесилката.

— Ще трябва да дойдете с мен, мистър Виктор! — каза шерифът. — Все още имаме една свободна килия в затвора.

— Вие сте луд! Няма да прекарам и секунда в гадния ви затвор!

За едър мъж като него шерифът реагира много бързо. Преди банкерът да успее да се мръдне, той го хвана за ръката, обърна го и го бутна към двамата си помощници.

— Страхувам се, че трябва да дойдете с нас, мистър Виктор. Заведете го в новия му дом, момчета!

Мъжете избутаха Виктор от банката и го помъкнаха към затвора. Скоро след напускането им управителят затвори банката.

Ханс Куртсман беше следващият в списъка. Спър забеляза някакво раздвижване зад притворения прозорец на втория етаж. Дали той не беше в канцеларията си? Маккой изпрати шерифа към предната врата, а той тръгна към страничната. Куртсман беше от хората, които бягат, когато почувстват, че са разкрити.

Спър заобиколи хотела точно навреме, за да види мъж, препускащ на кон, надолу по алеята. Предположи, че това може да е

Куртсман, и влетя стреснато във фоайето. Мъжът на рецепцията го погледна.

— Дали Куртсман току-що не мина през задната врата? — попита Спър.

Онзи се прозина.

— В интерес на истината — да. Каза да поема нещата за няколко дни. Той отиде да види болния си брат в Опека. Каза, че аз трябва...

Спър не го изслуша докрай и хукна навън. Пред хотела видя един каубой, който се качваше на коня си. Мушна в ръката му двайсет долара.

— Мога ли да наема коня ти за няколко часа?

Каубоят погледна парите, които бяха колкото една негова месечна заплата, и кимна одобрително.

Маккой се метна на коня. Сети се, че всичко, което има, са двата пистолета — един на колана и друг в кобура.

Кобилата, която яздеше, беше млада и буйна. Той я подкара в пълен галоп, докато стигнаха края на улицата, като се оглеждаше внимателно.

Когато излезе от града, подкара животното в лек тръс, така че дори и да изостане, да не го измори. Скоро видя пред себе си коня и ездача, за който предполагаше, че е Куртсман. Собственикът на хотела явно не познаваше конете. Той пришпорваше животното в пълен галоп. С тази скорост бързо увеличи дистанцията между себе си и Спър, но агентът знаеше, че конят няма да може да я поддържа повече от половин миля. После щеше неминуемо да изостане. Жребецът щеше да се измори до смърт, ако бъде язден по този начин.

Ездачът пред Спър мина покрай оградите, където затваряха добитъка. Нямаше съмнение, че бягаше. Спър пришпори кобилата, за да не загуби от погледа си престъпника.

Щом хотелиерът сви по добре утъпкания от добитъка път, той отново намали скоростта. Пред него нямаше нищо друго, освен тристата мили дива пустиня на юг до Тексас.

Маккой отпусна още юздите, провери двата пистолета и съжали, че не бе взел със себе си и пушката. След десетина минути вече настигаше коня. Голямото животно беше на не повече от половин миля пред него, но вече беше видимо уморено.

Спър не можеше да направи нищо, за да го спаси. Не го беше грижа за мъжа, но беше жалко да съсипеш един добър кон, като го яздиш до смърт.

Само след още пет минути конят се препъна и падна, а ездачът отхвъркна встрани. Животното се опита да се надигне, но не успя и само изцвили. Спър го чу от четвърт миля разстояние.

Куртсман стана, вгледа се за момент в Спър и побягна към прерията.

Нямаше къде да се скрие.

Когато Маккой стигна до коня, видя, че бере душа, и подкара своя в посоката, накъдето бе хукнал Куртсман. Забеляза го на стотина ярда пред себе си. Той бягаше и непрекъснато се обръщаше. Спър извади пистолета си, но хотелиера го изпревари и стреля. Куршумът профуча покрай агента, който спря коня си и се загледа в Куртсман. Той стоеше с една ръка на кръста и друга, стискаща пистолет. Имаше вид на човек, който никога преди това не е стрелял.

— Хвърли оръжието, Куртсман — изкрещя Спър, — и не мърдай!

Онзи отново стреля. Този път Маккой чу как куршумът профуча много по-близо покрай него. Приведе се плътно над врата на коня и стреля само веднъж, за да го уплаши.

Куртсман отново стреля и този път куршумът разкъса ризата на Спър. Тогава той се прицели и натисна спусъка. Куршумът проби лявото рамо на мъжа и той се олюля назад, но вдигна дясната си ръка и отново се прицели в Маккой. Агентът от секретните служби го изпревари. Стреля два пъти, много бързо едно след друго. И двата куршума попаднаха в гърдите на Куртсман. Той залитна назад, краката му се огънаха и изпусна пистолета. Падна по гръб и се преви на една страна. Спър се приближи до него и внимателно огледа двете му ръце. Нямаше друго оръжие.

Изглеждаше уплашен. Погледна към Спър, който слезе от коня си и клекна върху меката кафява трева.

— Защо бягаше? Знаеше, че няма да стигнеш далече.

— Чух за Гъндериън. Аз не можех да направя същото — липсва ми тази смелост. Знаех, че ти ще го сториш вместо мен — той се закашля. Лицето му се изкриви от болка. Щом се поуспокои, отвори очи и повтори: — Знаех, че ще го направиш вместо мен, Маккой — той

се захили, сетне застина и от дробовете му излезе последната глътка въздух. Спър се приближи, затвори очите му и се замисли.

Двама убити, един избягал и един, който ще бъде на процеса. Настроението на хората в града щеше да окаже влияние и вероятно процесът срещу Нанс Виктор щеше да приключи бързо, независимо дали адвокатът му е добър или не. Всъщност те щяха да го парират с дванайсет добри и верни на Абилийн съдебни заседатели. Спър щеше да пусне обява за издирване на Тадеуш Оберт, но шансовете да го открият бяха незначителни. Той пхна пистолета си отново в кобура. Беше свършил добра работа за деня. А сега какво му оставаше?

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Спър отново предизвика сензация, когато се върна в Абилийн с тялото на Куртсман върху седлото на коня. Спря пред канцеларията на шерифа. Джърдънс му даде знак да влезе.

— Сигурно е, че спести на държавата разходите по делото и все пак мисля, че е крайно време да ми кажеш кой си всъщност — влязоха в кабинета на шерифа — шест на шест полупразна стая, с олющено бюро и два стола.

Спър извади от джоба си портфейл с двойна преграда за книжни банкноти и показа картата си. Подаде я на шерифа. На нея пишеше:

„До онзи, на когото може да послужи за доказателство и удостоверение, че приносителят ѝ — Спър Маккой — е служител в действие на Американските секретни служби. Той е упълномощен от американското правителство да го представя при всяка законна необходимост от намеса, особено когато се отнася до престъпления, неадресирани до местните власти.

Подписвам се под това удостоверение:

14 януари, 1865 г.

Абрахам Линкълн, президент на Съединените
американски щати.“

Шерифът гледа удостоверението в продължение на няколко минути, обърна го и видя държавния печат на гърба му. Отново го прочете, след което внимателно го върна на Спър.

— Проклятие! Защо не ми каза? Мистър Линкълн! Президентът Линкълн! Срещал ли си се някога с него?

— Да, шест месеца работих във Вашингтонския отдел.

Спър сложи картата отново в калъфката ѝ и я прибра в портфейла си.

— Бих ви казал, ако имаше нужда, шерифе, но сметнах, че сте честен човек и ще ми помогнете да се справим. А сега за работата. Делото срещу Нанс Виктор няма да бъде тежко. Двамата убийци ще свидетелстват срещу него, ако успеете да им издействате смекчаване на присъдата. Аз ще дам показания в съда утре и ще трябва да тръгвам. Ще им предложа и да издадат заповед да се върнат колкото е възможно повече от парите, които са взети от продажбата на стадата. Виктор ще се противопостави, но съдът трябва да го уреди. Ще оставя в твои ръце надзора над това да се върне максимална част от парите на истинските собственици в Тексас.

— Вече имам нареждане от съда да работя по този въпрос. Съдията е в града на обичайната си обиколка и ще трябва да решим този проблем преди делото срещу Виктор.

Спър стана и стисна ръката на шерифа.

— Благодаря ти за помощта, шерифе.

Едрият мъж се засмя.

— Абрахам Линкълн! Президентът! Няма да имаш нищо против, ако разкажа на семейството си, нали?

— Ни най-малко.

— О, Маккой, има писмо за теб. Дойде днес следобед, след като ти докара телата на убитите — шерифът му подаде един бял плик.

Агентът от секретните служби го взе и излезе. Мина покрай затвора и видя, че градският гробар вече е изнесъл тялото на Куртсман. Нямаше ги и останалите четири тела. Гробарят щеше да иска доста голяма сметка от съда.

Спър разпечата плика и видя красив женски почерк. Буквите върху светлорозовия лист бяха леко издължени нагоре.

„Мистър Маккой, наложително е да се свържете с мен веднага. Появи се още нещо по вашия случай и трябва да го обсъдим, преди да напуснете града. Имам чувството, че се готвите да тръгвате. Моля ви, свържете се с мен веднага. Ще бъда в кантората си до шест часа следобед.

Виржиния Дейл“

Адвокатката. Спър сгъна листа и плика и ги мушна в джоба си. Не можеше да си представи за какво е разтревожена. Едва ли бяха никакви правни формалности. Трябваше да ѝ покаже картата си на агент от секретните служби, но се надяваше да не се наложи. Колкото по-голяма анонимност успееше да запази около служебното си положение, толкова по-добре. Такава беше политиката на службите.

Той пресече прашната улица. Не обърна внимание на неспокойните коне, които се мъчеха да се отърват от рояците мухи, и се качи по стълбите до кантората на втория етаж.

Почука на вратата, след което натисна бравата и влезе.

Кантората изглеждаше така, както и преди: широка около десет стъпки квадратна стая с чудесно дъбово бюро и стол, етажерка с папки и няколко рафта.

Но адвокатката не беше вътре.

След малко чу, че в дъното се отваря врата.

— Да? Идвам веднага!

Беше нейният глас. Той зачака. След минута тя се появи. Беше облечена в рокля на волани, стегната в кръста и около бюста и разширяваща се надолу до земята.

— О, мистър Маккой! — плъзна ръце по косите си, после по бедрата. — Аз... тъкмо затварях. Имате ли нещо против да поговорим в дневната ми? Тя е отзад.

Косата ѝ не беше вързана и падаше като буйна черна река върху гърба и раменете ѝ. Беше забравил колко е висока.

— Нямам нищо против, мис Дейл. Все още ви дължа благодарност за това, че ме освободихте от онзи скалъпен арест.

Върху сериозното ѝ лице пробягна усмивка. Жената се засмя леко и някак пресилено. Поведе го към дневната зад кантората. Много специалисти, работещи в граничните градчета, живееха по този начин. Така им излизаше по-евтино.

Беше подредено с вкус: тапети върху стените, боядисана дървения. Старият диван беше постлан с хубава покривка. На стените бяха окачени няколко картини, между които една на мис Дейл с шапка и наметало.

Покани го да седне на дивана, а самата тя застана на почтително разстояние от него.

— Мистър Маккой, не биваше да ви изпращам писмото... Искам да кажа... поводът, заради който ви извиках, не е служебен.

— Добре — каза усмихнато Спър. — Не съм ви се отблагодарил както подобава за направеното от вас на процеса — тя сбърчи вежди. — Тогава само ви целунах. Мисля, че ви дължа поне два пъти повече за прекрасната защита.

— О! — прозвуча изненадано, но и някак очакващо.

Спър се приближи до нея, повдигна брадичката ѝ и я целуна по устните. Тя притвори кафявите си очи и щом устните им се срещнаха, от гърлото ѝ излезе тих, нежен възглас. Спър я притисна още по-плътнo, прегърна я и я целуна отново, този път много по-настойтелно и продължително. Когато най-после откъсна устните си от нейните, тя остана в прегръдките му и отвори очи.

— О, Маккой!

— Хареса ли ти?

— О, да. Хубаво! Беше много хубаво!

— Тогава ще трябва да го повторим.

Той се наведе леко. Тя затвори очи. Устните ѝ трепнаха, щом неговите ги докоснаха. Тя изстена и той вкара езика си вътре. Огнени стрели го пронизваха, когато езиците им се срещаха, разделяха, преплитаха.

Изведнъж тя се отдръпна рязко и седна на разстояние от него.

— Мистър Маккой — каза тя, като отпусна клепачите си така, че те почти скриха кафявите ѝ очи. — Работя в свят на мъже: адвокати, съдии и всякакви комисии. Би трябвало да съм директна, понякога дори настъпателна и силна. Аз също се занимавам с факти — тя започна да разкопчава горната част на роклята си. — Мистър Маккой, аз съм на дваисет и шест години, а съм девствена. Бих искала да не съм. Искам да ми помогнеш да реша този проблем — беше разкопчала роклята си до средата. — Ще имаш ли нещо против да споделиш леглото ми?

Спър се протегна и ѝ помогна да разкопчае останалите копчета до кръста.

— Мис Дейл, за мен ще е чест и удоволствие да дойда в спалнята ви.

Ръката му се плъзна под роклята ѝ и през мекото памучно бельо той докосна гърдите ѝ. Тя задиша тежко, излегна се, след което

въздъхна и се усмихна.

— Сигурен ли си? Аз съм абсолютно начинаеща.

Той протегна отново ръка, погали дрехата ѝ и обгърна пулсиращата ѝ гърда. Тя потрепери и се засмя.

— Мис Дейл, в правенето на любов няма абсолютно начинаещи. Някои са само по-опитни от другите.

Спър стана, хвана я за ръката и я изправи. Тя му показва пътя към спалнята, която беше изцяло в розово: тапетите, покривката на леглото. Скринът и малката тоалетна масичка бяха изрисувани със светли декоративни рози. Семейни картини украсяваха стените, а върху леглото се бе свило малко бяло коте. Тя го взе и го пусна на пода, след което се изправи плътно до Спър.

— Искаш ли да ме съблечеш сега?

— Искам го от момента, в който те видях — каза Спър. — Но не трябва да бързаме. Нека оставим нещата да се развият естествено.

Той седна на леглото и тя се сгуши до него. Целуна я отново и докато езиците им се преплитаха, той напипа дясната ѝ гърда. Тя въздъхна и изскимтя, когато той я хвана през раменете и я изтегли много над себе си.

— Наистина няма нищо трудно и сложно. Правенето на любов е най-естественото нещо, което хората винаги са вършили. Ще правиш това, което искаш ти.

Ръката му се провря през разкопчаната рокля и се промъкна под бельото ѝ. Пръстите му първо докоснаха, после загалиха голите ѝ гърди.

Тя изтръпна, след което го зяпна изненадана.

— Но това е прекрасно! Доставя ми удоволствие да ме докосваш, да ме милваш... там. Преди е било... бях уплашена. Накарах го да спре. А сега, сега е толкова... толкова естествено усещане.

Тя се притисна по-силно към него, така че той можеше да достигне и целуне устните ѝ и да свали роклята ѝ. Обърна я по гръб и я разсъблече, целувайки я. Тя остана гола до кръста.

Гърдите ѝ не бяха големи, с леко розови ореоли и малки розови зърна. Той целуна устните ѝ, после брадичката, шията и се придвижи надолу до едната гърда. Виржиния изстена от удоволствие, когато той целуна, а после облиза зърното и ореола около него.

Тялото ѝ потръпна. Тя извика силно, после продължи да потреперва от наслада.

— О, толкова е хубаво! Никога не съм изпитвала нещо толкова прекрасно!

— Мис Дейл, това е само началото на прекрасните неща, които ще изпитате днес.

Тогава тя седна и го разсъблече, като се наслаждаваше на всяка следваща разголена част от силното му мускуесто тяло. Ставаше все по-развълнувана. Щом накрая свали панталоните му, тя извика от изненада.

— Искаш да кажеш, че това... това огромно нещо ще...

Тя седна объркана на леглото.

Спър полегна до нея и насочи ръцете ѝ надолу, за да обхванат обекта на нейното учудване.

— Припомни си, че говорихме за нещо нормално и лесно. Когато стане, ще видиш, че е най-естественото нещо на света.

Тя седна и го бутна по гръб.

— Искам да те гледам. За бога, толкова си огромен! Нямам предвид само него... а тебе целия. И толкова мускуест! Раменете ти са широки и силни, коремът ти е стегнат, а краката ти са толкова здрави и силни! После, естествено, идва най-интересната част — тя се засмя. — Господи, не мога да повярвам, че това съм аз! Говоря като някоя луда. Сигурно е резултат от изненадата и удоволствието, което изпитвам — беше коленичила над него и се помръдна така, че гърдата ѝ докосна лицето му. Той целуна зърното, после отвори устата си и тя се наведе още повече, така че той пое колкото се може по-голяма част от гърдата ѝ в устата си.

Виржиния Дейл изстена от удоволствие и минута по-късно подаде и другата си гърда към устата му.

Бавно, с всяко захапване, той я възбуждаше, докато стана готова, за да я обладае. Тя го наблюдаваше как коленичи над нея и очите ѝ блеснаха.

— Чувала съм, че първия път боли.

— Понякога, но само си помисли колко добре ще се чувстваш след това.

Изведнъж тя събра крака и се отдръпна.

— Не, не искам...

Но той я привлече към себе си, целуна я, отново започна да я възбужда и след един час телата им се съединиха.

Тя извика от изненадващото удоволствие, което изпита, и зацелува тялото му навсякъде.

— Защо не ми каза, че е толкова хубаво? — измърмори тя. — Толкова удивително приятно! Искам да го направим пак.

Той се засмя и ѝ обясни, че ще са му нужни няколко минути да възвърне силите си.

— Но защо? — попита тя.

— Момчетата се различават от момичетата — каза той и двамата се засмяха, искрено забавлявайки се на невинния ѝ въпрос.

Почти се беше мръкнало, когато Спър се облече и заслиза по дървените стълби надолу. Щеше да му е нужно много време, за да забрави Виржиния Дейл.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Спър Маккой се отправи към салона на „Сребърната шпора“. Когато влезе вътре, той се огледа за Лили. Забеляза я, че говори на една маса с четирима мъже и бързо си проправи път до нея. Тупна я по рамото и тя скочи стреснато, но когато го видя, обви ръце около врата му.

— О, скъпи! Къде, по дяволите, се дяна?

— Бях зает — каза той. — Трябва да поговорим. Нека се качим горе.

Тя се засмя, намигна му и го поведе по стълбите.

— Скъпи, питах се кога ще дойдеш да ме видиш отново. Липсваше ми, макар че имах достатъчно мъже. Те никога не са ме имали и не ще ме имат. Единствено ти можеш да ме притежаваш цялата.

Когато влязоха в апартамента, Лили затвори вратата и разпери ръце. Спър я прегърна и се намръщи.

След един час двамата лежаха върху леглото все още прегърнати. Спър трябваше да вземе три хиляди и двеста долара от Лили. Щеше да ги внесе в банката, която щеше да изпраща месечен чек на Китън, където и да живееше тя. Това означаваше, че докато стане пълнолетно, момичето ще бъде осигурено. Надяваше се то бързо да забрави преживяното през няколкото изминали месеца. Аби искаше да остане за малко в Сейнт Луис с Китън. Щеше да бъде приятно — тримата, почти като семейство.

Спър скоро щеше да получи нова задача, за която беше сигурен, че в службата вече са му подготвили. Често се замисляше да помоли да го преместят във Вашингтонското отделение, мечтаеше за ярките светлини на големия град. Но тогава щеше да му липсва усещането за Дивия Запад.

Той се наведе и целуна зърната на Лили. Те трепнаха. Той отново ги целуна и очите ѝ заблестяха мамещо. Ръцете ѝ се протегнаха да го докоснат и той се засмя леко. Предстоеше му уморително пътуване,

докато стигнат до Сейнт Луис. Тя знаеше, че ще я напусне скоро, но не искаше да го промени — дори и частица от него.

— Тя е само на тринайсет!

— Кой? За кого, по дяволите, говориш?

— За Китън.

— Не, ти не може да имаш предвид Китън. Ти, който я отвлече? По дяволите, първото нещо, което самата тя ми каза, когато дойде тук, беше, че преди една седмица е навършила петнайсет.

— Тринайсет. След два месеца ще стане на четиринайсет. Ти си направила от нея курва, когато е била само на тринайсет. Знаеш ли как ще постъпи съдията с теб? Ще се наложи да опознаеш местния женски затвор отвътре.

— За бога, какво говориш?

— Дължиш й дяволски много, Лили, и искам да видя, че й го връщаш както подобава. Мога да отида при шерифа, да дам оплакване срещу теб и да получа заповед за арестуването ти, ако не направиш най-доброто за детето. Да се надяваме, че то ще се оправи и ще изживее детството си.

— Сериозно говориш, нали? — попита тя.

— Дяволски сериозно, Лили. Толкова лош ли беше бизнесът ти, та трябваше да използваш и деца?

— Не, по дяволите! — Лили крачеше из стаята. Приблужи се до него. — Спър, знаеш как е. Веднъж в годината трябва да сменяме момичетата. Тези тук вече са изхабени или пък са омъжени и уморени. Дадох поръчка и един идиот от Чикаго ми доведе Китън. Тя каза, че е на петнайсет, но аз знаех, че не е така. По дяволите, петнайсет не е толкова малко! Много момичета се женят и по-рано. Какво толкова... да му се не види! Вече бях платила сто долара за нея, плюс още сто за пътните разходи...

— Сега имаш възможност да поправиш злото. Виждала ли си някога федерален затвор? Съзнаваш ли какво си направила? Купила си бяла робиня! Може да стане федерален проблем. Шерифът ще закрие това място тук и ще го продаде! Законът не гледа с добро око на заробването на непълнолетни момичета.

— Какво се опитваш да постигнеш, Спър?

— Ще трябва да се погрижиш за нея. Ще я върнеш обратно в Чикаго и ще й откриеш в банката сметка под попечителство, като й

плащаш по четирийсет долара месечно, докато навърши двайсет и една години. Това прави три хиляди и двеста долара. И в брой. Ще ти дам попечителна бланка и ще изпратя копие от нея на шерифа. Той ще ти я донесе. Имаш два дни да събереш парите. Банката е затворена, но ти познаваш добре шефа ѝ.

Спър млъкна и се загледа в дяволски красивата жена. Тя въздъхна дълбоко и се приближи плътно към него, като потри гърдите си в неговите.

— Спър, аз нямам толкова пари. Може ли да довършим този разговор в спалнята? Склонна съм на бурни изживявания в момента.

Той поклати глава.

— Извинявай, Лили. Чакат ме две жени. Дължа им една вечеря. Запомни — само два дни. Парите да са в щатски банкноти. По-лесно се пренасят.

Той я целуна по челото и тръгна, без да се обръща. Представяше си как е откопчала горната част на роклята си и показва гърдите си, за да го съблазни.

— Ще се видим след два дни, Лили — извика той и слезе надолу по стълбите, мина през салона и излезе на улицата. Щеше да вечеря с двете жени.

Доста усилия бяха нужни на Спър и Аби, за да убедят Китън да се върне обратно в Чикаго. Най-после тя се съгласи, но дълго плака. Аби също се разплака.

— Никога в живота си не съм била толкова уплашена — каза Китън, докато сълзите ѝ се стичаха по розовите бузи. — Изобщо не знаех защо този мъж ми купи билета чак докато не пристигнахме тук — тя изтри сълзите си и погледна нагоре. — Мистър Маккой, искаш да кажеш, че аз ще живея на хубаво място, че ще ходя на училище и няма да се налага да... да правя онези мъже щастливи?

— Ще можеш да изживееш детството си, да се наслаждаваш на това, че порастваш, и то не къде да е, а в Чикаго. Нали каза, че имаш чичо там? Ще проверя първо дали той наистина ще се държи добре с теб. А сега не мислиш ли, че е време да стягаш багажа си?

— Да стягам какво? — попита Китън. — Онова, което е върху мен, е всичко.

Аби поклати глава.

— Тук нямаше нищо с нейния номер. Изчакай само да стигнем в Сейнт Луис. Ще изкупим магазините! — тя се усмихна на Спър. — Знаеш ли, това е по-скоро като... — млъкна.

Спър кимна.

— Много добре знам какво имаш предвид. А сега ще трябва да говоря още веднъж с прокурора и съдията. Тогава чак ще съм приключил. Нашият приятел банкерът Виктор ще прекара и тази нощ във федералния затвор. Съдията трябва да открие делото утре.

Спър отиде до вратата и се обърна. Китън беше в прегръдките на Аби. Красивата детективка се беше разчувствала и я галеше нежно.

— И двете трябва да бъдете готови за път след два часа. Влакът ще пристигне към четири — той ги наблюдава около минута и излезе.

Шерифът предприе мерки много бързо. Накара убийците да го отведат до местата, където бяха гробовете. Откриха шест. На процеса и двамата бяха обвинени в убийство и осъдени на смърт чрез обесване. Беше кратък процес.

Когато половин час по-късно Спър, Китън и Аби се качиха в луксозната пътническа кола, Спър беше потресен.

Аби беше развълнувана и въодушевена.

— Знаех, че тази кола минава оттук, но не знаех кога точно. Не е ли великолепна?

Наистина, беше последната дума на лукса и комфорта. Дълга почти шейсет стъпки, тя имаше две спални, хол и столова, баня и тоалетна. Навсякъде беше постлано с килими, а люлеещите се кресла бяха тапицирани с различни нюанси плюш. Плюшени пердета с пискюли закриваха всеки прозорец, а големите бяха в рамки. Таванът беше покрит с резба и емайл. Върху масичката в ъгъла стоеше газовата лампа.

Спър беше виждал колата, с която пътуваше президентът, но тя с нищо не превъзхождаше тази.

— Не мога да повярвам! — извика Китън. — Когато идвах насам от Чикаго, седях на дървена скамейка.

— Няма да се налага да седиш, когато се връщаш вкъщи, Китън. Ела да погледнем спалнята ти.

Спър усети как колата се разлюля и те потеглиха.

Аби се върна сама.

— Китън беше толкова развълнувана от спалнята, че реши да остане за малко там — тя се огледа. — Трябваше да използвам нечии услуги, за да получа тази кола от Сейнт Луис, но бях сигурна, че Китън ще се зарадва.

— Каза ли, че има две спални?

Аби се усмихна.

— Нямахме много време за нас, откакто дойде Китън, но може би сега...

Спър се наведе и я целуна.

— Сигурен съм, че ще имаме много време. Но не за карти.

— Никакви карти тук, нали?

— Точно така.

— Маккой, искам да ти покажа спалнята ни.

— Заключва ли се?

Аби се засмя:

— О, да, със сигурност се заключва, и то добре!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.